KEVIN SANDS

YOUNG

Cheia Maestrului

FICTION CONNECTION

TREI

Un debut spectaculos.

KIRKUS REVIEWS

Magie, aventură și multe chestii care explodează – ador cartea asta!

EOIN COLFER

Kevin Sands a creat un erou ambițios, inimos și plin de umor în Christopher Rowe, ucenicul spițerului. Această aventură palpitantă vă va captiva.

INGRID LAW

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Kevin Sands

Cheia Maestrului

Traducere din engleză și note de Ioana Socolescu

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoşaru

Coperta colecţiei:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Tommy Flynn

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Maria Muşuroiu
Duşa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SANDS, KEVIN
Cheia Maestrului / Kevin Sands ; trad.: Ioana Socolescu. - Bucureşti : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-530-9

I. Socolescu, Ioana (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Blackthorn Key

Autor: Kevin Sands

Copyright © First Aladdin hardcover edition September 2015

Text copyright © 2015 by Kevin Sands
Front jacket illustration copyright © 2015 by Antonio Javier Caparo Back jacket, jacket spine, jacket front flap, and case spine icon
illustrations designed by James Fraser copyright © 2015 by Puffin Books Jacket photographs (used in icon illustrations) copyright © 2015 by Hermann Mock/cultura/Corbis

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-530-9

AVERTISMENT:

Rețetele şi leacurile din această carte erau folosite de spițeri adevărați. Nu mai sunt întâlnite astăzi din motive întemeiate. Unele sunt perfide, altele sunt periculoase, iar câteva, de-a dreptul mortale. Aşadar, după cum se spune, nu le încercați acasă. Pe bune!

Joi, 28 mai 1665

Sărbătoarea Înălțării

Am găsit-o.

Maestrul Benedict a spus că asta nu l-a uimit câtuşi de puţin. Mi-a zis că în ultimii ani, în câteva împrejurări, fusese încredinţat că o găsisem. Dar abia în ajunul celei de-a paisprezecea aniversări a zilei mele de naştere mi-a răsărit în minte atât de limpede, încât parcă însuşi Dumnezeu mi-ar fi şoptit la ureche.

Maestrul meu e de părere că asemenea ocazii ar trebui ţinute minte. Prin urmare, după cum a cerut, am scris reţeta mea. Maestrul mi-a sugerat titlul.

Cea mai neghioabă idee din univers

de Christopher Rowe, ucenic la Maestrul Spiţer Benedict Blackthorn

Metodă de fabricare:

Scotoceşte prin notiţele personale ale maestrului tău. Găseşte o reţetă ale cărei cuvinte sunt ferecate cu ajutorul unui cod secret şi descifrează-l. Apoi şterpeleşte ingredientele trebuincioase din cămările maestrului tău. În cele din urmă — şi acesta e cel mai însemnat pas — du-te la prietenul tău cel mai bun, un flăcău dârz, cu o judecată la fel de şubredă ca a ta, şi rosteşte următoarele cuvinte: Hai să făurim un tun.

Capitolul 1

— Hai să făurim un tun, i-am spus.

Tom nu asculta. Era profund concentrat; limba i se ițea printre dinți în vreme ce se pregătea să lupte împotriva ursului negru, împăiat, care veghea partea din față a prăvăliei maestrului meu. Tom și-a dezbrăcat cămașa de in și a azvârlit-o eroic peste cupele de antimoniu care sclipeau pe tejgheaua din apropierea focului. De pe cea mai apropiată poliță de stejar a înhățat capacul emailat al unui borcan de spițerie — Leacul Sperie-Negi al lui Blackthorn, după cum anunța scrisul de mână așternut pe etichetă — și l-a ținut dinaintea pieptului, ca un scut ceramic miniatural. În mâna lui stângă, făcălețul se legăna amenințător.

Tom Bailey, fiul lui William Brutarul, era cel mai destoinic soldat prefăcut din câți văzusem până atunci. Deși cu doar două luni mai vârstnic decât mine, deja era mai înalt cu 30 de centimetri și vânjos ca un fierar — deși unul durduliu, dat fiind că șterpelea mereu plăcinte pregătite de tatăl său. Iar la adăpostul prăvăliei maestrului meu, departe de grozăviile bătăliei — moarte, durere sau chiar o dojană ușoară —, curajul lui Tom era de neîntrecut.

Săgeta din ochi ursul neînsufleţit. Scândurile podelei au scârţâit când Tom s-a apropiat de ghearele încovoiate, înspăimântătoare. Tom a împins la o parte dulăpiorul cu obiecte de anticariat, făcând balanţele de alamă să zdrăngăne. Apoi, în chip de salut, şi-a ridicat bâta plină de făină. Fiara încremenită îşi căsca botul într-un urlet tăcut, iar colţii lui uriaşi făgăduiau moarte. Sau măcar câteva minute de frecat plicticos.

M-am aşezat pe tejgheaua din spate, legănându-mi picioarele şi lovindu-mi tălpile de piele ale încălţărilor de lemnul de cedru sculptat. Eram răbdător. Câteodată erai nevoit să fii răbdător când aveai de-a face cu Tom, a cărui minte mergea după cum îi era voia.

— Crezi că-mi poţi fura oile, coane Urs? a întrebat Tom. Azi nu te mai iert.

Dintr-odată, tocmai când se avântase, Tom s-a oprit, ţinând făcăleţul întins înainte. Mai că-i puteam vedea rotiţele muncind în spatele urechilor.

— Ia stai. Cum?

S-a uitat nedumerit la mine.

— Ce-ai zis?

— Hai să făurim un tun, am repetat.

— Ce vrea să zică asta?

— Întocmai ce crezi că înseamnă. Noi doi. Să făurim un tun. Pricepi.

Mi-am întins braţele în lături.

— Bum?

Tom s-a încruntat.

— Nu se poate.

— De ce?

— Fiindcă oamenii nu pot făuri tunuri, Christopher.

A rostit vorbele de parcă i-ar fi explicat unui copil greu de cap că nu e bine să bagi focul în gură.

— Dar tocmai aşa sunt clădite tunurile, i-am zis. Oamenii le construiesc. Crezi că Dumnezeu le trimite din Ceruri în postul Paştelui?

— Ştii ce vreau să spun.

Mi-am încrucişat braţele.

— Nu pricep de ce treaba asta nu te însufleţeşte mai mult.

— Poate pentru că nu ai niciodată de suferit de pe urma uneltirilor tale.

— Ce uneltiri? Eu nu uneltesc.

— *Toată noaptea* am vărsat după ce am băut „poţiunea puterii" pe care ai născocit-o.

Chiar că părea mai încercănat în ziua aia.

— A, da. Scuze, m-am strâmbat eu stânjenit. Cred că am pus prea mult melc negru. Îi trebuia mai puţin melc negru.

— Ar fi trebuit să n-o pregăteşti deloc.

— Nu fi aşa plângăcios! Îţi face bine să verşi. Îţi echilibrează umorile.

— Îmi plac umorile mele aşa cum sunt, mi-a întors-o Tom.

— Dar de data asta am o reţetă.

Am înhăţat pergamentul pe care îl sprijinisem între balanţele pentru monede şi tejghea şi i l-am fluturat pe la nas.

— O reţetă adevărată. De-a Maestrului Benedict.

— Cum se poate ca un tun să aibă o reţetă?

— Nu tot tunul. Doar praful de puşcă.

Tom a rămas nemişcat. Scruta borcanele din jurul lui, ca şi cum printre sutele de poţiuni, ierburi şi prafuri

care înțesau prăvălia s-ar fi aflat un leac care să-l scape de situația asta.

— Asta-i împotriva legii.

— Să știi o rețetă nu e împotriva legii, i-am zis.

— Dar s-o pui în practică este.

Era adevărat. Doar maeștrii — și numai cei cu împuternicire de la rege — aveau voie să făurească praf de pușcă. Iar eu nu mă număram nici printre primii, nici printre cei din urmă.

— Iar lordul Ashcombe a ieșit astăzi pe străzi, a spus Tom.

Asta m-a făcut să rămân pironit în loc.

— L-ai văzut?

Tom a încuviințat dând din cap.

— În Cheapside, după slujbă. Îl însoțeau doi oameni din gărzile regelui.

— Cum arăta?

— Fioros.

Exact așa mi-l închipuiam. Lordul Richard Ashcombe, baron de Chillingham, era generalul credincios al regelui Carol și Temnicerul Maiestății Sale în Londra. Era pe urmele unei cete de ucigași. În ultimele patru luni, cinci oameni fuseseră măcelăriți în propriile case. Toți fuseseră legați fedeleș, torturați, apoi li se spintecase burta și fuseseră lăsați să sângereze până muriseră.

Trei dintre victime erau spițeri. Din pricina, în fiecare noapte mi se năzărea că zăresc ucigași în umbră. Nimeni nu știa ce anume doreau ucigașii, dar faptul că lordul Ashcombe fusese trimis să-i caute însemna că regele voia cu tot dinadinsul să-i oprească. Lordului Ashcombe i se dusese vestea pentru că izbutea să se descotorosească de cei potrivnici Coroanei — de obicei, înfigându-le capetele în țăruși, în piața publică.

În ciuda acestui fapt, nu era nevoie să fim *chiar atât* de prevăzători.

— Lordul Ashcombe nu vine aici, am spus atât pentru mine, cât şi pentru Tom. Noi n-am ucis pe nimeni. Iar Temnicerul Regelui nu o să vină încoace să cumpere supozitoare, nu?

— Dar maestrul tău?

— N-are nevoie de supozitoare.

Tom s-a strâmbat.

— Vreau să zic: *el* nu se întoarce? E aproape vremea cinei.

Tom a rostit „vremea cinei" cu părere de rău.

— Maestrul Benedict tocmai a cumpărat cea mai nouă ediţie din tratatul despre ierburi al lui Culpeper, i-am zis. E la cafenea, cu Hugh. O să lipsească ceasuri întregi.

Tom şi-a lipit de piept scutul de ceramică.

— E o idee proastă!

Am sărit de pe tejghea, zâmbind răutăcios.

Dacă vrei să fii spiţer, e musai să înţelegi următorul lucru: tot secretul stă în reţetă.

Nu-i ca şi cum ai coace o prăjitură. Poţiunile, unguentele, jeleurile şi prafurile pe care le pregătea Maestrul Benedict — cu ajutorul meu — aveau nevoie de o mână foarte uşoară. Dacă puneai o linguriţă de nitrat în plus, un gram de anason mai mult decât trebuia, noul şi strălucitul tău leac împotriva hidropiziei se preschimba într-un terci verzui, bun de nimic.

Însă reţetele noi nu pică din cer. Trebuie să le descoperi. Asta cere zile, luni, chiar ani întregi de muncă grea. Şi costă o avere: ingredientele, instrumentele, cărbunele pentru întreţinut focul, gheaţa pentru răcit. Mai presus de toate, era primejdios. Focuri pârjolitoare. Metale

topite. Elixire care miroseau dulceag, dar care îți devorau măruntaiele. Tincturi care păreau inofensive, ca apa, dar emanau vapori invizibili. La fiecare experiment nou, îți primejduiai viața. Așadar, o rețetă care funcționa era mai prețioasă ca aurul.

Asta, dacă izbuteai s-o descifrezi.

↓M08→
02160911101825261310092611221315240322132410220710092611221315141607011061301041726112213151414220715112615261302130409251426112213221526072008041 9

Tom și-a scărpinat obrazul.

— Credeam că o să conțină mai multe cuvinte și altele asemenea.

— E încifrată, i-am spus.

— De ce rețetele astea trebuie să fie mereu încifrate? a oftat el.

— Pentru că unii spițeri ar face orice ca să-ți șterpelească secretele. Când o să am prăvălia mea — am spus eu cu mândrie —, o să scriu totul încifrat. Nimeni n-o să-mi fure *mie* rețetele.

— Nimeni n-o să vrea rețetele tale, mi-a întors-o Tom. Poate doar otrăvitorii.

— Mi-am cerut iertare o dată.

— Poate a fost scrisă în cifru fiindcă Maestrul Benedict nu vrea s-o citească nimeni. Și când zic „nimeni", mă refer la tine.

— Mă învață coduri noi în fiecare săptămână.

— Te-a învățat și codul ăsta?

— Sunt încredințat că avea de gând s-o facă.

— Christopher.

— Dar l-am dibuit. Privește — i-am zis eu, arătându-i semnele ↓M08→ —, e un cifru de substituție. Două cifre înlocuiesc câte o literă. Asta îți arată cum să le schimbi între ele. Începe cu „08" și înlocuiește-l cu „M". Apoi numără mai departe. Vasăzică „08" este „M", „09" este „N", și tot așa. Uite-aici.

I-am arătat tabelul la care lucrasem.

A	*B*	*C*	*D*	*E*	*F*	*G*	*H*	*I*	*J*	*K*	*L*	*M*
22	*23*	*24*	*25*	*26*	*01*	*02*	*03*	*04*	*05*	*06*	*07*	*08*

N	*O*	*P*	*Q*	*R*	*S*	*T*	*U*	*V*	*W*	*X*	*Y*	*Z*
09	*10*	*11*	*12*	*13*	*14*	*15*	*16*	*17*	*18*	*19*	*20*	*21*

Tom se uita când la cifru, când la numerele de la începutul paginii.

— Așadar, dacă înlocuiești numerele cu literele potrivite...

— Obții mesajul.

Am întors pergamentul pe cealaltă parte, ca să-i arăt traducerea pe care o scrisesem pe spate.

Praf de pușcă

O parte cărbune. O parte sulf. Cinci părți salpetru. Macină separat.

Amestecă.

Asta am și făcut. Ne-am instalat la masa mare de lucru, departe de foc, luând aminte la sugestia chibzuită a lui Tom, cum că praful de pușcă și flăcările nu se prea împacă. Tom a luat lanțetele de pe masă, a adus mojarele

și pistilurile de la fereastra aflată în apropiere de urs, în vreme ce eu scoteam ingredientele din borcane.

Am măcinat cărbunele. Nori negri s-au ridicat în aer, amestecându-se cu mirosul de pământ al rădăcinilor și al ierburilor atârnate la uscat de grinzile acoperișului. Aruncând priviri neliniștite către ușa de la intrare, cu ochii în patru după maestrul meu, Tom se îngrijea de salpetru, zdrobind cristalele care păreau sare de masă obișnuită. Sulful deja fusese măcinat într-un praf gălbui, mărunt, așa că Tom a amestecat ingredientele laolaltă, iar eu am luat din atelierul din fundul prăvăliei o țeavă de cupru pecetluită la un capăt. Cu un cui, am făcut o gaură în apropiere de capătul pecetluit. Am strecurat în ea o buclă de sfoară împletită, cenușie.

Tom a ridicat din sprâncene.

— Maestrul Benedict are fitil de tun?

— Îl folosim ca să aprindem focul de la depărtare, i-am explicat.

— Știi, a cugetat Tom, probabil că n-ar trebui să le dai foc deloc obiectelor cărora e nevoie să le dai foc de la depărtare.

Amestecul pe care l-am obținut părea inofensiv: doar o pulbere neagră, măruntă. Tom a turnat-o prin capătul deschis al țevii, în timp ce eu o țineam. Un pârâiaș s-a revărsat peste buza țevii, împrăștiind pe podea bucățele de cărbune. Am îndesat cu câlți pudra în adâncul țevii.

— Ce folosim în chip de ghiulea? a întrebat Tom.

Nimic din ce ținea Maestrul Benedict în prăvălie nu încăpea pe gura țevii. Am găsit o mână de alice de plumb, pe care le foloseam drept talaș pentru leacurile noastre. Alicele s-au rostogolit în țeavă și au aterizat pe câlții de bumbac de la fund cu un *sunet înfundat.*

Ne trebuia o țintă, și încă repede. Să pregătim totul durase mai mult decât crezusem și, cu toate că îl încredințasem pe Tom că maestrul meu nu se va întoarce în tot acest timp, sosirile și plecările lui nu erau tocmai previzibile.

— *Nici gând* să tragem cu chestia asta afară, a spus Tom.

Avea dreptate în privința asta. Vecinilor nu prea le-ar fi plăcut să zărească alice de plumb zburând prin saloanele lor. Oricât de mult mă ispitea să trag în castorul împăiat de pe polița căminului, Maestrul Benedict nu avea să aprecieze că ne-am fi războit cu animalele care îi împodobeau prăvălia.

— Ce zici de asta? am întrebat eu.

În apropierea căminului, un mic ceaun de fier atârna agățat de tavan.

— Am putea trage în fundul ceaunului.

Tom a dat la o parte cupele de antimoniu de pe cealaltă masă, făcând loc pentru ceaun. Am luat tunul nostru și mi l-am apăsat de pântece, ca să-l țin nemișcat. Tom a rupt o bucată de pergament din rețeta noastră încifrată și a ținut-o deasupra focului până când hârtia s-a aprins. Pe urmă a aprins fitilul tunului. Scânteile pârâiau, repezindu-se spre țeavă asemenea unei viespi de foc. Tom s-a aruncat după tejghea și privea de acolo.

— Fii atent aici, i-am spus.

Detunătura aproape că m-a asurzit. Am zărit o izbucnire de flăcări, o grămăjoară de fum, și pe urmă țeava s-a smucit ca un taur furios și m-a izbit tocmai între picioare.

Capitolul 2

Am căzut la pământ ca un sac cu făină. Tunul s-a izbit de podea, lângă mine, apoi s-a rostogolit, în vreme ce dintr-un capăt ieşea fumul. Am auzit o voce, ca din depărtare:

— Eşti teafăr?

M-am făcut covrig, ţinându-mă cu mâinile de vintre şi străduindu-mă să nu vomit.

Fumul umplea tot locul, de parcă văzduhul însuşi ar fi devenit cenuşiu. Tom a apărut din pâclă, vânturându-şi mâinile şi tuşind.

— Christopher, eşti teafăr?

— Mmmmnnnghhhh, am îngăimat eu.

Tom a căutat prin prăvălie vreun leac care să-mi fie de ajutor, dar, din nefericire, nu exista nicio Prişniţă a lui Blackthorn pentru Părţile Ascunse. Deodată, Tom a vorbit cu glas gâtuit:

— Christopher?

Am mijit ochii prin fum. Am zărit problema. Nu numai eu încasasem o lovitură în părţile ascunse. Cazanul spre care ochisem cu atâta băgare de seamă era neatins. Dar ursul din colţ, pe de altă parte, avea pricină de mânie.

Alicele care țâșniseră din gura tunului nostru îi sfâșiaseră blana dintre labe. Botul lui era căscat într-o indignare mută, iar umplutura de paie i se revărsase între labe.

Tom și-a cuprins chipul în palme.

— Maestrul tău o să ne omoare.

— Stai așa, i-am zis, în timp ce durerea era înlocuită încet-încet de un gol de spaimă care mi se căsca în burtă. Stai. Putem să-l reparăm.

— Cum? Ai cumva niște vintre de urs de rezervă în fundul prăvăliei?

Tom și-a strâns mai departe obrajii în palme și a început să se vaite.

— Lasă-mă o clipă să mă gândesc.

Firește că Maestrul Benedict s-a întors acasă tocmai atunci.

N-a apucat să facă măcar un pas, că a rămas pironit în loc. Era atât de înalt, încât trebuia să se aplece ca să intre pe ușă; maestrul meu rămăsese în prag, adus de spate, iar cârlionții lungi și negri ai perucii sale se legănau în vânticelul serii. Ținea la piept, cu brațe deșirate, o carte mare, îmbrăcată în piele; era noua ediție a ierbarului lui Culpeper. De sub haina de catifea neagră i se ițea brâul de pânză roșie, lat de treizeci de centimetri, care-i înfășura talia. Brâul era plin de buzunărașe, toate cât degetul mare al unui om. În fiecare buzunăraș erau înfipte sticluțe astupate cu ceară sau cu dopuri de plută. Mai erau și alte buzunare, toate pline cu diverse lucruri trebuincioase: amnar și cremene, pensete, o linguriță de argint cu capătul lung. Maestrul meu își croise singur brâul, pentru a duce cu sine ingrediente și leacuri — măcar pe astea nu eram nevoit să le car după mine când se ducea acasă la bolnavi.

Maestrul Benedict se zgâia la tunul de cupru, care se rostogolise și se oprise la picioarele lui. Din gura tunului încă se ițea un fir de fum. Ochii lui s-au îngustat în timp ce privea când la țeavă, când la mine și la Tom, care rămăseserăm nemișcați pe podea.

— Hai să intrăm, Benedict, a bubuit o voce din spatele lui. E frig afară.

Un bărbat voinic și-a făcut loc pe lângă Maestrul Benedict și a scuturat praful de pe haina sa căptușită cu blană. Era Hugh Coggshall care, cu cincisprezece ani în urmă, își încheiase ucenicia chiar sub oblăduirea Maestrului Benedict. Devenit el însuși maestru, Hugh avea propria sa prăvălie, într-un cartier învecinat.

Hugh și-a încrețit nasul.

— Miroase a...

Când ne-a văzut pe mine și pe Tom, nu și-a mai isprăvit vorba. Și-a dus o mână la gură și și-a acoperit-o, uitându-se pieziș la maestrul meu.

Mișcându-mă cât mai grijuliu cu putință, m-am ridicat de pe podea și am rămas dinaintea lui, în picioare. Alături de mine stătea Tom, țeapăn ca o statuie.

O venă mare și întunecată pulsa pe fruntea Maestrului Benedict. Când a vorbit, vocea îi era ca de gheață.

— Christopher?

Am înghițit în sec.

— D-da, Maestre?

— A avut loc un război cât am fost plecat?

— N-nu, Maestre.

— Atunci, o ceartă? O discuție despre politica de la Curte?

Vorbele îi erau pline de sarcasm.

— Oare au pus puritanii din nou mâna pe Parlament și l-au îndepărtat de la tron pe regele nostru reînscăunat?

Obrajii îmi ardeau.

— Nu, Maestre.

— Și atunci, a spus el printre dinții încleștați, poți să-mi explici de ce — pentru numele lui Dumnezeu — ai tras în ursul meu?

— N-am vrut asta, i-am zis, iar lângă mine Tom dădea vajnic din cap. A fost o întâmplare.

Vorbele mele păreau să-l fi înfuriat și mai tare.

— Adică ai ochit castorul și ai ratat ținta?

Nu mă încumetam să vorbesc. Am arătat spre cazanul care încă stătea răsturnat pe o parte, pe masa din apropierea căminului. Pentru o clipă, Maestrul Benedict a rămas nemișcat. Pe urmă a spus:

— Ați tras cu proiectile de plumb... într-un cazan de fier... de la doi metri depărtare?

M-am uitat spre Tom.

— Eu... noi... da?

Maestrul meu a închis ochii și a dus o mână la frunte. Apoi s-a aplecat spre mine.

— Thomas, i s-a adresat el lui Tom.

Prietenul meu tremura. Am crezut că avea să leșine.

— Da, domnule?

— Du-te acasă.

— Da, domnule.

Tom s-a îndepărtat cu sfială, făcând plecăciuni stângace la nesfârșit. Și-a înșfăcat cămașa de pe masă și a zbughit-o în stradă, trântind ușa în urmă.

— Maestre..., am început eu.

— Taci, s-a răstit la mine.

Am tăcut.

În astfel de împrejurări, ucenicul — adică eu, în cazul de față — primește o chelfăneală zdravănă. Dar în cei trei

ani de când locuiam împreună, Maestrul Benedict nu mă lovise deloc; nici măcar o dată. Purtarea aceasta era atât de neobișnuită, încât abia după un an de când mă luase în grija sa am înțeles că nu avea să mă lovească vreodată. Lui Tom, care primea zilnic palme de la tatăl lui, nu i se părea corect. Mie mi se părea mai mult decât corect, de vreme ce îmi petrecusem primii unsprezece ani de viață la orfelinatul Cripplegate, unde profesorii împărțeau bătăile așa cum se împart dulciurile de Paște.

Dar câteodată aproape că *doream* ca Maestrul Benedict să mă lovească. În loc de asta, avea un fel al lui de a mă privi atunci când făceam vreo boroboață. Dezamăgirea lui mă sfredelea ca un vierme, săpând în inima mea și cuibărindu-se acolo.

Așa s-a întâmplat și în clipa aceea.

— Christopher, îmi pun nădejdea în tine, mi-a spus el. În fiecare zi. Prăvălia noastră. *Casa* noastră. Și așa mă răsplătești?

Mi-am lăsat capul în piept.

— Eu... eu nu încercam să...

— Un tun.

Maestrul Benedict spumega de furie.

— Ți-ai fi putut arde ochii. Țeava ar fi putut exploda. Iar dacă ai fi nimerit cazanul — și probabil că Dumnezeu îi iubește pe cei săraci cu duhul, fiindcă altfel nu pricep cum de l-ai ratat —, aș fi răzuit de pe pereți bucăți din trupul tău de acum și până la Crăciun. Nu ai pic de judecată?

— Îmi pare rău, am bâiguit eu.

— Și ai tras în ursul meu.

Hugh a pufnit în râs.

— Nu-i cânta în strună, a zis Maestrul Benedict. Deja mi-ai făcut o grămadă de necazuri.

Ca să-l împace, Hugh a ridicat mâinile. Maestrul Benedict s-a răsucit iarăşi spre mine.

— Şi de unde ai făcut rost de praf de puşcă? a cerut el să ştie.

— L-am preparat.

— L-ai *preparat*?

În cele din urmă, a părut să observe borcanele de pe masă. Apoi a zărit pergamentul încifrat pe care eu şi Tom îl lăsaserăm lângă ele. Maestrul meu l-a măsurat din ochi şi l-a întors pe cealaltă parte. Chipul lui era de nepătruns.

— Ai descifrat asta? a întrebat.

Am încuviinţat din cap.

Hugh a luat pergamentul din mâna maestrului meu şi l-a cercetat. I-a aruncat o privire Maestrului Benedict. Ceva a părut să circule între ei, dar nu-mi dădeam seama ce gândeau cei doi. Am simţit un val de speranţă. Când îl uimeam cu ceva nou, maestrul meu era mereu mulţumit. Poate avea să preţuiască faptul că rezolvasem enigma de unul singur.

Sau poate că nu. Maestrul Benedict m-a împuns în coaste cu un deget descărnat.

— De vreme ce te simţi aşa de creativ, vreau să scrii reţeta micii aventuri de astăzi. De treizeci de ori. Pe urmă, mai scrie-o de treizeci de ori. De data asta, în latină. Dar mai întâi, să deretici odaia asta. Să pui totul la locul lui. Apoi o să freci podeaua, prăvălia, atelierul şi fiecare treaptă din casă. În seara asta. Până la tavan.

Până la *tavan*? Acum chiar că-mi venea să plâng. Ştiam că în seara aceea nu fusesem deloc cuminte, dar oricum ucenicii erau puşi să muncească până la epuizare. Chiar dacă Maestrul Benedict era mai cumsecade decât oricare altul pe care îl cunoscusem, îndatoririle

mele rămâneau aceleaşi. Ziua mea de muncă începea înainte de ceasul şase al dimineţii. Trebuia să mă trezesc cel dintâi şi să pregătesc prăvălia, să ajut muşteriii, să-l ajut pe maestrul meu în atelier, să exersez de unul singur, să învăţ şi aşa mai departe, până mult după apusul soarelui. Apoi trebuia să pun toate la locul lor, să pregătesc ultima masă a zilei, să deretic prăvălia pentru a doua zi, şi abia după aceea adormeam pe maldărul de paie care-mi slujea drept aşternut. Aveam parte de odihnă doar duminica şi în rarele zile de sărbătoare. Şi ne aflam tocmai în toiul unei vacanţe *de două zile* care se nimerea o dată la zece ani: ziua aceea era sărbătoarea Înălţării, iar a doua zi avea să fie Ziua Cecidiei[1]. Tot anul visasem la vacanţa asta.

Judecând după legile uceniciei, Maestrului Benedict nu îi era îngăduit să mă pună la muncă în zi de sărbătoare. Dar, pe de altă parte, judecând tot după legile uceniciei, nu îmi era îngăduit să-i fur bunurile, să prepar praf de puşcă sau să ochesc urşi împăiaţi. Niciun fel de urşi, de fapt. Aşadar, mi-am cocârjat umerii şi am spus:

— Da, Maestre.

Am pus borcanele şi ingredientele la loc pe rafturi. Maestrul meu a luat tunul nostru şi l-a ascuns undeva în fundul atelierului. Apoi am petrecut următoarele şapte minute adunând alice de plumb murdare de funingine, care se rostogoliseră prin toate ungherele prăvăliei. Pe urmă am stat pe gânduri, neştiind ce să fac cu bietul urs.

Înainte de a se face nevăzut în întuneric, Maestrul Benedict şi-a atârnat în spatele tejghelei brâul de spiţer,

[1] În Anglia, Ziua Cecidiei se sărbătorea la 29 mai. Reprezenta aniversarea Restaurației (1660), care se celebra prin portul cecidiilor şi ale frunzelor de stejar.

plin cu fiole şi leacuri. Îmi mutam privirea când la brâu, când la urs. Dacă aş fi cusut câteva buzunare pe o pătură şi aş fi înfăşurat-o în jurul şalelor ursului...

— N-aş face asta, dacă aş fi în locul tău.

Hugh stătea tolănit în scaunul de lângă foc, frunzărind ierbarul nou al maestrului meu. Vorbise fără măcar să-şi ridice privirea.

— Nu voiam să folosesc brâul *ăla*, am spus. Dar nu pot să-l las aşa.

M-am mai gândit puţin.

— Dacă i-am pune nişte nădragi?

Hugh a clătinat din cap.

— Eşti un băiat tare ciudat.

Dar înainte să apuc să-i răspund, uşa din faţă s-a deschis cu un scârţâit. Înainte să văd musafirul, i-am simţit mirosul — o duhoare înfiorătoare de parfum de apă de trandafiri amestecat cu miros trupesc.

Era Nathaniel Stubb, un spiţer a cărui prăvălie era la două străzi mai încolo. Stubb intra legănat în prăvălia noastră o dată pe săptămână, ca să ne spurce aerul. Venea să-şi spioneze cel mai aprig rival, dacă „rival" era cuvântul potrivit. *Noi* vindeam leacuri adevărate. El făcea bani vânzând Pilulele Orientale Vindecă-Tot ale lui Stubb, care, potrivit hârtiilor pe care le lipea la orice colţ de stradă, vindecau orice boală, de la vărsat de vânt până la ciumă. După mine, singurul efect adevărat al Pilulelor lui Stubb era uşurarea pungii cu bani.

Chiar şi aşa, muşteriii lui le cumpărau cu pumnul. Stubb îşi purta averea la vedere: inele grele, cu nestemate, îi sugrumau degetele grase; în mână purta un baston cu măciulie de argint, în forma unui cap de şarpe, iar o jiletcă de brocart stătea întinsă mai să plesnească peste o

cămaşă albă de mătase. Partea de jos a cămăşii era umflată caraghios, iţindu-se prin prohab — pasămite după noua modă. Mi se părea că arăta de parcă şi-ar fi îndesat bezele în nădragi.

Stubb şi-a fluturat nepoliticos bastonul spre Hugh.

— Salut, Coggshall.

Hugh a dat din cap.

— Unde e? a întrebat Stubb.

Hugh i-a răspuns, luându-mi-o înainte:

— Benedict are treabă.

Stubb şi-a îndreptat jiletca şi şi-a plimbat privirea prin prăvălia noastră. Ca de obicei, privirea i-a poposit îndelung asupra rafturilor din spatele tejghelei, acolo unde ne ţineam cele mai preţioase ingrediente, asemenea prafului de diamant şi pudrei de aur. În cele din urmă, a părut să bage de seamă că mă aflam lângă el.

— Tu eşti ucenicul?

Dat fiind că era sărbătoare, nu purtam şorţul albastru pe care toţi ucenicii trebuiau să-l poarte. Îmi dădeam seama că treaba asta îl nedumerise, având în vedere că locuiam acolo de doar trei ani.

Am dat din cap.

— Da, Maestre Stubb.

— Atunci du-te să-l aduci aici, mi-a zis Stubb.

Porunca lui Stubb m-a pus în încurcătură. În mod oficial, mi se cerea să urmez numai poruncile maestrului meu. Pe altă parte, dacă te purtai faţă de alţi maeştri altfel decât cu cel mai mare respect, riscai să ai mari necazuri cu Breasla Spiţerilor, şi nu ai fi vrut să superi un om ca Stubb. Cu toate acestea, ceva din purtarea lui Hugh îmi dădea de înţeles că ar fi fost mai bine dacă Stubb nu vorbea cu Maestrul Benedict în acea seară. Aşa că am comis o a doua greşeală: am şovăit.

Stubb m-a lovit.

Mi-a trosnit una peste cap cu măciulia bastonului. Când colţii de argint ai şarpelui mi-au muşcat lobul urechii, am simţit o durere vie. Am căzut peste cabinetul de curiozităţi şi mi-am dus mâna la ureche, strigând de uimire şi durere.

Stubb şi-a şters bastonul de jiletcă, de parcă atingându-mă l-ar fi murdărit.

— Ţi-am zis să-l aduci aici.

Chipul lui Hugh s-a întunecat.

— Ţi-am spus că Benedict are treabă. Iar băiatul nu-ţi aparţine. Ţine-ţi mâinile acasă.

Stubb părea doar plictisit.

— Băiatul nu-ţi aparţine nici ţie, Coggshall. Aşa că ţine-ţi vorbele acasă.

Mestrul Benedict s-a ivit în prag, în spatele tejghelei, ştergându-şi mâinile cu o cârpă. A privit scena încruntat.

— Ce vrei, Nathaniel? a întrebat.

— Ai auzit veştile? i-a răspuns Stubb. S-a mai săvârşit un omor.

A surâs.

— Dar poate că deja ştiai asta.

Capitolul 3

Hugh a închis cartea pe care o citea, lăsându-şi un deget printre pagini. Cu băgare de seamă, Maestrul Benedict a pus cârpa pe tejghea şi i-a îndreptat încet colţurile.

— Pe cine au omorât? a întrebat el în cele din urmă.

Un alt spiţer, mi-am zis în gând şi inima mea a început să o ia la galop. Dar de data asta murise altcineva.

— Un cărturar de la Cambridge.

Stubb arunca fiecare vorbă spre Maestrul Benedict de parcă ar fi fost nişte ace.

— A închiriat o casă la Riverdale, pe timpul verii. Îl chema Pembroke.

Ochii lui Hugh au fugit către maestrul meu.

— L-a găsit spălătoreasa, a continuat Stubb. Era cu burta despicată, la fel ca şi ceilalţi. Îl ştiai, nu-i aşa?

Stubb părea o mâţă care tocmai încolţise un şoarece. Mi-am zis că în curând avea să înceapă să toarcă.

Maestrul Benedict l-a privit liniştit.

— Christopher.

Eu?

— Du-te şi curăţă cuşca porumbeilor.

Bineînțeles. De ce-aș fi vrut să rămân? De parcă mi-ar fi *păsat* că un om care îl cunoștea pe maestrul meu tocmai fusese omorât. Dar unui ucenic nu îi e îngăduit să crâcnească. Așa că am ieșit din încăpere, mormăind printre dinți.

Catul de jos al casei noastre avea două odăi, amândouă păstrate pentru treburile maestrului. Prăvălia se afla în partea din față. În spate era atelierul. Cu trei ani în urmă, acolo învățasem ce înseamnă să fii ucenic.

În ziua aceea nu știusem la ce să mă aștept. La Cripplegate, băieților mai mari le plăcea să-i necăjească pe cei mai mici povestindu-le cu cătă cruzime se poartă maeștrii cu ucenicii. *E ca și cum ai fi închis în temnița din Turnul Londrei. Te lasă să dormi doar două ceasuri pe noapte. Și tot ce primești de mâncat e o jumătate de felie de pâine mucegăită. Te bat dacă îndrăznești să-i privești în ochi.*

Când l-am văzut pentru prima dată pe Maestrul Benedict, n-am fost câtuși de puțin mai liniștit. Când m-a ales din puzderia de băieți aflați în fundul Marii Săli a Breslei Spițerilor, m-am întrebat dacă-l nimerisem pe cel mai rău dintre toți. Chipul lui nu părea lipsit de bunătate; dar era un bărbat absurd de *înalt*. Felul în care se înălța deasupra băiețelului de unsprezece ani care eram pe atunci mă făcea să mă simt de parcă aș fi făcut cunoștință cu un plop vorbitor.

Istorisirile băieților orfani mi se tot învârteau prin minte în timp ce-l urmam pe Maestrul Benedict spre noua mea casă, făcându-mi stomacul să se strângă. *Noua mea casă*. Toată viața nu-mi dorisem altceva decât să plec din orfelinat. Acum, când dorința mi se împlinise, eram mai înspăimântat ca niciodată.

Ziua era la amiază şi vremea era înăbuşitoare, iar grămezile de bălegar care înfundau scurgerile străzilor emanau o duhoare cumplită, cum Londra nu mai întâlnise de ani de zile. Pierdut în gânduri, abia dacă o băgam de seamă. Şi Maestrul Benedict părea pierdut în propria-i lume şi nu lua aminte la mai nimic. Aproape doi litri de urină s-au revărsat cu un plescăit la câţiva centimetri de picioarele lui, de la o fereastră aflată la catul al doilea, iar el nici măcar n-a clipit. O trăsură rablagită era cât pe ce să-l calce — roţile îmbrăcate în fier au clănţănit pe pietrele pavajului, iar caii au trecut atât de aproape, încât le-am simţit mirosul de mosc. Maestrul Benedict s-a oprit o clipă în loc şi pe urmă şi-a continuat drumul spre prăvălie, de parcă s-ar fi plimbat prin Parcul Clerkenwell. Poate că omul chiar *era* un copac. Nimic nu părea să-l tulbure.

Nu puteam spune acelaşi lucru şi în ce mă privea. Stomacul îmi era strâns ca un nod când Maestrul Benedict a descuiat uşa din faţă a prăvăliei. Deasupra intrării atârna un însemn din lemn de stejar, bătut de vreme, care se legăna atârnat de două lanţuri.

BLACKTHORN
LEACURI PENTRU TOT SOIUL DE UMORI RELE

Literele de un roşu-aprins erau împodobite cu frunze de iederă sculptate, verde-închis, ca al muşchiului de pădure. Dedesubtul lor fusese pictat cu tuşe aurii, groase un corn de unicorn, simbolul universal al spiţerilor.

Maestrul Benedict mi-a făcut semn să intru pe uşa din faţă şi apoi să mă îndrept spre atelierul din spate. Mi-am lungit gâtul, ca să privesc prăvălia: animalele împăiate, obiectele de anticariat, rafturile frumos ordonate. Dar

atelierul m-a făcut să rămân pironit în loc și să mă zgâiesc. Pe fiecare centimetru al meselor de lucru, înghesuite pe rafturi și vârâte pe sub scăunele șubrede se zăreau sute de borcane de spițerie pline cu frunze și prafuri, ape și pomezi. Le înconjurau nenumărate instrumente și aparate: recipiente de sticle în diverse forme, încălzite de focuri alimentate de uleiuri; lichide care bolboroseau, emanând mirosuri ciudate; ceaune și cazane mici și mari, de fier, cupru și cositor. În colț, cuptorul trimitea valuri opărite de căldură din gura căscată, lată de patru metri și înaltă de un metru douăzeci. Nenumărate experimente fierbeau pe cele trei grătare; la un capăt erau cărbuni aprinși, iar la celălalt, un foc care duduia. Semănând la formă cu o ceapă turtită, conturul negru și curbat al cuptorului se înălța până la horn, de unde o țeavă se încovoia și ieșea prin peretele din spate; pe acolo se elimina fumul, care mai apoi se amesteca cu duhoarea gunoiului, a dejecțiilor și a bălegarului, care se ridica de pe străzile Londrei.

Am rămas țintuit în loc, cu gura căscată, până când Maestrul Benedict mi-a pus în brațe un ceaun de fontă.

— Pune apă la fiert, mi-a spus.

Pe urmă mi-a făcut semn să mă așez pe un scăunel aflat la capătul mesei de lucru din mijloc, lângă ușa din spate, care dădea spre un petic de grădină în care creșteau ierburi, pe aleea din spatele casei. Aveam dinainte trei căni goale, de cositor, și un borcănel de sticlă, plin cu sute de semințe minuscule, negre, de forma unor rinichi. Fiecare era cam cât o jumătate de buburuză.

— Astea sunt semințe de vânătă, mi-a spus maestrul. Cercetează-le și spune-mi ce descoperi.

Neliniștit, am luat o sămânță din borcan și am frecat-o între degete. Mirosea slab a roșii stricate. Am atins-o

cu vârful limbii. Gustul nu era cu nimic mai bun decât mirosul: amar, uleios, puțin picant. Gura mi s-a uscat aproape pe loc.

I-am spus Maestrului Blackthorne ce simțisem. A încuviințat din cap.

— Bine. Acum ia trei semințe, strivește-le și pune-le în prima cupă. În a doua cupă pune șase semințe, iar în a treia, zece. Apoi toarnă peste ele apă fiartă și lasă-le să se infuzeze.

Am făcut întocmai. În timp ce fiertura se pregătea, Maestrul m-a întrebat.

—Știi ce e astmul?

— Da, Maestre. La orfelinat, mai mulți copii sufereau de boala asta. Într-o vară, când văzduhul era plin de fum și de duhoare, doi băieți au murit de astm într-o singură zi. S-au sufocat în vreme ce profesorii stăteau și priveau neputincioși.

— În doze mici, semințele de vinete sunt bune pentru astm.

Maestrul Benedict a împins spre mine prima cană. La fundul cănii, trei semințe strivite se învârteau în apa care se întuneca. Fiertura mirosea greu.

— Asta e doza corectă pentru un om de talie medie.

Maestrul a împins către mine a doua cupă.

— Doza asta de semințe va provoca vedenii cumplite, adevărate coșmaruri umblătoare. După ce vedeniile dispar, trupul pacientului va fi sfâșiat de dureri vreme de câteva zile.

În cele din urmă, mi-a dat a treia cupă.

— Doza asta ucide. Bea fiertura și în câteva minute vei fi mort.

M-am zgâit la cupă. Tocmai făcusem *otravă*. Uluit, am ridicat ochii către Maestrul Benedict și am descoperit că mă țintuia cu privirea.

— Spune-mi ce ai învățat acum? m-a întrebat el.

Mi-am alungat uimirea și am încercat să răspund. Răspunsul la mintea cocoșului era că învățasem despre proprietățile semințelor de vânătă și despre rețetele pe care le puteam pregăti din acestea. Însă felul în care Maestrul Benedict mă privea mă făcea să cred că voia să audă ceva mai mult decât atât.

— Eu sunt responsabil, am spus eu.

Maestrul Benedict a ridicat din sprâncene.

— Da, a spus el, părând mulțumit de ce auzise.

A făcut semn către ierburile, uleiurile și mineralele care ne înconjurau.

— Aceste ingrediente sunt darurile lui Dumnezeu pentru noi. Sunt uneltele breslei noastre. Trebuie să ții minte mereu că *doar asta* sunt: unelte. Au puterea de a vindeca sau de a ucide. Unealta nu hotărăște niciodată, ci mâinile — și inima — celui care o mânuiește. Christopher, dintre toate câte te voi învăța, aceasta este cea mai însemnată lecție. Înțelegi?

Puțin copleșit — și speriat — de încrederea cu care mă învestea, am încuviințat din cap.

— Bun, a adăugat Maestrul. Atunci, hai să facem o plimbare și vei învăța ultima lecție pe ziua de azi.

Maestrul Benedict mi-a vârât în mâini un săculeț greu de piele și și-a legat în jurul taliei brâul în care pusese toate sticluțele. Mă tot holbam la brâul lui, ca vrăjit, iar el m-a condus înapoi în stradă; breteaua săculețului îmi apăsa carnea umărului.

M-a dus la un conac din nordul orașului. Pentru un băiat ieșit din Cripplegate, casa părea aidoma unui palat regal. Un servitor îmbrăcat în livrea ne-a lăsat să intrăm într-un hol imens și ne-a rugat să așteptăm. Mă străduiam

să nu mă zgâiesc la bogățiile care ne înconjurau: damascul satinat de pe pereți, tivit cu fir de aur; candelabrul de deasupra capetelor noastre, ale cărui bucățele de sticlă fațetate sclipeau în lumina ce se strecura prin ferestrele de cristal; tavanul care se întindea deasupra lui, pe care fuseseră pictați cai ce galopau printre copaci, sub un cer fără nori, azuriu.

În cele din urmă, o cameristă cu chipul rotund ne-a condus pe scări. Am urcat o scară de marmură, în spirală, și am ajuns în salon. Acolo ne aștepta o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu un corset galben pe deasupra unei rochii din mătase groasă, portocalie, împodobită cu brocart înflorat. Își desfăcuse rochia în partea de jos, așa încât pe acolo se ivea o cămășuță cu volănașe, de culoarea smaraldului. Femeia stătea întinsă pe un divan de zi, acoperit cu o catifea violet, și mânca cireșe dintr-un castronaș de argint.

Scuipând un sâmbure de cireașă, femeia și-a încrețit fruntea înaltă.

— Domnule Blackthorn, sunteți plin de cruzime. V-am așteptat în chinuri.

Maestrul Benedict a făcut o plecăciune scurtă. Apoi am tresărit auzindu-l strigând la ea, de parcă ar fi fost surdă:

— Îmi cer scuze pentru întârziere, lady Lucy. Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe Christopher.

A făcut un pas în lături. Lady Lucy m-a cântărit cu o privire critică.

— Ești cam tânăr ca să fii spițer, nu-i așa?

— A, nu, doamnă. Adică, da, doamnă, m-am bâlbâit. Eu sunt ucenicul.

Femeia s-a încruntat.

— Piticul? Ce vrei să spui, băiete?

Am aruncat o privire înspre Maestrul Benedict, dar chipul lui era lipsit de expresie. Am încercat să-i explic din nou, de data asta strigând, ca Maestrul Benedict:

— Eu sunt *ucenicul.*

— A, păi de ce n-ai spus așa? Haide, la treabă. Parcă ar juca Satana tontoroiul pe spatele meu.

Camerista a început să dezlege șireturile corsetului. Uluit, mi-am ferit privirea.

— Nu fi caraghios, m-a apostrofat lady Lucy.

S-a întors cu spatele la mine, ținând cu o mână mătasea la piept, în vreme ce camerista ei îi desfăcea corsetul la spate. De-a lungul spinării, pielea îi era roșie — toată o carne vie. Părea să-i dea mâncărimi insuportabile.

M-am uitat din nou la Maestrul Benedict, neștiind ce trebuia să fac. De data asta, a făcut un semn cu mâna către săculețul pe care îl purtam. M-am uitat înăuntru și am găsit un borcănel din ceramică groasă, a cărui gură era astupată cu lemn de plută. Am scos dopul, apoi m-am dat înapoi, speriat. Înăuntru am văzut o pomadă vâscoasă, maroniu-închis, semănând cu un scutec murdar. Și mirosea la fel ca un scutec.

— Întinde un strat peste iritație, mi-a spus încet Maestrul Benedict. Îndeajuns de gros încât să o acopere, dar nu mai gros de-atât.

M-am cutremurat în timp ce mi-am strecurat degetele în mălul acela, rugându-mă ca bolnava să nu-l simtă așa cum mi se părea mie că ar fi. Apoi am întins un pumn de pomadă pe spinarea lui lady Lucy. Spre uimirea mea, nu numai că nu s-a plâns de miros, ba chiar și-a lăsat umerii să cadă, vădit ușurată, în timp ce mâzga i se prelingea pe piele.

— Mă simt mult mai bine, a oftat ea. Vă mulțumesc, domnule Blackthorn.

— Ne vom întoarce mâine, doamnă, a strigat el, iar camerista ne-a condus afară.

Am pus borcănașul înapoi în săculeț. Am văzut o cârpă de lână pusă la fund. Am scos-o și am încercat să șterg de pe degetele mele cât de mult posibil oribila mâzgă maronie.

— Așadar? s-a interesat Maestrul Benedict. Ce ai învățat?

Am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Să aduc întotdeauna vată, ca să-mi astup nasul.

Dintr-odată, dându-mi seama cum sunaseră cuvintele mele, m-am crispat, așteptând ca Maestrul Benedict să mă bată ca să-mi pedepsească obrăznicia, așa cum ar fi făcut profesorii de la Cripplegate.

În schimb, maestrul s-a uitat la mine și a clipit. Pe urmă și-a dat capul pe spate și a râs — un sunet cald, bogat. Pentru prima dată, mi-am spus că o să-mi fie bine.

— Chiar așa, a spus Maestrul Benedict. Ei, dacă asta ți s-a părut nesuferit, să vezi ce-o să te învăț mâine.

A chicotit.

— Vino, Christopher. Să mergem acasă.

Într-adevăr, m-a învățat multe lucruri a doua zi și în fiecare zi după aceea. Când îmi închipuisem cum era să fii spițer, crezusem că aveam să lucrez în prăvălie. Dar de fapt atelierul din fundul prăvăliei a devenit adevăratul meu cămin. Acolo, Maestrul Benedict îmi arăta cum să obțin lictar din rădăcină de nalbă mare și miere, care alină durerile de gât; îmi arăta cum să macin scoarță de salcie și să fac din ea o infuzie care domolește durerile; cum să combin patruzeci și șase de ingrediente, timp de

patru luni, ca să prepar melasa de Veneția — un antidot împotriva veninului de șarpe. M-a învățat, de asemenea, rețetele lui secrete și codurile pentru a le descifra. În acea încăpere mi-am găsit viitorul, făcând minuni născute din creația Domnului.

Mă rog, asta în unele zile. Căci în ziua aceea nu am primit decât grăunțe, o găleată și o unealtă ca să scurm găinațul.

Cum maestrul meu și Stubb vorbeau în odaia alăturată, am înșfăcat cele trebuincioase și am plecat. Ușa aflată față în față cu cuptorul enorm ducea la caturile de sus, iar treptele abrupte erau așa de vechi, încât cel mai mic pas le făcea să scârțâie. La al doilea cat erau bucătăria — mică, dar funcțională — și cămara, în care erau puse la păstrare câte o franzelă sau câte o roată de brânză, pește afumat și câteva butoaie cu bere. Celelalte odăi erau pline-ochi cu provizii pentru atelier.

Tot pentru depozitare era păstrată și o parte din catul al treilea, dar de data asta pentru cealaltă pasiune a Maestrului Benedict: cărțile. Singurul lucru care se putea măsura cu obsesia lui de a descoperi rețete noi era obsesia de a descoperi cărți noi. M-a molipsit și pe mine. Pe lângă lecțiile noastre zilnice, Maestrul Benedict se aștepta să învăț singur — și nu doar rețete sau cum reacționează materialele brute, ci și cercetând inepuizabila lui colecție de tomuri, care creștea fără încetare. Din ele am învățat filosofie, istorie, teologie, limbi străine, științele naturale și tot ce mai punea pe jar închipuirea maestrului meu în fiecare săptămână, când se ducea să-și viziteze prietenul, pe Isaac, negustorul de cărți.

Un palier aflat în partea de sus a scărilor se răsucea, ducând către odăile Maestrului Benedict. Alte cărți se

înșirau de-a lungul pereților, lăsând o cale de acces atât de îngustă, încât eram silit să mă lipesc de balustradă ca să pot ajunge la ușă. De cealaltă parte a odăilor maestrului meu, o scară ducea la o ușiță în tavan. Am descuiat-o și am ieșit în răcoarea serii.

Acoperișul casei noastre era plat. Îmi plăcea să urc acolo în serile zăpușitoare de vară, deoarece la înălțimea aceea aerul era mai răcoros, iar deasupra pietrelor pavajului nu mirosea atât de urât. Din păcate, în seara aceea n-am fost cruțat: vântul bătea dinspre nord-est, trimițând încoace duhoarea de grăsime fiartă și de urină care emana dinspre prăvălia săpunarului, aflată la patru străzi distanță.

Ne țineam păsările acolo, într-o cușcă de sârmă, în colțul de sud al terasei. În vreme ce scoteam cârligul care priponea ușița cuștii, păsările își fluturau aripile cu zgomot. Când am intrat, câteva păsări mai îndrăznețe mi-au ciugulit mânecile, dar și-au pierdut interesul văzând că găleata din mâna mea era goală. Un porumbel — o femelă dolofană, cu pene cenușii — a coborât în zbor de pe stinghia ei și mi-a ciugulit încălțările.

— Bună, Bridget, i-am spus.

A uguit, eu am pus unealta deasupra grămezilor de găinaț și am luat-o în palme. Era caldă, iar penele ei — moi printre degetele mele.

— M-au dat afară din odaie, m-am plâns eu păsării. Iar.

Bridget și-a împins căpșorul spre degetul meu mare, compătimitoare. Am legănat-o în pliul cotului și am scos un pumn de semințe de orz din buzunar, privind absent cum porumbița îmi ciugulea din palmă. Mă gândeam tot la conversația de la care fusesem exclus. Stubb fusese dintotdeauna un om josnic, dar, după această nouă crimă, felul în care pășise în prăvălia noastră îmi întorsese

stomacul pe dos. Nu era un secret că prăvălia maestrului meu mergea bine, după cum nu era o taină că lui Stubb nu-i plăcea competiția. Știam că încercase să ne cumpere prăvălia, cu câțiva ani în urmă. După ce Maestrul Benedict refuzase să i-o vândă, Stubb îl acuzase că îi furase rețetele. Nimeni nu l-a luat în seamă, dar în seara aceea mă întrebam: cât de departe era în stare să meargă unul ca Stubb, ca să obțină ce își dorește?

Și de ce venise aici, necăjindu-l pe Maestrul Benedict cu vorbe despre ucideri? Oare știa ceva despre ele? Deocamdată fuseseră măcelăriți șase bărbați — spițeri cu toții, iar cel din urmă îl cunoștea pe maestrul meu. *Tot mai aproape*, mi-am spus. Lațul se strângea.

Tremuram, dar nu din pricina frigului. Jos se discutau lucruri de căpătâi. Iar eu trebuia să stau pe acoperiș! Maestrul Benedict putea să mă alunge, dacă asta îi era voia. Dar, dacă îmi terminam treburile aici, sus, trebuia să mă întorc în atelier.

— Iar dacă se întâmplă să aud ceva, i-am spus lui Bridget, nu ar fi vina *mea*, nu?

Am considerat tăcerea lui Bridget drept aprobare și m-am pus pe treabă. Podeaua cuștii era acoperită cu un strat gros de găinaț alb-cenușiu. Mutându-mi-se de pe un umăr pe celălalt, Bridget îmi ciugulea părul din spatele urechilor, în timp ce îndepărtam găinațul strat după strat și îl trânteam în găleată. După ce am terminat, am ridicat-o pe Bridget de pe gulerul meu și am așezat-o pe paiele din fundul cuștii, departe de curent, ca să stea la căldură, în largul ei.

— O să-ți aduc de mâncare dimineață, i-am spus.

Porumbița și-a înclinat capul spre mine, în semn de rămas-bun.

Nu țineam păsări doar de amuzament. Găinațul de porumbel era prețios. Uneori, vindeam din el grădinarilor de la piață — era deosebit de bun pentru sparanghel, însă noi făuream din el ceva mult mai prețios decât îngrășământul.

Am ajuns în fundul atelierului și am scos capacul unui poloboc. Duhoarea care s-a ridicat din el aproape că m-a făcut să leșin. Cu gâtlejul strâns de greață, am turnat ce adunasem din cușca păsărilor în mâzga dinăuntru, apoi mi-am desfăcut nădragii și am urinat deasupra — o altă îndatorire de-a ucenicului. Aveam să-l deschid abia peste trei luni, când urma să clătesc nesuferitul amestec și să-l pun în tăvi, la soare, iar acesta avea să se zvânte, lăsând în urmă cristale țepoase și albe de salpetru.

După ce am sfârșit treaba, în cele din urmă, m-am furișat la ușă și mi-am lipit o ureche de lemnul acesteia, așteptându-mă să descopăr că discuția se încheiase. Dar orice-ar fi vorbit, probabil că era cu adevărat însemnat. Stubb era tot acolo. Și mai că țipa.

— Benedict, lucrurile o să se schimbe. Și de data asta e bine să fii în tabăra potrivită.

— Eu n-am nicio tabără, Nathaniel, i-a spus maestrul meu. Gâlcevile astea nu mă privesc.

— Atunci, poate că aurul te privește. Cu legăturile potrivite, cu oameni potriviți care să ne păzească spatele, am putea face o avere...

— Nu banii sunt problema, a răspuns Maestrul Benedict. Eu n-am niciun amestec în tărășenia asta. Nu ai venit la omul care trebuie.

Stubb a pufnit.

— N-ai decât să te prefaci. Într-un fel sau altul, tot va trebui să alegi.

A urmat o pauză.

— Mă amenințI? a vrut să afle maestrul meu.

Vocea lui Stubb a devenit mieroasă.

— Sigur că nu, Benedict. La urma urmei, ce-am eu de-a face cu povestea asta urâtă? Nimic. Absolut nimic.

Am auzit pașii lui Stubb, apoi scârțâitul ușii de la intrare, care în clipa următoare s-a trântit. Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea. Apoi Hugh i s-a adresat maestrului meu atât de încet, încât a trebuit să-mi strivesc urechea de ușă ca să deslușesc vorbele:

— Și acum ce facem?

— Suntem cu băgare de seamă, i-a răspuns Maestrul Benedict.

— Și dacă Pembroke a vorbit?

— N-ar fi făcut una ca asta.

— Nu toată lumea poate îndura schingiuirile, a spus Hugh.

— Așa-i, dar Nathaniel n-are cum să știe asta, oricum. Pur și simplu a încercat să ghicească.

— Și a ghicit al naibii de bine.

— Stubb nu e o problemă, i-a zis Maestrul Benedict. Trebuie să avem grijă de ucenicul ăla.

M-am încruntat. Care ucenic? Ce voia să spună?

— Trei dintre cei șase au avut dreptate, Benedict, i-a zis Hugh. Nu ne mai putem amăgi, spunându-ne că a fost o coincidență. Dacă Stubb ne află taina, atunci e doar o chestiune de timp până o află și ceilalți. Simon deja a fugit din oraș.

— Unde?

— În Franța. Cred că e la Paris. Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu noi.

A urmat o clipă de tăcere.

— Vrei să pleci și tu?

— Știi bine că nu vreau, a răspuns Hugh. Dar nu putem continua treaba asta o veșnicie. Stubb a avut dreptate. Trebuie să alegem, și asta curând.

Maestrul meu a oftat.

—Știu.

Când Maestrul Benedict a deschis ușa atelierului, m-am prefăcut că tocmai terminasem treaba cu polobocul.

— Mă tem că nu putem mânca împreună în seara asta, m-a anunțat maestrul. Trebuie să plec în oraș.

Nu era ceva neobișnuit. Se întâmpla deseori ca Maestrul Benedict să plece seara de-acasă și să se întoarcă târziu, cu mult după ce mă culcam.

— Da, Maestre.

A simțit ezitarea din glasul meu.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe. Ești necăjit pentru adineauri? Vino încoace.

Și-a petrecut un braț pe după umărul meu.

— Îmi pare rău că m-am supărat pe tine. Dar, Christopher, pentru Dumnezeu! Uneori mă faci să mă întreb dacă prăvălia mai este în picioare când mă întorc. Trebuie să gândești înainte de a acționa.

— Știu, maestre. Ați avut dreptate, și nu sunt supărat din pricina asta.

Dar tot nu voiam să frec podelele.

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

— Ce voia Stubb?

— *Maestrul* Stubb, m-a dojenit el cu blândețe, voia același lucru pe care îl vrea dintotdeauna: o cale iute spre bogății.

— Atunci, de ce a vorbit despre crime?

— A, deci asta te frământă.

Acum că mărturisisem cu voce tare, restul vorbelor au dat năvală, ca Tamisa după dezgheţul din primăvară.

— O ceată de ucigaşi cutreieră neîngrădiţi, nimeni nu-i poate opri şi Tom crede că sunt de vină catolicii, dar maică-sa e de părere că sunt puritani, dar mie îmi pare că e vorba de ceva mai cumplit şi decât puritanii, şi decât catolicii, chiar şi regele se teme şi dumneavoastră îl cunoşteaţi pe cel care tocmai a fost ucis şi inşii ăştia *ucid spiţeri*...

Am tras adânc aer în piept.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat Maestrul Benedict.

— Păi... *noi* suntem spiţeri.

— Chiar aşa?

Părea uimit.

— Aşa e! Ce bine de noi!

— *Maestre.*

A râs afectuos.

— Nu-ţi face griji pentru uciderі, băiete; altfel, închipuirea o să-ţi vină de hac. Nu există o „ceată de ucigaşi". Nimeni nu vânează spiţeri. Iar Nathaniel Stubb nu are ce să ne facă.

Dar v-a ameninţat! aproape că i-am strigat, însă mi-am dat seama că astfel aş fi dat în vileag faptul că trăsesem cu urechea. Am căutat o replică şi în cele din urmă am zis:

— Aşadar, vom fi în siguranţă?

— Pe deplin, a răspuns maestrul. Şi acum, linişteşte-te. Nu sunt în pericol. Şi nici tu, atâta vreme cât nu te apuci iar să construieşti arme de foc. N-ai pricină de îngrijorare.

Maestrul Benedict m-a bătut pe umăr uşurel:

— Îţi făgăduiesc.

Voiam să-i dau crezare, dar nu eram încredințat că îl credeam. La urma urmei, *cineva* i-a ucis pe toți acei bieți oameni. Și mi se păruse că Hugh era de aceeași părere.

Trei dintre cei șase au avut dreptate, acestea fuseseră cuvintele lui. *Nu ne mai putem amăgi, spunându-ne că a fost o coincidență.* Ce însemna? Nimic bun, eram convins de asta. Indiferent ce se întâmpla, cei doi nu aveau de gând să îmi spună. Dacă voiam să aflu, trebuia să mai trag cu urechea.

Oricum, nu aveam ce să fac în seara aceea. Flămând, am tăiat o bucată zdravănă din roata de brânză din cămară și am dat pe gât o cană de bere. Apoi mi-am îndeplinit pedeapsa. Am scris rețeta prafului de pușcă atât în latină, cât și în engleză, până când mi s-au pus cârcei la mână, pe urmă am frecat podelele și treptele, până la tavan. După ce mi-am terminat treaba, trei ceasuri mai târziu, am zăvorât ușa din față, am închis obloanele, apoi m-am strecurat sub tejgheaua prăvăliei, pe culcușul meu de paie, și am adormit tun.

M-a trezit un zgomot. La început, mi s-a părut că se auzea din stradă. Pe urmă l-am auzit din nou; venea din cealaltă parte a tejghelei. Un borcan de ceramică s-a atins de poliță.

Înainte să merg la culcare, încuiasem prăvălia. Nu pusesem zăvorul la intrarea în atelier, ca Maestrul Benedict să poată intra la întoarcere; dar era încuiată, și doar eu și maestrul meu cunoșteam ascunzătoarea cheii. Iar Maestrul Benedict intra întotdeauna în casă prin atelier, apoi se îndrepta direct spre scară. Nu intra niciodată pe ușa din față.

Și totuși am auzit iarăși zgomotul. Pași, scârțâitul scândurilor din podea.

Intrase cineva.

Capitolul 4

Am strecurat mâna sub paie, căutând cuțitul pe bâjbâite. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Un plan. Aveam nevoie de un plan.

Mi-au trecut mai multe prin minte. Aș fi putut sări din culcușul meu, luându-i prin surprindere. Aș fi putut s-o iau la goană și să strig după ajutor. Sau să stau pe loc și să fac pe mine de frică.

Am cântărit foarte serios alegerea cu numărul trei. Dar, dacă ar fi fost vreun hoț, s-ar fi apropiat dând ocol tejghelei. Leacurile noastre cele mai prețioase erau acolo, pe rafturile aflate cu câțiva zeci de centimetri deasupra capului meu. Și dacă ar fi fost un ucigaș... Am înșfăcat cuțitul de parcă ar fi fost Excalibur. De fapt, era o lamă lungă de vreo cinci centimetri, cu plăselele aproape desprinse, și tocită ca o piatră de moară. Era greu să tai până și mere cu ea.

M-am săltat pe genunchi și am aruncat o privire pe deasupra tejghelei. Tăciunii din vatră încă străluceau ușor. Nu puteam zări intrusul, dar lumina roșiatică, stinsă, îi proiecta umbra pe perete.

O umbră *enormă*.

Era un uriaș. De necrezut, cu neputință de înalt.

Bun, deci așa. Să mă lupt cu el ieșea din discuție. Iar să fac pe mine nu era un plan. Așadar: alegerea numărul doi. Mă furișez până la ușă, trag zăvorul, dau buzna afară, țip ca o fată.

Dar... Maestrul Benedict! mi-am zis. *Dacă a sosit acasă?* Nu puteam să-l las acolo, pur și simplu.

Uriașul s-a îndepărtat de rafturi. Ducea cu el un borcan de ceramică, dar nu se descurca prea bine. S-a chinuit cu el, gemând, apoi l-a trântit cu *zgomot* pe masa de lângă vatră. Acum, că era mai aproape de lucirea roșiatică a tăciunilor, am putut zări intrusul mai bine. Nu era nicidecum uriaș. Într-adevăr, omul era înalt, dar în limite omenești. Deși umbra lui îl făcea să pară lat în umeri, de fapt era de-a dreptul uscățiv. De fapt, silueta lui era aidoma cu cea a...

— Maestre? am întrebat.

Maestrul Benedict s-a sprijinit de masă.

— Da. Du-te la culcare.

Puțin probabil. Inima mea încă vuia precum tunurile Maiestății Sale. Ce făcea cu borcanul ăla în toiul nopții?

— Vă simțiți bine?

— Da, Christopher. Mă simt bine. Culcă-te la loc.

M-am dus la vatră și am aprins fitilul lămpii cu tăciunii. Când flacăra a pâlpâit și s-a aprins, mai că am scăpat lampa.

Maestrul Benedict arăta de parcă tocmai s-ar fi întors din bătălie. Își pierduse peruca, rămânând astfel la iveală părul cărunt, țepos și murdar. Hainele îi erau atât de înnoroiate, încât albastrul lor era acum doar o amintire. Toată partea dreaptă a feței era mânjită cu ceva negru. Părea funingine.

— V-a atacat cineva? am întrebat. A fost Stubb? am adăugat, făcând un pas înapoi. Ucigașii?

L-am apucat de braț.

— Îngăduiți-mi să vă ajut.

— Mă simt bine, a insistat el.

— Vă rog, maestre. Lăsați-mă să vă conduc în odaia dumneavoastră.

După o clipă, a aprobat din cap. I-am ridicat brațul drept și i l-am petrecut pe după umerii mei. A strigat de durere. În clipa aceea, am băgat de seamă că haina îi era ruptă în dreptul umărului.

L-am dus pe ușa din spate și apoi pe scări, luminându-ne calea cu ajutorul lămpii. Cu fiecare treaptă scârțâitoare, greutatea lui părea să-mi apese tot mai mult umerii. Când am ajuns pe palier, am deschis ușa cu șoldul și l-am băgat înăuntru.

Dormitorul Maestrului Benedict mirosea slab a tămâie egipteană. Lipit de perete, lângă vatră, era un pat îngust, cu așternuturi din bumbac brun, și o singură pernă. Lângă pat era o masă simplă; un picior, care era mai scurt, fusese priponit cu o bucată de blană de oaie. O oală de noapte stătea pe scaunul din lemn de ulm, cu trandafiri sculptați, în apropierea biroului din fața ferestrei deschise. Masa era acoperită cu hârtii și cu praful stârnit din suportul pentru tămâie de briza serii. În restul odăii se înghesuiau maldăre de cărți — teancuri peste teancuri, fiecare dintre ele având cel puțin douăsprezece volume. Mi-am spus: *Probabil că Isaac, negustorul de cărți, se scaldă în aur.*

L-am călăuzit pe maestrul meu printre cărți, până la pat, apoi l-am așezat pe așternuturi cât de blând am putut. L-am privit o clipă, căci nu știam ce trebuia să fac.

Maestrul Benedict te-a învățat, mi-am zis. *Ești pregătit să faci asta.* M-am liniștit.

Folosindu-mă de lampa mea, am aprins-o pe cea aflată pe masă, am închis obloanele ferestrei, pe urmă am ațâțat tăciunii din vatră, ca maestrul meu să aibă parte de căldură. Apoi l-am cercetat cu luare-aminte, din cap până în picioare. Jos, crezusem că haina îi era ruptă, dar la lumină lâna sfărâmicioasă, care se făcuse scrum, dădea adevărul la iveală. Trupul maestrului fusese ars. Și inima mea ardea împotriva făptașului care săvârșise acest lucru.

— Odihniți-vă o clipă, maestre, i-am spus.

Am dat fuga jos, în atelier, încercând să-mi amintesc tot ce mă învățase maestrul meu despre oblojirea arsurilor. Am cărat două găleți de apă în camera lui. Apoi m-am întors și am căutat pe rafturi leacurile care îmi erau de trebuință. Unul dintre ele — o pomadă cu argint mărunțit — era deja luat de la locul ei; maestrul îl coborâse de pe raft în timp ce dormeam. Am înclinat borcanul, am adăugat o oală plină cu apă, am pus deasupra o cană, pe urmă am urcat în odaia maestrului.

Maestrul Benedict zăcea pe pernă, respirând încet. M-a privit în timp ce așezam oala pe foc și înșiram borcanele pe masa de lângă el. Am început să îi scot haina, dar s-a strâmbat când i-am ridicat brațele, așa că am folosit cuțitul și am tăiat țesătura la cusături. Oricum era distrusă, nu mai puteam face decât cârpe din ea.

M-am simțit ușurat când am văzut că, deși pielea umărului era acoperită de bășici, maestrul nu era ars grav. I-am spălat funinginea de pe umăr și de pe chip. Am luat maci uscați dintr-un borcan și i-am aruncat în apa care clocotea pe foc, iar după un minut am turnat fiertura în cană. Macul e cel mai bun leac împotriva durerii, pe care

l-a lăsat Dumnezeu pe pământ, iar ceaiul avea să-l ajute să se liniștească.

În timp ce eu roboteam, Maestrul Benedict sorbea ceaiul. Am întins pomadă cu argint pe arsură, așa încât carnea să nu putrezească. Pe urmă i-am înfășurat rana cu o bucată de pânză, pe care i-am legat-o la subsuoară, și l-am dezbrăcat de restul hainelor murdare.

Părea atât de fragil. Niciodată nu mi se păruse vârstnic, dar în seara aceea fiecare an de viață i se citea pe chip; era tot numai piele bătrână și oase. Cu toate astea, în afară de palmele crăpate și jupuite, părea teafăr. Rănile nu arătau a arsuri, așa că i-am uns palmele cu suc de aloe și i le-am bandajat, așa cum făcusem cu umărul.

— Ai învățat așa de multe, mi-a spus încet maestrul.

Am roșit stânjenit, dar mândru.

— Mulțumesc, maestre.

Mi-a vorbit din nou, însă de data asta vocea îi era stinsă. Ochii lui erau umezi, tiviți cu roșu. Mă durea sufletul. Nu îl văzusem niciodată plângând.

— Pot să vă mai ajut cu ceva? am întrebat.

S-a întins și mi-a atins obrazul cu vârful degetelor.

— Ești un băiat bun, mi-a spus.

Am rămas fără cuvinte. Mi-am aplecat capul și l-am sprijinit de mâna lui caldă.

Pleoapele au început să-i cadă. Ceaiul de mac își făcea efectul. L-am ajutat să se întindă mai bine și am tras așternuturile deasupra.

— Somn ușor, maestre.

Am stins lampa de pe masă. Am ajuns la ușa odăii, ducând cealaltă lampă, iar atunci maestrul meu mi-a vorbit:

— Așteaptă.

Privea țintă flacăra lămpii. Flacăra a pâlpâit, iar șuvițe de fum se ridicau dănțuind deasupra sticlei.

— Mâine e Ziua Cecidiei, a spus el.

— Păi... da. E ziua de naștere a regelui.

— Da. Și a ta.

Își amintise.

— Tu și Tom ați cules mlădițe de stejar?

— Azi-dimineață.

Mă întrebam de ce mă oprise, când a spus, aproape în șoaptă:

— Cer prea multe de la tine?

Nu înțelegeam întocmai ce voia să spună.

— Maestre?

— Nimeni nu ți-a dat de ales. La orfelinat, te-au obligat să înveți. Breasla te-a pus la încercare. Eu te-am adus aici. Nimeni nu ți-a dat de ales.

M-a privit în ochi.

— Dacă te-aș trimite în altă parte, ca să apuci pe alt drum, într-un loc unde ai fi în siguranță, unde nimeni nu ți-ar face rău... ai alege să pleci?

Întrebarea lui m-a uluit. Care maestru îngăduia ucenicului său să aleagă? Mi-am adus aminte de conversația lui secretă cu Hugh.

Trebuie să alegem, și asta curând.

Cu patru luni în urmă, când începuseră omorurile, eu și Tom ne tachinaserăm unul pe celălalt, spunându-ne că ucigașii erau pe urmele noastre. Când, în scurt timp, adevărul celor ce se întâmplau în orașul nostru a început să ne apese, glumele au încetat. În seara aceea, în beznă, fusesem mai speriat ca niciodată. Încă eram speriat. O parte din mine voia să plece: să meargă într-un loc sigur, unde nu exista Stubb, nici ucigași,

nimic de care să mă tem. Dar eram *doi*, trăiam împreună. Să-l las pe Maestrul Benedict în urmă? Nu puteam. Nu voiam s-o fac.

Am răspuns cu multă convingere, așa încât să fie și el încredințat.

— Nu, Maestre. Sunt recunoscător pentru traiul pe care mi l-ați oferit. Orice s-ar întâmpla, vreau să rămân cu dumneavoastră.

Nu a spus nimic. Așteptam la ușă, nesigur dacă voia să plec sau nu. Aveam senzația că nici el nu era sigur. În cele din urmă, a vorbit:

— Am ceva pentru tine.

Mi-a arătat spre un mic pachet înfășurat în pânză de in, aflat deasupra unuia dintre teancurile de cărți.

— Ce anume?

— Un dar.

Eram uimit. În ultimii doi ani, de Ziua Cecidiei, Maestrul Benedict adusese acasă mâncarea mea preferată: purcel proaspăt fript. El mâncase cu parcimonie și se mulțumise să privească amuzat cum devoram carnea albă și dulce, lingându-mi grăsimea de pe degete. Crezusem mereu că aducea purceii special pentru acea zi de sărbătoare. Acum mă întrebam dacă nu îi cumpărase pentru mine.

Dar așa ceva... Nu mai primisem niciodată un dar de ziua mea.

— Pot... pot să-l desfac?

— Păi, cred că e deja trecut de miezul nopții... Așa că, de fapt, ziua de mâine a devenit cea de azi, a spus el dând din cap. Desfă-ți darul.

Am tras de pânză, care a căzut pe podea.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

A ieșit la iveală un cub argintiu, șlefuit, ceva mai mare decât palma mea. Deasupra se vedeau câteva cercuri gravate în metal, cu șănțulețe subțiri, netede.

L-am răsucit pe toate părțile, cu degete tremurătoare. Pe fiecare latură era gravat un simbol — cinci în total:

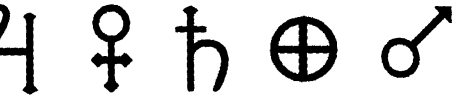

— E minunat, i-am spus eu.

— Recunoști metalul?

Am ciocănit cu unghia într-o latură. Nu era argint. Dar, la atingere, parcă nu era nici cositor. L-am săltat în palmă. Era puțin mai greu decât o prună.

— Antimoniu?

— Foarte bine. Și sub ce alt nume e cunoscut?

— Dragonul Negru. Unii spun că are proprietăți mistice. Dar, dacă îl înghiți, îți provoacă vărsături.

— Excelent.

Am strâns cubul la piept.

— Vă mulțumesc foarte mult.

— Nu te aprinde prea tare.

Ochii îi sclipeau.

— E doar jumătate din darul pentru tine.

Am rămas înmărmurit.

— *Mai e* ceva?

— Dacă izbuteşti să-l deschizi, vei primi şi cealaltă jumătate.

Pentru o clipă, nu am înţeles ce a spus. Apoi mi-am dat seama că vorbea despre cub.

— Se deschide?

L-am apropiat de felinar. Un centimetru sub partea de sus, o linie aproape prea subţire pentru a fi văzută îl împrejmuia. Am încercat să desfac partea de sus, dar nu s-a clintit.

— Cum îl...?

A surâs.

— Ţi-am spus. Primeşti restul... *dacă* izbuteşti să-l deschizi.

Am scuturat cubul. Ceva zornăia înăuntru.

— Ce e?

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi surpriză, nu crezi? Dar am impresia că vei avea nevoie de ceva ajutor.

Aproape adormise, iar glasul îi era neclar.

— Îţi dezvălui un lucru: cheia se află la catul de jos, undeva în prăvălie. Iar asta — a arătat spre cartea pe care şezuse cubul — te va ajuta să o găseşti.

Vineri, 29 mai 1665

Ziua Cecidiei

Capitolul 5

Bufnetele care răsunau în ușa de la intrare m-au făcut să tresar. Pentru o clipă, am crezut că cei care îl atacaseră pe maestrul meu veniseră să-și sfârșească treaba. Deși mă îndoiam că erau genul de oameni care să bată la ușă.

M-am răsucit pe scaun, cu degetele pe paginile cărții dăruite de maestrul meu. Obloanele încă erau închise, ușa era încă zăvorâtă. Am așteptat.

S-au auzit alte bufnete. Apoi a răsunat un glas:

— Christopher! Ești acolo? Lasă-mă să intru.

Am deschis ușa. Tom stătea în prag, îmbrăcat în haina lui, cocoșat, încercând să apere de ploaie un pachet înfășurat în lână. Fusesem atât de adâncit în lectură, încât pierdusem cu totul noțiunea timpului. Cerul era înnorat, iar norii — cenușii, dar nu mai era noapte.

Tom s-a strecurat pe lângă mine și a intrat în prăvălie, unde era cald.

— În sfârșit!

— Cât e ceasul? am întrebat.

— Nu știu. Opt, poate nouă? Cocoșul a vestit ora șase cu mult timp în urmă.

Tom s-a cutremurat.

—Îh! Urăsc frigul.

Și-a scuturat haina și pe podea s-au răspândit boabe de gheață.

— Asta-i grindină? am întrebat eu. Aproape că suntem în iunie.

— E un semn prevestitor, a spus Tom, apoi s-a dus lângă vatră, unde ardea un buștean singuratic.

A așezat pe masă pachetul pe care îl ducea și și-a apropiat mâinile de foc, să se încălzească.

— Ieri s-a săvârșit o altă crimă.

— Știu.

I-am povestit lui Tom despre vizita lui Stubb, precum și despre maestrul meu, care se întorsese acasă rănit, în toiul nopții.

Tom a făcut ochii mari.

— Cine l-a rănit?

— N-a vrut să-mi spună. Dar nu cred că au fost niște hoți de rând. L-au ars.

— Poate că au fost ucigașii, a zis Tom. Mama spune că fac parte dintr-o sectă.

M-am zgâit la el.

— O *sectă*? De unde a auzit asta?

— De la doamna Mullens. Soțul ei e copist și zicea că asta se zvonește la Curte. Doamna Mullens spune că, poate, omorurile sunt jertfe omenești.

Tom s-a înfiorat și și-a încrucișat degetele.

— Iar acum se aude că în parohiile din apus sunt bolnavi de ciumă. Îți spun, vremea asta e un semn. Treburile se înrăutățesc în orașul ăsta.

Poate că Tom avea dreptate. Grindină aproape de începutul lui iunie — asta chiar că părea un semn rău-prevestitor. Dar aș fi vrut ca avertismentele Domnului să

fie ceva mai limpezi. N-ai zice că lui Dumnezeu îi e greu să scrie în nori NU MAI FURAȚI COFETURI sau orice altceva.

Am împuns cu degetul pachetul adus de Tom.

— Ce-i aici?

A surâs, uitând de prevestirile rele.

— Deschide-l.

Am desfăcut țesătura de lână. Faldurile au căzut în lături, iar eu am fost învăluit de mirosul merelor coapte și al scorțișoarei. În pachet era o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor, cu o crustă încrețită și aurie. Din găurile în formă de petale din mijlocul plăcintei încă se ridicau aburi.

— La mulți ani! mi-a urat Tom.

Ziua asta era din ce în ce mai bună. L-am îmbrățișat. Cred că i-am udat cămașa cu salivă. Pe urmă un gând mi-a trecut prin minte.

— Nu cumva ai furat plăcinta asta din brutăria tatălui tău?

Tom a reușit să pară jignit.

— Desigur că nu.

— Chiar așa?

— Păi... se poate s-o fi împrumutat.

— Ai împrumutat-o? Ai de gând s-o duci înapoi?

Tom a chibzuit.

— Într-un fel, da.

— Dacă află tatăl tău? O să te bată.

Tom a ridicat din umeri.

— Mă bate oricum. Măcar să-mi iasă o plăcintă din asta.

— Tom!

Prietenul meu a zâmbit larg.

— Am glumit. Mama m-a lăsat să o pregătesc pentru tine. Hai s-o mâncăm!

Zis și făcut: îndesam plăcinta dulce în gură cu pumnul. Am păstrat o bucată pentru maestrul meu, căruia îi plăceau plăcintele, ca oricărui om, de altfel. Am devorat restul. Cred că era cea mai bună plăcintă pe care o gustasem vreodată, și nu doar fiindcă Tom o pregătise anume pentru mine. Chiar se pricepea. Când Tom va cârmui brutăria familiei sale, o să-și întreacă până și tatăl în măiestrie.

În vreme ce lingeam ultimii stropi dulci de pe degete, Tom a slobozit un râgâit cutremurător. Am încercat să-l imit, dar am dat greș.

— Un efort firav, a spus el.

Apoi a zărit cartea pe care o lăsasem deschisă pe scaun, lângă foc, iar pe chipul lui se citea dezaprobarea.

— Pe șosetele Satanei! *Învățai*? De ziua ta de naștere?

— Nu e pentru muncă, i-am răspuns. A venit la pachet cu darul de la Maestrul Benedict.

I-am arătat cu mândrie cubul din antimoniu.

Tom era impresionat.

— Ți-a dat el asta? Probabil costă o avere.

L-a scuturat, ascultând zornăitul.

— Ce e înăuntru?

— La asta lucram. Privește.

Am răsucit cubul, așa încât partea de sus era întoarsă spre noi.

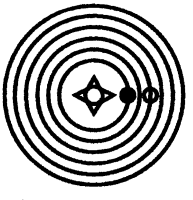

— Ce e? a cerut Tom să știe.

— Universul nostru. Soarele, Pământul și celelalte cinci planete. Fiecare cerc reprezintă o orbită.

— Aha. A, înțeleg, se rotesc.

A urmărit cu degetul desenul din mijloc.

— De ce are Pământul piscurile astea? Sunt munți?

— Acela nu e Pământul, l-am lămurit. E Soarele.

— De ce e Soarele la mijloc?

— Pentru că acolo e locul Soarelui.

— Chiar așa? s-a încruntat Tom. Cine zice asta?

— Omul ăsta.

I-am întins cartea.

A mijit ochii la copertă.

— *Sys... System...* Ce înseamnă asta?

— *Systema cosmicum*, am citit eu. E în latină. Înseamnă „Sistemul cosmic". Aici scrie că Soarele se află în centrul universului și că planetele se învârt în jurul lui.

Tom a frunzărit cartea, cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip, până când a ajuns la pagina de titlu.

— De Galileo Galiei. Numele ăsta îmi pare catolic, a spus el dezaprobator.

— Pur și simplu... asta reprezintă desenul, ai înțeles? Soarele e în mijloc, iar cele șase planete se învârt în jurul lui. Mercur e cel mai apropiat de Soare, apoi Venus, pe urmă Pământul... uite, cercul ăsta, de pe al treilea inel, suntem noi, pe urmă Marte, Jupiter și Saturn. Astea sunt toate.

Tom a răsucit cubul în mâini.

— Și ce e cu celelalte simboluri?

— Sunt planete.

Am scos o bucată de pergament care fusese strecurată în coperta din spate; pe el se vedea scrisul bine cunoscut și ordonat al Maestrului Benedict.

Simboluri planetare

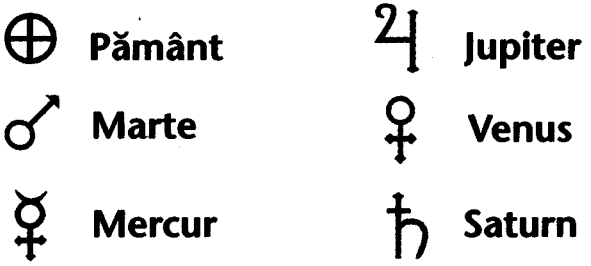

Tom se uita când la pergament, când la cub.

— Dar aici sunt doar cinci simboluri, a spus el. Uite-le pe cele ale lui Jupiter, Venus, Saturn, Pământ... Marte. Lipsește simbolul lui Mercur.

— Așa-i. Acum privește din nou latura de sus. Primul cerc, cel mai aproape de Soare. Punctul negru de pe inel, unde ar trebui să fie Mercur.

Tom s-a uitat cu atenție.

— Ah! E o gaură.

— Cred că acolo e locașul cheii. Iar simbolul care lipsește e indiciul.

I-am arătat raftul din spatele nostru. Pe el era un borcan de ceramică, mai mic decât vecinii săi.

— Poți să-l cobori?

Tom s-a ridicat îndatoritor și a apucat borcanul cu o singură mână. Părea uimit.

— E greu.

Am luat o cupă goală de pe etajera din spatele tejghelei, apoi am destupat borcanul.

— Ăsta e argint-viu, i-am spus prietenului meu.

Am aplecat borcanul deasupra cupei, scurgând conținutul cu grijă. Din el a curs un lichid argintiu, strălucitor.

Tom era uluit.

— Cum l-ai topit?

— E deja topit. Nu e fierbinte.

Mi-am înmuiat un deget în lichid.

— Uite, poți să-l atingi.

Precaut, Tom a întins un deget. Abia dacă a atins suprafața lichidului, pe urmă și-a îndepărtat degetul, lăsând în urmă unde agitate, care s-au potolit aproape de îndată. A încercat iarăși, scufundându-și degetul mai adânc.

— Ciudat. Nu știu cu ce să-l asemuiesc. E ca și cum nici n-ar exista. La ce folosește?

— Lecuiește boli. Alea foarte rele, care îți apar pe... știi tu ce. Dar nouă ne trebuie pentru că lichidul ăsta e... cheia!

Am întors borcanul cu susul în jos.

— Acum trebuie să aplaud? a întrebat Tom.

Încruntat, am privit înăuntrul borcanului.

— Aici nu-i nimic.

— De ce ai crezut că ar fi?

— Fiindcă pasămite mercurul este cheia.

Am zgâlțâit borcanul, vrând să văd dacă nu cumva vreun obiect se strecurase afară odată cu argintul-viu.

— Acesta e numele adevărat al argintului-viu. I se spune mercur. Iar gaura cheii se află în locul în care ar trebui să fie planeta Mercur.

— O treabă isteață, a cugetat Tom, privind cubul. Dar nu pricep cum o să încapă o cheie aici. Gaura e prea mică. Și rotundă. Nu există găuri de cheie rotunde.

Avea dreptate. O cheie rotundă nu avea noimă; n-ar fi avut zimți. Dar Maestrul Benedict îmi făgăduise că urma să găsesc o cheie în acea odaie.

În acea clipă m-am dumirit.

— Tom! Ești un geniu.

— Serios?

I-am arătat gaura cheii.

— Cum ai putea strecura o cheie aici?

— Ți-am mai zis; nu se poate. E prea mică. Ți-ar trebui un obiect care ar putea să se strecoare înăuntru...

A făcut ochii mari, în vreme ce eu roteam cupa, agitând mercurul dinăuntrul ei.

— O cheie *lichidă*? Cum de e cu putință?

— Hai să aflăm.

Tom a luat cubul și l-a ținut nemișcat. Am înclinat cupa. Trei stropi de metal lichid au căzut pe suprafața cubului și s-au scurs de-a lungul cercurilor gravate, ca trei mărgele argintii. S-au scurs spre gaură și s-au strecurat înăuntru. Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Poate e nevoie de mai mult mercur, a sugerat Tom.

Am turnat iarăși. Apoi am mai turnat o dată.

Clic.

Marginea care împrejmuia latura de deasupra s-a deschis. Doar puțin.

Am ridicat încet capacul. Am privit înăuntru.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Capitolul 6

Tom s-a aplecat.

— Ce e? Ce e?

Am scos obiectul şi l-am pus pe tejghea.

Era o monedă din argint strălucitor. Argint adevărat.

Lui Tom, mai-mai să-i iasă ochii din cap.

— Un *şiling*. Ai primit un *şiling*.

Un şiling. 12 pence. Eram *bogat*.

Moneda era nouă-nouţă, iar în centrul ei fusese imprimat profilul regelui. De jur împrejurul lui stătea scris: CAROLUS II DEI GRATIA. „Carol al II-lea, prin mila lui Dumnezeu." Ziua Cecidiei, ziua încoronării sale, ziua lui de naştere. Şi a mea.

Radiam.

Tom a luat şilingul şi nu mai contenea să se minuneze. Am privit din nou înăuntrul cubului misterios.

— Ia priveşte aici, i-am zis lui Tom.

Interiorul cubului era, la rândul lui, făurit din antimoniu, mai puţin latura opusă capacului. Acolo, cubul era din sticlă şi ne îngăduia să vedem mecanismul încuietorii. Un canal care cobora de sus călăuzea mercurul într-un şănţuleţ aflat în faţă, unde se afla o pârghie. Dacă

turnam îndeajuns argint-viu, greutatea metalului apăsa pârghia, care deschidea opritorul.

— Strălucit! a spus Tom.

Chiar așa era, ba chiar mai mult decât părea. Maestrului Benedict îi plăcea mult să ascundă obiecte în alte obiecte. Coduri în coduri, ghicitori care încuie zăvoare. De data asta, era la fel: înăuntrul darului de ziua mea ascunsese un al doilea dar. Și dincolo de toate acestea, o lecție despre simboluri.

Nu, mi-am spus. *Nu doar o lecție.*

Cu o seară în urmă, înainte de a-mi oferi darul, Maestrul Benedict șovăise. Mă întrebase dacă doream să rămân cu el, în ciuda pericolului care îl pândea. Chiar și după ce îl încredințasem că vreau să rămân, șovăise. Pregătise pentru mine acest cadou, însă doar în ultima clipă hotărâse să mi-l dea.

Cubul, cartea, cuvintele lui, ghicitoarea asta... toate erau mai mult decât o lecție. Erau o *încercare*.

Dar pentru ce?

Mi-am trecut un deget de-a lungul șanțurilor săpate pe cub. Tom spusese că darul meu costă o avere. Nu-mi păsa de asta. Din nu se știe ce motive, Maestrul Benedict mi-l oferise; ca dar, era mult mai valoros pentru mine. Mai degrabă aș fi murit de foame pe străzi decât să-l vând.

— Așteaptă aici, i-am zis lui Tom.

Am urcat în odaia maestrului meu. Încă dormea; pieptul lui urca și cobora încet. Nu l-am trezit. În schimb, i-am lăsat pe măsuța de lângă pat bucata de plăcintă păstrată anume pentru el. După ce am coborât iar în prăvălie, am așezat cubul deschis pe tejghea, lângă cartea Maestrului Galilei, într-un loc în care știam că Maestrul Benedict avea să-l găsească.

Tom tot mai mângâia șilingul.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Habar n-am. Cred că o să caut un prieten bun, care o să mă ajute să-l cheltuiesc.

— Eu sunt un prieten bun.

— Chiar așa? Păi, atunci ce crezi că ar trebui să fac cu el?

— Să cumperi înghețată, poate? a propus el cu speranță în glas.

— Azi? Afară e foarte frig.

— Îmi place frigul la nebunie.

— Adineauri ai spus că urăști frigul.

Tom părea indignat.

— N-am spus niciodată asta.

— Bine.

Chipul i s-a aprins, ca luminat de un foc.

— Dar trebuie să punem un penny deoparte.

— Pentru ce?

— Pentru ouă, i-am răspuns zâmbind larg. Pentru ce altceva?

Un șiling o fi o grămadă de bănet, dar într-o zi de sărbătoare nu te ține prea mult. Pe la sfârșitul dimineții, ploaia se oprise. Străzile pietruite erau îngrozitor de murdare, iar ploaia nu desfundase gurile de scurgere, așa că drumurile duhneau la fel de cumplit ca întotdeauna. Dar norii se împrăștiaseră, iar soarele se oglindea în chipul orașului. Stindardele atârnau pretutindeni, agățate de la un balcon la altul: culorile scânteiau, iar țesăturile purtau blazonul regelui. Mulțimea de oameni se îngrămădea și umplea toate străzile, doritoare să asiste la spectacolul priveliștilor, grădinilor, artiștilor: jongleri, acrobați și

muzicanți, ba chiar și un cal care dansa. Cu toate că era zi de odihnă, precupeții ambulanți ieșiseră pe străzi, strigând cu toată gura, profitând de buna-dispoziție a zilei pentru a cere prețuri foarte mari pentru gustări pe care altminteri oamenii nu le-ar fi cumpărat.

Fiindcă nu avusesem niciodată bani, nu cumpărasem nimic până atunci. Cele câteva lire care mi se lăsaseră drept moștenire fuseseră păstrate de profesorii orfelinatului, pentru a plăti taxa de ucenicie, iar ucenicii nu primeau simbrie. Cât despre Tom, familia lui vindea multe plăcinte, dar nici el nu avusese vreodată bani de cheltuit, fiindcă taică-său era un mare zgârciob.

Uite-așa s-a dus șilingul pe apa sâmbetei: primii patru penny i-am cheltuit pe două înghețate cu apă de portocale, așa cum făgăduisem. Cofetarul ne-a îngăduit să le preparăm cu mâna noastră. Tom apăsa amarnic mânerul care amesteca smântâna, laptele și zahărul cu apa de portocale, într-o găleată uriașă cufundată în gheață cu sare. Înghețata era atât de gustoasă, încât am cumpărat încă una, pe care am împărțit-o. De data asta, deasupra avea miere și lămâie. Pe urmă am cheltuit câte un penny fiecare pe prune glasate și gumă de mestecat îndulcită, adusă tocmai din Lumea cea Nouă; cu alți doi penny am cumpărat prânzul: miel fierbinte, aburind, cu cartofi picanți și mazăre, înecat în sos de unt cu cepșoare. Ne mai rămăseseră doi bănuți: unul era îndeajuns pentru a cumpăra șase ouă stricate, împuțite, iar celălalt îmi sălta de unul singur în buzunar.

Firește că ouăle nu erau de mâncat. De Ziua Cecidiei, toată lumea purta la haină câte o rămurică de stejar, în cinstea întoarcerii la tron a regelui nostru, Carol al II-lea, Monarhul cel vesel, pe care Dumnezeu îl cruțase când îl

ajutase să se ascundă de trădătorii puritani în ramurile unui stejar. În 1660, după zece ani de exil și asuprire, regele nostru își recăpătase locul cuvenit, după ce trădătorul Oliver Cromwell murise, iar cârmuirea orașului — alcătuită din puritani brutali și mohorâți — căzuse. Acum, în Londra organizarea de festivaluri și distracția erau din nou îngăduite.

În Ziua Cecidiei, doar cei mai plicticoși orășeni rămâneau în case; sau puritanii, presupun, cărora probabil că li s-ar fi părut supărător să vadă copiii dănțuind în jurul prăjinilor de arminden și fetele aflate în frunte agitând un toiag din lemn de stejar cu o tigvă puritană albită de soare clănțănind în vârf. Ceilalți ar fi făcut bine să afișeze o mlădiță de stejar la rever; altminteri, urmau să primească o ploaie de proiectile. Fructele erau o alegere răspândită, iar noroi se găsea din belșug. Dar mie mi se păruse mereu că ouăle stricate erau cât se poate de grăitoare.

Problema era că, în cei cinci ani scurși de când regele se întorsese la noi, toată lumea își învățase lecția. Nimeni nu cuteza să umble pe străzi fără să poarte podoaba cuvenită. Ceva mai devreme aproape că avuseserăm noroc, când o cecidie se desprinsese de pe haina unui domn; dar până am ajuns noi la fața locului, omul izbutise să culeagă cecidia din noroi, după ce simțise atingerea a patru roșii și a unei cepe.

Spre sfârșitul amiezii, nu mai aveam stare.

— Îngrozitor! m-am lamentat eu. Ce-o să fac cu șase ouă stricate?

— Poate le amesteci în vreun leac de-al tău, a propus Tom.

Eram pe cale să-i trântesc o replică usturătoare, dar m-am oprit, pironit locului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tom.

Nathaniel Stubb, asta se întâmplase. L-am văzut mergând de cealaltă parte a străzii Lombard. Își croia drum prin mulțime, fluturându-și bastonul cu măciulie de argint în direcția copiilor care se apropiau prea mult de el.

Sângele a început să-mi fiarbă în vine. Maestrul Benedict spusese că nu Stubb îl atacase. Nu eram încredințat că îl credeam și, sincer vorbind, nu-mi păsa. Voiam să mă răzbun. Și aveam să mă răzbun pe omul de colo.

În clipa aceea, i-am văzut gulerul.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine. Încă un dar de ziua mea — de data asta, chiar din partea lui Dumnezeu.

L-am înșfăcat pe Tom de braț.

— Nu poartă mlădița de stejar, i-am spus.

— Ba da, a răspuns prietenul meu și mi-a arătat-o.

M-am dezumflat. O cecidie ridicol de mică — ba chiar de-a dreptul jalnică — atârna de haina lui Stubb. Alunecase în josul acului care o pironea de haină, iar în clipa aceea atârna de rever, gata să se desprindă.

Gata să se desprindă?

Tom știa bine ce însemna privirea mea.

— Nu, nu, nu.

— Ba da, ba da, ba da, i-am răspuns eu.

— Nu joci corect.

— Numai Domnul mă poate judeca, am intonat eu. Și-acum, du-te și dă-i cecidia jos.

Tom părea înspăimântat.

— Eu? Nici gând!

— Nu pot s-o fac eu. Mă cunoaște.

De fapt, probabil că deja mă uitase din nou, dar nu voiam să risc.

Tom a protestat:

— Dacă te ştie, probabil că mă cunoaşte şi pe mine. Nici nu mă gândesc!

— Te rog. Te roooooog. Uite că ne scapă.

Însă Tom îşi încrucişase braţele şi refuza să se urnească.

Apoi mi-a venit o idee. O idee *grozavă*.

Am zbughit-o înainte, iar Tom mă urma, fără tragere de inimă. La colţul străzii, trei băieţi din cartier — de vreo nouă-zece ani — se jucau de-a turnirul, năpustindu-se unul asupra celuilalt purtând în mâini ramuri de arţar strâmbe. O fată de vreo doisprezece ani stătea aşezată pe pridvorul tarabei unui negustor de peşte din apropiere şi părea să nu ia seama la duhoarea de peşte. Privea turnirul băieţilor, răsucindu-şi pe deget o şuviţă de păr castaniu şi mângâind o pisică de pripas, cenuşie, care îi torcea în poală.

— Bună, le-am zis.

Băieţii s-au oprit din joacă şi ne-am privit bănuitor; pe mine, pentru că ţineam ouăle în mână, iar pe Tom, fiindcă era mai înalt decât noi toţi. Unul dintre băieţi, slab şi vânos, s-a întors spre noi cu un amestec bizar de îndrăzneală şi teamă.

— Ce vrei?

I l-am arătat pe Stubb, care mergea pe cealaltă parte a străzii.

— Daţi-i jos acul şi o să vă dau câte un ou stricat de fiecare.

Spre cinstea lui, băiatul a cugetat la propunerea mea. Din nefericire, bastonul care se legăna a câştigat.

— Neah. O să mă lovească.

— Nu şi dacă eşti îndeajuns de iute, i-am zis.

Dar băiatul a clătinat din cap.

Cât de frustrant! M-am răsucit, vrând să plec.

— Te cunosc, mi-a vorbit în clipa aceea o voce subțiratică.

M-am răsucit. Glăsuise fata din pridvor.

— Ai fost la Cripplegate, a continuat ea.

M-a luat prin surprindere. Dintre orfanii aflați la Cripplegate, puțini erau fete, și întotdeauna locuiau separat. Le vedeam îndeobște la vremea mesei, când copiii mai mari erau însărcinați să ajute profesorii și să se îngrijească de cei mai mici. Eu fusesem trimis la bucătărie, unde fierbeam supă sub supravegherea bucătarului-șef Sedley, căruia îi plăcea să-și pocnească ajutoarele peste scăfârlie cu o lingură lungă de lemn, când acestea greșeau. Încasasem destule linguri peste cap, așa că în cele din urmă am început să fiu foarte priceput la dresul supei.

De fapt, datorită supelor mele ajunsesem să fiu ucenic spițer. Din când în când, bărbați cu rang înalt vizitau orfelinatul. Într-o duminică, pe când aveam nouă ani, trei membri din Consiliul Breslei Spițerilor au venit la cină. În vreme ce le serveam supa, un membru al Consiliului, Oswyn Colthurst, m-a chemat la el.

Spițerii îmi inspirau o teamă amestecată cu venerație. Din puținele lucruri pe care le citisem despre ei păreau să aibă talente aproape magice. Chiar dacă directorul orfelinatului, preotul Talbot, se purta mereu respectuos cu oaspeții săi, felul în care se lingușea pe lângă Consiliul Breslei mi-a dat de înțeles că vizitatorii lui erau oameni nespus de importanți.

Deși Oswyn era membrul cel mai mic în rang din Consiliu, pentru mine era și cel mai fascinant. Era ras în cap și, în ciuda modei, nu purta perucă. Mi-a aruncat o privire inteligentă și mi-a spus:

— Am înțeles că ție trebuie să-ți mulțumim pentru masa asta delicioasă.

Mă străduiam să nu mă zgâiesc la scalpul lui.

— Doar pentru supă, Maestre Colthurst, m-am bâlbâit eu.

— Supa a fost cel mai bun fel. Te pricepi la ierburi.

Probabil că nu făcea decât să se arate mărinimos față de un băiat orfan — un bărbat de rangul lui cu siguranță mâncase în locuri mult mai răsărite decât sala de mese de la Cripplegate —, dar chiar și-așa inima mi-a crescut în piept la auzul laudelor sale.

— Vă mulțumesc, Maestre.

Preotul Talbot s-a aplecat și a spus:

— Christopher a primit moștenire o mică sumă de bani. Ne gândim să folosim banii ca să-l băgăm ucenic la un bucătar.

— Dacă are banii trebuincioși, de ce nu-l trimiteți la breasla noastră? i-a răspuns Oswyn.

Preotul Talbot părea la fel de uluit ca mine. Pe chipul lui Oswyn apăruse o expresie amuzantă.

— Crezi că doar oamenii de rang înalt pot deveni spițeri? a întrebat el. Din contră. Nu vrem decât o minte disciplinată, respect față de natură și o dorință arzătoare de învățătură.

Oswyn a gesticulat spre mine cu lingura.

— De fapt, tocmai de băieți precum Christopher are nevoie Breasla noastră: englezi neaoși, care au crescut muncind din greu.

Spițerul s-a întors la mâncarea lui.

— Mai gândește-te, i-a zis preotului, iar destinul meu a fost schițat începând cu aceste cuvinte aruncate într-o doară.

De a doua zi, programul meu de studiu și, spre deznădejdea mea, și bătăile pe care le încasam când greșeam au crescut îndoit. Părintele Talbot nu voia să-i fac școala de rușine picând proba de admitere în Breasla Spițerilor.

Am cercetat fața fetei așezate în pridvor. Plecasem de la orfelinat la vârsta de unsprezece ani, așadar pe atunci ea trebuie să fi avut nouă. Avea ochi mari, verzi, iar șaua nasului ei cârn era presărată cu o brumă de pistrui.

Chiar îmi aminteam de ea. Sosise la Cripplegate cu câțiva ani înainte de plecarea mea, după ce părinții ei muriseră în timpul unei călătorii pe mare spre Franța. În ultima iarnă petrecută la orfelinat, le ajutasem pe surorile medicale să o îngrijească și o hrănisem timp de trei săptămâni cu supă de găină, cât timp fusese grav bolnavă de dizenterie. O chema... Susanna? Sarah?

Apoi mi-am adus aminte.

— Sally.

A roșit, bucuroasă că îmi amintisem de ea.

— Ce s-a ales de tine?

— Sunt ucenicul Maestrului Spițer Benedict Blackthorn, i-am zis cu mândrie.

Fata a aprobat din cap, de parcă ar fi fost mulțumită de ce auzea.

— Cât timp mai stai aici? am întrebat-o.

— Poate câteva luni. Au încercat să-mi găsească o slujbă, dar...

Sally a ridicat din umeri.

Știam bine despre ce vorba. Maeștrii se străduiau să le găsească o slujbă copiilor înainte ca aceștia să împlinească treisprezece ani, dar nu toți aveau norocul să obțină o slujbă sau o ucenicie. Dacă creșteai fără un loc al tău... viața pe străzi nu avea să fie blândă cu tine. Mai cu

seamă dacă erai fată. Îmi aminteam cât de puține aveam la Cripplegate: aproape nimic, în afară de speranța unui viitor mai bun. Sally nu avea nici măcar atât.

Am băgat mâna în buzunar și am scos ultimul penny. I l-am întins.

— Poftim.

A făcut ochii mari. Cei trei băieți se zgâiau odată cu ea. Unul dintre ei chiar a făcut un pas în față, dar Sally a sărit în picioare și i-a luat-o înainte; pisica a sărit din poala ei și a țâșnit după colț, dărâmând un coș de rafie.

Sally a strâns moneda în palmă. Se holba la încheieturile degetelor sale, de parcă s-ar fi temut ca bănuțul de aramă să nu i se scurgă din palmă. M-am răsucit, gata să plec.

— Așteaptă.

Sally a făcut semn cu capul către Stubb, care se oprise pe stradă, așteptând nerăbdător să treacă o paradă de oi vopsite în culori aprinse.

— Ce-a făcut?

— L-a amenințat pe maestrul meu.

Fata a întins o mână.

— Dă-mi un ou.

Am aruncat o privire spre bastonul cu măciulie de argint. Îi simțisem lovitura usturătoare.

— Nu e nevoie să o faci.

— Vreau s-o fac.

I-am întins un ou. L-a răsucit între degete, fără să se uite în ochii mei.

— Faci supă bună, mi-a zis ea încet.

Pe urmă s-a strecurat prin mulțimea din stradă.

Cei trei băieți au cerut și ei câte un ou. Ne-am apropiat cu toții pe furiș, ascunzându-ne după o căruță oprită pe marginea străzii. Rămas ceva mai în spate, Tom avea

o expresie dezaprobatoare şi mormăia ceva despre faptul că există reguli şi aşa mai departe.

Dacă nu aş fi urmărit scena cu atenţie, n-aş fi văzut-o pe Sally în acţiune. A zbughit-o cu iuţeală în apropierea bastonului lui Stubb şi i-a dat jos cecidia, cu mult calm. Aceasta s-a oprit tocmai pe caldarâm.

O clipă mai târziu, fata a strigat:

— Nu poartă însemnul stejarului!

Pentru o secundă, Stubb a părut să nu înţeleagă ce se petrece. Apoi şi-a dat seama că toată lumea îl privea. A dus o mână la rever, dar degetele lui au găsit doar capătul ascuţit al acului. Stubb se uita disperat pe jos.

Am aruncat cel dintâi. Oul i s-a spart pe umăr, iar câţiva stropi de gălbenuş i-au aterizat în ureche. A tresărit de parcă cineva l-ar fi împuşcat cu o muschetă.

Oul aruncat de Sally l-a nimerit drept în grumaz, împrăştiind mâzga pe gulerul lui încreţit. Cei trei băieţi au aruncat şi ei. Un ou şi-a ratat ţinta şi a nimerit o oaie care deja era ataţată. Celelalte două ouă au picat la ţanc, lovindu-l în braţ şi în coapsă.

Apoi ni s-a alăturat o gloată, lovindu-l pe Stubb cu ce le cădea în mână. Cel mai impresionant a fost Tom. Rămăsese atât de mult în spate, încât nu eram încredinţat că oul lui avea să parcurgă întreaga distanţă, însă a plutit în aer, trecând de mâinile ridicate ale lui Stubb, şi l-a pocnit taman în frunte.

Hohoteam ca scos din minţi. Până şi Tom părea mulţumit. În timp ce fugeam, am chiuit vesel:

— Trăiască regele!

Ne strecuram prin mulţime, fugind de învălmăşeală. Ne distraserăm pe cinste, dar acum, că se făcuse dreptate,

nu voiam să fim prinși. Chiar dacă era Ziua Cecidiei, Stubb era unul dintre maeștrii Breslei, iar eu, doar un ucenic. L-ar fi crezut pe el, nu pe mine. Și totuși, mi se părea nespus de mulțumitor faptul că oul care îl nimerise în frunte fusese cumpărat cu un șiling câștigat din munca maestrului meu.

— E o zi grozavă!

Tom cerceta mulțimea din priviri, căutând să vadă dacă eram urmăriți.

— Și acum ce facem?

— Habar n-am.

M-am sprijinit de obloanele prăvăliei unui geamgiu și am gâfâit, încercând să-mi recapăt suflarea.

— Nu mai avem bani. Poate că în parc se fac demonstrații de scrimă. Sau am putea merge în Turnul Londrei, să vedem din nou menajeria regelui. Ba nu. Stai puțin.

Mi-am dat seama că, în fuga noastră, ajunseserăm dincolo de granițele cartierului nostru. Casa lui Hugh era prin apropiere.

— Seara trecută a plecat împreună cu maestrul meu, i-am zis lui Tom. Poate că Maestrul Hugh știe cine l-a atacat.

— Trădătorii! a izbucnit o voce răgușită din spatele nostru.

M-am răsucit pe călcâie, îngrozit de gândul că Stubb ne găsise. Dar în locul spițerului cu mers legănat am văzut un nebun cu chipul ars de vreme și brăzdat de riduri, fără perucă și cu părul zburlit. Straiele lui rupte și ponosite abia îi acopereau mădularele râioase.

M-a pironit cu ochi holbați:

— Trădătorii! a repetat.

Omul s-a repezit înainte și m-a înșfăcat de brațe. Dintre dinții lui înnegriți străbătea o duhoare de carne stricată.

— În mijlocul nostru sunt trădători!

Simțeam că gloata mă privește. Am încercat să mă strecor din mâinile lui, însă strânsoarea lui era ca de fier.

— Lasă-mă! i-am spus.

— Îi cunoști? Îi vezi?

Omul mă scutura.

— Cultul Arhanghelului a ieșit la vânătoare! Pe cine vânează?

Tom a încercat să se strecoare între noi, dar nici măcar mâinile lui vânjoase încleștate pe haina pătată a atacatorului meu nu l-au putut desprinde de mine. Nebunul s-a aplecat și mai mult spre mine. Încă puțin și aveam să vomit din pricina mirosului cumplit.

— Nu sunt cine crezi, mi-a șoptit el, aruncând priviri furișe spre gloata curioasă. Chipurile astea nu sunt ale lor.

În cele din urmă, Tom a reușit să-l împingă la o parte. Nebunul s-a lungit pe pietre, iar noroiul i-a împodobit cu pete noi nădragii deșirați.

— Păziți-vă, ne-a conjurat omul. Se apropie schimbarea. Mânia lui Dumnezeu ne va pârjoli pe toți. Priviți! Căpetenia lui gonește!

A arătat cu degetul undeva, în spatele nostru, dar Tom se săturase. M-a tras ocrotitor la adăpostul mulțimii care începuse să-l batjocorească pe lunaticul întins pe caldarâm.

— Mulțumesc, i-am zis prietenului meu, frecându-mi brațele.

Încă mă mai dureau, după strânsoarea omului.

Tom arunca priviri peste umăr, să vadă dacă omul ne urmărea.

— Eşti teafăr?

Sincer vorbind, eram tulburat.

— Ce-a mai fost şi asta?

— Ce vrei să spui? Omul e nebun.

— N-ai auzit ce-a spus?

Cultul Arhanghelului. Deşi vremea se încălzise, tremuram. M-am gândit la umărul ars al Maestrului meu şi la vizita pe care Stubb ne-o făcuse cu o seară în urmă.

Se apropie schimbarea. Spiţerul spusese întocmai acelaşi lucru.

Tom s-a răţoit:

— Şi ce dacă? Mă mir că nu ne-a zis că Luna e făcută din brânză.

Mulţimea din faţa noastră a fost cuprinsă de murmur. La început, am crezut că era din pricina nebunului, dar se părea că murmurul se iscase din direcţie opusă. Tom şi-a lungit gâtul, privind pe deasupra oamenilor. Deodată, m-a apucat de cot.

— Uite!

M-am urcat pe un coş din apropiere şi am privit. Doi soldaţi în armură de piele vătuită, cu sabia lată într-o parte, la şold, şi purtând pistoale cu cremene în cealaltă parte. Livreaua lor bej etala în mijlocul pieptului blazonul regelui. Deşi mulţimea era deasă şi ne apăsa cu greutatea ei, cei doi soldaţi îşi croiau drum brutal, făcând loc pentru omul care venea în urma lor.

Veşmintele lui erau alese — de bună seamă, opera unui maestru croitor. Dar satinul strâns croit pe trup părea nelalocul lui, de parcă cineva ar fi îmbrăcat o panteră. Asemenea gărzilor regale ce mergeau înaintea lui, purta arme: o spadă grea, încercată în bătălii, şi un pistol al cărui mâner era bătut cu perle. Însă hăurile întunecate

ale ochilor săi negri făceau mulțimea să amuțească în timp ce trecea. Obrazul stâng împânzit cu cicatrici; de la nas până la grumaz, o fâșie de carne contorsionată.

— El e! mi-a șoptit Tom. E Lordul Ashcombe.

M-a tras de braț.

— Să mergem.

L-am urmat. Trupul masiv al lui Tom ne deschidea drum prin mulțime. Soldații l-au călăuzit pe Lordul Ashcombe până la o străduță care șerpuia în spatele unui șir de case enorme și apoi ieșea la loc deschis. Mare parte din spațiu era blocat de un gard înalt, din fier forjat. Dincolo de el se afla o grădină particulară, îngrijită.

Lângă un strat de flori proaspăt săpat, pe aleea pietruită, așteptau cinci bărbați. Așteptau sub ramurile plecate ale unei sălcii, în fața unei statui masive care înfățișa un înger. Unul dintre ei avea o lopată. Un altul se plimba încolo și-ncoace. Al treilea strângea lesa unui ogar ale cărei labe și bot erau acoperite de noroi. Câinele lătra ca înnebunit spre pământ. Părea să fi descoperit ceva.

Când Lordul Ashcombe a ajuns la poartă, un bărbat, purtând eșarfa conetabilului cartierului, a luat poziție de drepți, în semn de salut.

— Deschide-o, a spus Lordul Ashcombe.

Vocea lui zgâria auzul, ca șoapta unui demon.

Conetabilul a răsucit cheia în broască. Lordul Ashcombe a intrat. Conetabilul a încuiat poarta în urma lui, iar gloata s-a îmbulzit în spatele gardului. Mi-am făcut loc în față și mi-am încleștat degetele de grilaj. Tom a reușit să se țină în urma mea; mă ținea strâns de umeri și se străduia să-și păstreze echilibrul, împins de mulțime.

Lordul Ashcombe s-a apropiat de locul în care îl așteptau ceilalți. Stratul de flori răscolit se transformase în

noroi, sub ploaia dimineții. Omul cu lopata terminase treaba începută de câine, săpând o groapă lunguiață. Îngerul de piatră din spatele gropii privea de sus, cu aripile strânse şi cu o expresie îndurerată pe chip. Temnicerul Regelui a privit şi el ţintă, apoi s-a lăsat pe vine şi a strecurat o mână în groapă.

A scos ceva ce aducea cu o bâtă murdară de noroi. Dar nu asta era.

Lordul Ashcombe a dat pământul la o parte. Bărbaţii care-i stăteau alături au făcut un pas înapoi. Mulţimea a exclamat. Expresia Lordului Ashcombe a rămas la fel de încremenită precum cea a îngerului.

Era un braţ. Un braţ de om smuls din trup, stâlcit, înnegrit şi ars.

Capitolul 7

Eu şi Tom am dat buzna în prăvălie, împiedicându-ne unul de celălalt.

— Maestre! am început eu. S-a mai săvârşit un omo...

Nu mi-am sfârşit cuvintele. Maestrul Benedict îngenunchease lângă tejghea şi încerca să adune cu mâinile bandajate cioburi dintr-un borcan de ceramică, mânjite cu pomadă. Un al doilea borcan, mai mic, căzuse lângă cel dintâi şi printr-o spărtură din partea de jos se scurgeau ultimele resturi de sânge de mistreţ. Lichidul purpuriu se strecura în pârâiaşe prin muchiile scândurilor din podea, mânjindu-i genunchii nădragilor.

M-am apropiat de el.

— Vă simţiţi bine?

Şi-a ridicat mâinile, iar vârfurile degetelor i se iţeau prin ţesătura adunată grosolan.

— Categoric, bandajele astea sunt incomode.

Am îngenuncheat lângă el.

— Mă ocup eu, maestre. Ar trebui să vă odihniţi.

— Mă simt bine.

S-a apucat să adune iar cioburile alunecoase, până când mi-am pus o mână peste a lui. Maestrul a oftat, apoi a încuviinţat din cap.

— O să ne trebuiască mai multă pomadă împotriva arsurilor.

— O voi prepara în seara asta, i-am zis.

Am început să adun bucăţile borcanelor sparte. Tom mi-a venit în ajutor, ferindu-se de sângele de mistreţ, care se întindea pe podea, de parcă i-ar fi vânat încălţările.

— Mă duc să aduc nisip, a anunţat Tom.

— Mai bine adu rumeguşul, i-am spus. E într-o covată, lângă cuptorul din atelier.

Tom a aburcat din spate covata grea cu mai multă uşurinţă decât aş fi putut eu s-o fac. Am luat amândoi rumeguş în pumni şi l-am împrăştiat pe podea. Rumeguşul s-a închegat, s-a înroşit şi a absorbit iute sângele.

Maestrul Benedict ne privea curios.

— De asta aduni rumeguş?

Am dat din cap aprobator.

— Profesorii de la orfelinat îl foloseau. E mai de folos decât nisipul, când vine vorba de lichide vărsate. Te scapă şi de miros.

Iar treaba asta era o binecuvântare atunci când cincizeci de copii bolnavi împroşcau umori pe toate părţile.

Era de-a dreptul caraghios cât de mult părea să-l fascineze rumeguşul pe Maestrul Benedict. Curăţatul lichidelor vărsate era o treabă de ucenic, aşa că nu se gândise la asta de când locuiam împreună. Chiar şi aşa, să foloseşti rumeguş în loc de nisip era ceva obişnuit; nu era nicidecum demn de atenţia maestrului meu. Nu era nimic mai mult decât o tehnică pe care o învăţasem când crescusem. Şi când te gândeşti că mi se părea că le ştia pe toate.

Maestrul privea ţintă pe fereastră, adâncit în gânduri. Apoi a făcut ochii mari. M-a înşfăcat de umeri.

— Maestre? am întrebat speriat.

M-a scuturat.

— Splendid, băiete! Bravo! Admirabil!

Fără să zăbovească pentru a-şi curăţa pomada de pe cămaşă, şi-a înşfăcat haina din cui şi a îmbrăcat-o în grabă. Pe urmă a ieşit într-un suflet în stradă.

— Aşteptaţi! Maestre! Trebuie să vă schimb bandajele! am strigat după el, dar deja se repezise în spatele unei căruţe hurucăitoare, apoi s-a făcut nevăzut în mulţimea gătită de sărbătoare.

Nu luase cu el nici măcar brâul cu ingrediente; rămăsese atârnat în cuiul din spatele tejghelei.

Tom mi-a aruncat o privire piezişă:

— Se pare că azi întâlneşti nebuni pretutindeni, a mormăit prietenul meu.

Nu puteam să-l contrazic.

Sâmbătă, 30 mai 1665

Sărbătoarea arderii pe rug a ereticei Ioana d'Arc

Capitolul 8

Habar nu aveam ce să fac.

După ce am curăţat sângele vărsat, am preparat Pomada lui Blackthorn pentru Alinarea Arsurilor, aşa cum făgăduisem. Pe urmă am urcat împreună cu Tom pe acoperiş şi ne-am aşezat acolo, legănându-ne picioarele dincolo de marginea acoperişului, cu pumnii plini de boabe de porumb. Jumătate din grăunţe i le-am dat lui Bridget, care sărea de pe umărul meu pe al lui Tom. Restul le aruncam de sus, încercând să le facem să aterizeze pe perucile domnilor care treceau pe stradă, dedesubtul nostru. În cele din urmă, când Tom a trebuit să plece acasă, m-am ghemuit lângă focul din prăvălie, citind cartea lui Galileo şi aşteptând întoarcerea maestrului meu.

Probabil că am adormit, fiindcă m-am trezit tot în jilţ, la cântul cocoşilor care vesteau ora şase dimineaţa. Dat fiind că focul se stinsese de mult, frigul mi se cuibărise în oase şi spatele mă durea de parcă aş fi petrecut toată noaptea înlănţuit în cea mai incomodă celulă din Turnul Londrei.

Am pregătit prăvălia pentru ora deschiderii şi am măturat de pe podele noroiul uscat adus cu o zi în urmă. Am

verificat proviziile de ingrediente din cămări şi am notat ce trebuia cumpărat din piaţa care se deschidea lunea. Pe urmă am mers pe acoperiş, să hrănesc porumbeii. În timp ce coboram înapoi în prăvălie, m-a izbit ceva: cu o zi în urmă, mulţimea care ieşise să se bucure de sărbătoare umpluse străzile pietruite de noroi. Cu toate astea, pe trepte nu se vedeau urme proaspete de paşi.

Uşa odăii Maestrului Benedict era închisă. L-am strigat:

— Maestre?

Nu am primit niciun răspuns.

Am bătut uşor la uşă:

— Maestre? S-a făcut dimineaţă.

Niciun răspuns.

În mod normal, i-aş fi dat pace. Dar faptul că Maestrul Benedict dormea într-o zi de lucru nu avea nimic firesc. Am intrat. Odaia lui era goală, iar patul lui, neatins. Nu se întorsese.

Am bătut la uşa vecinului — Sinclair cofetarul —, şi de cealaltă parte a uliţei, la croitoria lui Grobham, dar nici ucenicul, nici maestrul nu îl văzuseră. Nu îl văzuseră nici servitorii de la Deget-Lipsă, taverna de cealaltă parte a străzii, unde luam uneori cina.

Îngrijorarea îmi dădea fiori în stomac. M-am gândit la cadavrul pe care eu şi Tom îl văzuserăm cu o zi în urmă, ars şi îngropat sub îngerul din grădina particulară, şi abia după ce mi-am venit în fire mi-am adus aminte că îl văzusem pe maestrul meu cu mult timp după ce bietul om fusese ucis.

Un glas m-a smuls din gândurile mele cumplite:

— Băiete! Băiete!

În faţa prăvăliei oblonite stătea o femeie rotofeie, îmbrăcată într-o rochie verde decolorată. Agita spre mine

un borcănel de ceramică. Am recunoscut-o: Margaret Wills, una dintre servitoarele baronului Cobley.

— Îmi mai trebuie din leacul ăsta! mi-a strigat femeia.

Sirop de ipeca, un vomitiv. Mormăind în sinea mea, am traversat strada. Aveam griji mai importante decât greaţa baronului Cobley.

Am lăsat-o să intre în prăvălie, mi-am pus şorţul albastru şi i-am umplut borcănelul. Am scris în catastif, punând leacul în contul baronului, care deja era mare cât o balenă. Plănuisem să încui prăvălia şi să plec iar în căutarea maestrului meu, dar în timp ce Margaret pleca, Francis cârciumarul a intrat, plângându-se de o iritaţie urâtă pe fese. M-am ocupat de el — adică de reţetă; pomada n-avea decât să şi-o aplice singur. Apoi a venit Jonathan Tanner şi, înainte să mă pot dezmetici, prăvălia s-a umplut-ochi.

Şi apoi, în sfârşit, Maestrul Benedict a intrat din atelier.

Parcă mi s-ar fi ridicat de pe umeri un sac plin cu plumb. Era teafăr. De fapt, în afară de pungile de sub ochi, părea nespus de mulţumit. N-am apucat să-i vorbesc; abia a făcut un pas în prăvălie, şi toată lumea a dat năvală la el. Mi-a aruncat un surâs ostenit şi s-a apucat de treabă.

Când a venit vremea prânzului, izbutiserăm să reducem mulţimea la cinci oameni: eu mă ocupam de William Fitz şi de urechea lui supurândă, iar Maestrul Benedict se îngrijea de mâna umflată a lui lady Brent; încă trei muşterii, şi puteam lua o pauză. Tocmai isprăvisem de scris în catastif cât avea de plătit domnul Fitz, când lady Brent a întrebat:

— Mă ascultaţi, domnule Blackthorn?

Aşezat în spatele tejghelei, maestrul meu se zgâia în stradă, într-un loc aflat în faţa prăvăliei. Am încercat

să văd spre ce privea, dar un muşteriu îmi bloca vederea: un băiat zdravăn, de vreo şaisprezece ani, purtând şi el şorţ albastru, care rânjea privind ursul din colţ, încă nereparat.

— Domnule Blackthorn? a repetat lady Brent.

Maestrul a clipit.

— O clipă, doamnă. Trebuie să verific în cămara noastră.

Un minut mai târziu, când s-a întors, era palid.

— Ei bine? a întrebat femeia. Îl puteţi prepara?

Maestrul Benedict şi-a şters fruntea.

— Da. Da, desigur. Va fi gata luni.

Nu arăta bine deloc. Am încercat să-i surprind privirea, dar abia dacă se uita la mine. S-a răsucit cu spatele, uitându-se la rafturi, apoi s-a dus la catastiful care era pe tejghea.

— Christopher! a ţipat la mine.

Am tresărit.

— Vino aici, m-a chemat el.

Am dat ocol tejghelei. Maestrul meu nu mai părea bolnav. Părea furios.

A împuns catastiful cu un deget costeliv.

— L-ai servit pe baronul Cobley în dimineaţa asta?

— Da, Maestre, m-am bâlbâit eu. Pe servitoarea lui.

— Nu ţi-am zis de două ori să iei banii pe care ni-i datorează?

Chiar îmi spusese asta?

— Eu... Îmi pare rău, Maestre, nu-mi amintesc...

M-a plesnit.

M-a lovit peste falcă — o palmă zdravănă, care a răsunat ca un tunet. M-am împleticit şi am căzut peste raft destul de tare, încât borcanele au zăngănit.

— Nu eşti bun *de nimic*, mi-a spus.

Am rămas acolo, ghemuit lângă lemnul raftului. Obrazul îmi ardea. Pe dinăuntru, mă durea şi mai tare. Simţeam ochii muşteriilor ţintuiţi asupra mea: lady Brent se uita curioasă, iar băiatul de lângă uşă era captivat de spectacolul distractiv care se desfăşura dincolo de tejghea.

— Fă şi tu ceva ca lumea, a spus Maestrul Benedict. Măcar o dată.

A înşfăcat un pumn de penny şi câţiva şilingi ponosiţi din cufărul de fier.

— Du-te la piaţă şi cumpără tot carbonatul de sodiu pe care-l au. Şi să nu te întorci fără el.

— Dar...

Maestrul şi-a mijit ochii, iar asta m-a ţintuit în loc. Mi-am plecat capul.

— Da, Maestre.

— Adu-i lictarul lui lady Brent. Şi sucul de lămâie.

I-am adus borcanele. A pufnit.

— Îmi cer scuze pentru ucenicul meu, lady Brent.

— Nu-i nevoie, domnule Blackthorn. Servitorii trebuie puşi la punct cu fermitate. Soţul meu şi-a cumpărat un bici de bambus tocmai din Orient anume pentru asta.

— A cumpărat şi un elefant? Băiatului i-ar trebui un ghiont din partea unei asemenea dihănii ca să-şi facă treaba.

Lady Brent a râs. La fel şi Maestrul.

Am plecat în fugă.

Abia dacă vedeam pe unde calc. Aproape că am dat buzna peste un băiat mai mare, de două ori cât Tom, care juca zaruri cu un prieten pletos, pe ulița din spatele casei noastre. Am mormăit câteva cuvinte de scuze, pe urmă i-am ocolit. Fiecare pas era ecoul zvâcnetului din capul meu.

Mă lovise.

Obrazul încă mă ustura. Mă durea şi mâna. Abia când am privit în jos am înţeles că strângeam atât de tare monedele pe care mi le dăduse, încât îmi intraseră în carnea palmei.

Nu pricepeam. Mi-aş fi pus capul pe butuc că maestrul nu îmi spusese să iau banii pe care ni-i datora baronul Cobley. Şi mă trimisese după carbonat de sodiu... carbonatul de sodiu se găsea la piaţă miercurea. Probabil că acum epuizaseră proviziile.

Ceva nu era în ordine. Îl mai văzusem pe Maestrul Benedict furios şi altă dată, îl mai înfuriasem în alte împrejurări, dar niciodată într-atât. Voiam să mă întorc, să-i vorbesc, să îl implor să-mi spună cu ce greşisem. Dar îmi poruncise să nu mă întorc.

Şi mă lovise.

Mi-am şters ochii cu mâneca.

Piaţa Regală era aglomerată. Înghesuiţi umăr la umăr, negustorii îşi vindeau mărfurile, strigau, se tocmeau, se ciorovăiau. Am mers la fiecare tarabă, şi de fiecare dată primeam acelaşi răspuns.

— Nu avem astăzi, băiete. Încearcă miercurea viitoare.

Am căutat ceasuri întregi. Mi-a trecut prin cap până şi să merg la un alt spiţer, dar ar fi umflat preţul, iar Maestrului Benedict nu i-ar fi plăcut. În cele din urmă, m-am lăsat păgubaş şi am mers acasă, cât încă era lumină afară. Mă temeam de ce avea să spună maestrul meu. Dar trebuia să aflu ce se întâmplase. Şi voiam să vorbesc cu el, să-mi cer iertare, să fie totul ca înainte.

Am intrat prin atelier, prea temător să mă arăt în prăvălie cu mâna goală. În mod ciudat, uşa din spate nu era încuiată, iar obloanele ferestrei din spate erau închise. Tăciunii aproape stinşi din vatră aruncau o lumină slabă, îndeajuns încât să văd pe unde păşeam. M-am încruntat văzând că cleştele fusese lăsat în cenuşă. M-am apropiat să-l scot de acolo, apoi mi-am retras cu iuţeală mâna, mormăind un blestem.

Mi-am supt degetele. Cleştele era fierbinte. Probabil că stătuse în foc o grămadă de timp.

Lângă cuptor stătea deschis un borcănel de sticlă, iar capacul zăcea pe podea. În apropiere erau împrăştiate o mână de seminţe mici, negre, în formă de rinichi. Am luat de jos o sămânţă şi am strivit-o între degete. Mirosea slab a roşii stricate.

Seminţe de vânătă. Primul leac despre care mă învăţase Maestrul Benedict. În doze mici, îi ajuta pe bolnavii de astm să respire. Dar, dacă foloseai mai mult, devenea o otravă mortală. De ce stătea deschis borcanul?

Din prăvălie nu răzbătea niciun zgomot de conversaţie. Lumina din pragul uşii era la fel de slabă ca în atelier. Mai erau câteva ceasuri până la apus. Era cu neputinţă ca prăvălia să fie tăcută.

M-am apropiat de uşă. Încălţările mele lipăiau. Am ridicat un picior şi dedesubt am văzut o băltoacă de lichid, care se scurgea în podeaua de nămol uscat. Dinspre băltoacă se scurgeau dâre, urme prelungi şi întunecate, de parcă un obiect greu şi umed ar fi fost târât.

Le-am urmat. Obloanele prăvăliei erau închise; şi acolo focul era stins. Uşa din faţă era încuiată, iar zăvorul, tras. Urmele ude pătau scândurile podelei, colorându-se

în purpuriu. Un miros înțepător şi metalic umplea încăperea. Şi acolo, în mijlocul prăvăliei, zăcea maestrul meu.

Îl lăsaseră povârnit de partea din faţă a tejghelei. Încheieturile îi erau legate cu sfoară. Cămaşa îi fusese sfâşiată. Avea stomacul spintecat. Ţinea ochii deschişi şi se holba la mine, dar nu mă putea vedea; şi niciodată, niciodată nu avea să mai vadă.

Capitolul 9

Au venit cu toţii. Sinclair cofetarul, Grobham croitorul, Francis cârciumarul şi servitorii lui. Au venit şi alţii, vecini şi străini. Se îmbulzeau. Căscau gura.

Înainte să ajungă mulţimea, tăiasem deja frânghiile cu care fusese legat maestrul meu şi îl întinsesem pe podea. Bucăţile de sfoară zăceau lângă el, în apropierea păturii de lână cu care îi acoperisem trupul. Pătura avea acum pete roşii. Eu însumi eram plin de pete, căci îl îmbrăţişasem.

Stăteam lângă el, ţinând o mână deasupra păturii, pe pieptul lui. Toţi ceilalţi stăteau în preajmă, neputincioşi. Întocmai ca mine.

Sinclair s-a aplecat în faţă.

— Vino, băiete, mi-a zis cu blândeţe. Hai să te scoatem de aici.

I-am dat mâna la o parte. Voiam să plece toţi. Asta era casa noastră.

Erau atât de mulţi şi se holbau. Aş fi vrut să mă întind pe jos, să mă scufund în scândurile podelei, să dorm. Să nu mă mai trezesc.

Altcineva i-a făcut să plece din odaie. Veştile rele circulă cu iuţeala vântului.

Au venit Gărzile Regelui, cei doi soldați pe care îi văzusem cu o zi în urmă. Şi-au făcut drum prin înghesuială, şi acelaşi om venea în urma lor. Au amuțit cu toții.

Lordul Ashcombe a făcut un pas în față şi a rămas în picioare, lângă mine. Văzut de aproape, obrazul lui acoperit de cicatrici era schimonosit ca o hartă a iadului.

Şi-a înclinat capul spre mulțimea de gură-cască şi a poruncit:

— Plecați.

Pentru o clipă, nimeni nu s-a mişcat. Lordul Ashcombe le-a întors spatele, fără să arunce nici măcar o privire peste umăr. Nu era nevoie să repete.

În timp ce restul lumii ieşea, am rămas lângă maestrul meu. O gardă de-a regelui m-a înşfăcat de guler. Simțeam miros de piele unsă cu ulei şi de transpirație.

— Lasă-l, a ordonat Lordul Ashcombe.

Soldatul s-a întors la locul lui, lângă celălalt, să păzească uşa. Lordul Ashcombe s-a lăsat pe vine şi a dat la o parte pătura de lână. Ochii lui s-au plimbat peste trupul maestrului meu, peste chipul acestuia, peste sânge. Eu zgândăream cu unghia lemnul podelei.

— Tu l-ai găsit? a întrebat Lordul Ashcombe.

Am încuviințat din cap.

— Cine eşti?

— Christopher Rowe. A fost maestrul meu.

Temnicerul Regelui s-a uitat la sforile pe care le tăiasem de pe leşul Maestrului Benedict. Capetele acestora, zdrențuite, începuseră deja să absoarbă sângele.

— De ce le-ai tăiat?

L-am privit pe Lordul Ashcombe.

— Ce era să fac?

Pentru o clipă, nu a răspuns. Apoi mi-a vorbit:

— Spune-mi ce ştii.

I-am povestit. În orice caz, aproape tot: despre întoarcerea Maestrului Benedict, despre cum mă trimisese după carbonat de sodiu, despre ce găsisem la întoarcere. Nu i-am spus că mă lovise. Nu i-am spus care fuseseră ultimele sale cuvinte.

Lordul Ashcombe a îngenuncheat lângă mine şi şi-a rotit ochii prin odaie. Îi simţeam căldura trupului.

— Maestrul tău era deseori plecat toată noaptea?

— Niciodată. Ieşea aproape în fiecare seară, dar se întorcea mereu înainte de miezul nopţii.

— De ce nu şi ieri?

— Nu ştiu.

— Se certase cu cineva?

— Cu Nathaniel Stubb, spiţerul. Ne vrea prăvălia. L-a ameninţat pe maestrul meu.

I-am povestit despre vizita pe care Stubb ne-o făcuse joi seara.

— Şi cineva l-a atacat în seara aceea.

Am dat deoparte bandajul de pe umărul maestrului meu, ca să-i arăt arsura de dedesubt. Trupul lui era atât de rece.

— Maestrul tău era deosebit de credincios? a vrut să ştie Lordul Ashcombe.

Întrebarea lui m-a uluit.

— Eu... da. Duminica mă ducea la slujbă şi respecta sărbătorile.

— Credincios Bisericii Anglicane?

— Bineînţeles.

— Şi ce părere avea Maestrul Benedict despre Maiestatea Sa?

Întrebarea lui m-a înfuriat.

— I-a fost mereu credincios. Ca orice englez adevărat.

Lordul Ashcombe s-a ridicat. A făcut câțiva pași spre rafturi. Și-a trecut încet un deget de-a lungul cotoarelor cărților. Apoi s-a oprit.

— Parcă ziceai că maestrul tău era credincios Bisericii Anglicane.

— Așa e.

A luat un volum de pe rafturi. Era mare și legat în piele maro-deschis. Mi-a arătat coperta: *Sfinții virtuoși ai credinței catolice.*

Cu trei luni în urmă, Maestrul Benedict mi-o dăduse spre lectură.

— E doar o carte, am explicat eu. Face parte din învățătura mea. Aparținem de Biserica Anglicană. Întrebați-l pe părintele Wright.

Lordul Ashcombe răsfoia paginile tomului, uitându-se la ilustrații.

— Mai aveți și alte cărți despre religie? Sau despre lumile de dincolo? Despre rai sau iad?

— Maestrul Benedict are cărți despre orice.

A avut, m-am corectat în gând. Nu *are*. Nu mai are nimic.

— Îți povestea despre ce citea?

— În fiecare zi.

Lordul Ashcombe și-a ridicat privirea din paginile cărții.

— Ți-a vorbit vreodată despre Cultul Arhanghelului?

Vorbele nebunului mi-au răsunat în minte. *Cultul Arhanghelului a ieșit la vânătoare.* M-am cuprins singur cu brațele. Cămașa pătată de sânge mi se lipea de piept.

M-a cuprins amărăciunea. Lordul Ashcombe era ocrotitorul Maiestății Sale. Dar unde era ocrotitorul

nostru? Unde era Temnicerul Regelui atunci când aveam trebuință de el? De ce veniseră după noi? De ce îi făcuseră rău maestrului?

Şi *eu* unde fusesem în timp ce el era pe moarte? Când Maestrul Benedict avusese nevoie de mine?

Mi-am plecat capul.

— Deci? a cerut Lordul Ashcombe.

— Maestrul Benedict nu credea că există un cult, i-am răspuns.

Lordul a mormăit, de parcă aş fi spus o mare prostie. Dat fiind că şedeam lângă opera Cultului, probabil că aşa şi era.

— Prin urmare, lady Brent a fost ultimul muşteriu pe care l-a servit înainte să te trimită de acasă?

— Nu. Au fost aici şi William Fitz, şi Samuel Waltham. Şi încă doi în afară de ei. Nu îi cunosc.

— Descrie-i.

Am încercat să-i văd aievea cu ochii minții.

— A mai fost un ucenic, de vreo şaisprezece ani. Era ceva mai înalt decât mine. zdravăn. Musculos, nu gras. Roşcovan. Celălalt era un bărbat de vreo treizeci de ani. Nu prea m-am uitat la el. Cred că era înstărit. Purta o haină frumoasă. Avea o perucă lungă şi neagră, cu cârlionți deasupra urechilor. Nasul îi era strâmb; probabil a fost rupt.

— Mai era cineva afară? Poate dând târcoale prăvăliei?

Nu îmi aminteam să fi dat cineva târcoale prăvăliei. dar, pe de altă parte, când plecasem nu fusesem deloc atent. Eram prea ocupat să-mi plâng de milă. În clipa aceea îmi era cumplit de ruşine.

— Ai fost plecat toată după-amiaza, a zis Lordul Ashcombe — iar eu am aprobat din cap. Prin urmare, ar fi putut intra şi alții.

Deodată, am încremenit.

— Catastiful.

Lordul Ashcombe nu pricepea.

— Ţinem socoteala pentru tot ce vindem, i-am spus. Dacă au venit şi alţi muşterii...

— Ce s-a întâmplat?

— Catastiful a dispărut.

Nu mai era pe tejghea. Călimara destupată rămăsese tot acolo. Pe partea laterală a lemnului se vedea o dâră mânjită de sânge uscat, maroniu. Altminteri, tejgheaua era goală. I-am dat ocol, să văd dacă nu cumva catastiful căzuse în spate, dar nu era nici acolo. Am văzut doar aşternutul meu de paie, perna, cubul meu încifrat şi cuţitul aşezat deasupra lui, alături de cufărul cu bani, acum gol. L-am întors pe toate părţile.

— Ne-au luat banii, am anunţat.

Lordul Ashcombe a arătat ceva cu degetul.

— Ce-i asta?

Iată-l. Catastiful era pe un raft, sub borcanul cu suc de lămâie, cel pe care Maestrul Benedict îmi poruncise să i-l aduc înainte de a pleca. Pe coperta îmbrăcată în piele era aşezată pana; sau cel puţin bucăţile care rămăseseră din ea. Cineva o rupsese în două.

Lordul Ashcombe a ajuns acolo înaintea mea. A tras catastiful de sub borcan, iar ceramica a zăngănit pe lemnul din spate. A aşezat catastiful pe tejghea şi l-a deschis, răsfoind paginile până a ajuns la sfârşit. Încă simţeam aroma pătrunzătoare a lămâii.

L-a studiat o clipă.

— Nu pot să citesc.

Nici nu mă aşteptam să poată citi. Maestrul Benedict nota în catastif, prescurtat, nume şi leacuri, iar uneori le

scria în latină. Mă învățase același cod. Procedam așa în parte, deoarece era mai iute și, pe de altă parte, pentru a păstra taina negoțului nostru.

Majoritatea notelor din acea zi erau ale mele. Ultimele trei fuseseră scrise de maestrul meu.

†Δ esid. A: rapf. O set. age Htsn. oil eh. two leb. Ht4: shg. Uh. ←
↓M08→ *sfârșit. spade*
neminidixeris

Mă zgâiam.

Lordul Ashcombe mă privea cu atenție.

— S-a întâmplat ceva?

— Eu... nu.

Simțeam că fața îmi arde.

— Astea sunt... însemnări. Ca să ne amintim să cumpărăm ingredientele care ni s-au terminat. Ulei de vitriol și... altele. Cifrele arată cât anume ne trebuie.

Mâna mea a rămas pe foia de hârtie.

— Nu a scris nici despre cumpărăturile lui lady Brent, nici despre ale altcuiva.

Puțurile negre ale ochilor lordului păreau să mă sfredelească. *Știe*, mi-am zis în gând. *Știe că mint.*

Lordul Ashcombe tocmai era pe cale să vorbească, dar ușa s-a deschis puțin. Iar el s-a răsucit. La fel au făcut și gărzile.

Am făcut-o pe negândite. Degetele mele s-au încleștat pe pagină și am smuls-o înainte de a închide catastiful. În învălmășeala iscată în prag, în zgomotele din stradă, nimeni nu a băgat de seamă că rupsesem foaia.

Capitolul 10

Mi-am dus mâinile la spate şi am împăturit hârtia. Apoi mi-am ridicat cămaşa şi am strecurat la brâu pagina boţită.

Un bătrân a intrat şotâcăind în încăpere, sprijinindu-se de un baston noduros de lemn. Unul dintre soldaţi i-a pus o mână pe piept, oprindu-l. Bătrânul aştepta liniştit.

Hârtia smulsă din catastif mi-a alunecat uşor, la spate.

— Lăsaţi-l să intre, a spus Lordul Ashcombe.

L-am recunoscut şi pe el, şi pe cei doi care veneau în urma lui, cu toate că nu-i mai văzusem de trei ani. Făceau parte din Consiliul Breslei Spiţerilor.

Omul care şchiopăta, înveşmântat cu totul în mătase verde, era Sir Edward Thorpe, Marele Maestru al Spiţerilor. Era capul Breslei noastre încă de dinaintea naşterii mele. Se zvonea pe şoptite că rămăsese în viaţă graţie elixirului nemuririi pe care îl descoperise. Dacă era adevărat, probabil că umblase alături de Moise, deoarece Sir Edward părea să aibă câteva mii de ani. Până şi peruca îi era căruntă.

Însoţitorii lui erau Păzitorii Breslei: Valentine Grey şi Oswyn Colthurst. Pe Valentine abia dacă îl

cunoşteam — după zvonuri, mai degrabă. Era secretarul Breslei şi se spunea că era cel mai avut spiţer din oraş. Cu siguranţă, lanţul de aur de la grumazul lui era destul de gros încât să poată fi zărit din Ceruri. Se mai spunea că era mereu nemulţumit, fapt confirmat de buzele lui lăsate în jos, cu o expresie acră.

Mi-l aminteam bine pe Oswyn. El îl încurajase pe directorul orfelinatului să mă trimită la Breasla Spiţerilor. Tot el îmi dăduse proba de admitere în Breasla Spiţerilor. Dat fiind că îşi dorise să fac parte din Breaslă, îmi închipuisem că avea să fie îngăduitor cu mine. În schimb, tremurasem în faţa lui, în vreme ce el, cu glas sever şi cu ochi iscoditori, îmi pusese întrebări peste întrebări din ştiinţă, matematică, istorie, teologie şi mai cu seamă din latină. Crezuse că avea să mă încurce, dar încasasem destule bătăi la orfelinat care mă făcuseră să vorbesc latina precum Iulius Cezar. Atunci, asudând din greu în timpul examenului, omul mi se păruse un despot. Dar după ce am trecut proba, în vreme ce Sir Edward şi Valentine abia dacă îşi exprimaseră felicitările cu un semn al capului, Oswyn îmi zâmbise şi îmi urase un călduros bun venit în Breaslă.

Dar azi, nici vorbă de zâmbete. Înainte de a se alătura celorlalţi membri ai Consiliului, care stăteau deasupra leşului maestrului meu, Oswyn m-a salutat din cap cu întristare. Valentine a şoptit „Domnul să ne apere" şi şi-a făcut semnul crucii. Oswyn şi-a încrucişat braţele şi s-a întors cu spatele.

Sir Edward a clătinat din cap solemn şi i s-a adresat Lordului Ashcombe cu un glas mai gros decât mi-aş fi închipuit că adăpostea corpul lui bătrân.

— Richard, Breasla noastră este atacată. Implorăm ajutorul Maiestăţii Sale.

— Iar eu sunt aici, Edward, a spus Lordul Ashcombe.

— Făcând ce anume, mă rog? a întrebat Oswyn, cu batjocură în glas.

Replica lui Ashcombe a fost la fel de ostilă:

— Îmi fac treaba, puritanule.

Observasem că Lordul Ashcombe se întunecase la faţă văzându-l pe Oswyn. Acum ştiam şi de ce.

Nu-mi dădusem seama că Oswyn era puritan. Straiele sale erau simple, în comparaţie cu cele ale celorlalţi doi membri ai Consiliului. Într-adevăr, purta doar o jachetă simplă de lână maronie pe deasupra rufăriei curate, de bumbac, iar capul lui ras şi fără perucă îl scotea în evidenţă pe lângă ceilalţi bărbaţi. Mai mult ca sigur, avea un aer sever: mustrările lui usturătoare când greşisem câte un răspuns la proba de admitere fuseseră la fel de dureroase precum pumnii încasaţi de la părintele Talbot. Dar apoi, după ce am discutat cu el, am înţeles că se purtase atât de aspru nu din răutate. Pur şi simplu, trebuise să se asigure că eram pregătit pentru ucenicie.

— Aici sunt mulţi care nu vor fi încântaţi să aibă un orfan în rândurile lor, îmi spusese el fluturând o mână spre băieţii şi profesorii care se învârteau pe hol. Abia vor aştepta să dai greş. Dar nu te îndoi de tine, Christopher. Aluatul din care e făcut un om nu are nimic de-a face cu obârşia lui.

După aceea, nu am mai fost atât de ruşinat că eu crescusem la Cripplegate. Prin urmare, puritan sau nu, Oswyn nu mi se părea atât de îngrozitor.

Cu toate acestea, probabil că Lordul Ashcombe, care stătuse în exil nouă ani în Franţa şi în Ţările de Jos, alături de regele Carol, avea multe motive să creadă altceva. După ce regele nostru s-a întors, Lordul Ashcombe se ocupase personal de îndepărtarea puritanilor de la putere.

Au fost executați cei a căror trădare fusese dovedită, dar și câțiva a căror vinovăție nu ieșise la iveală. Felul în care îl sfredelea din priviri pe Oswyn mă făcea să cred că Temnicerul Regelui voia să adauge încă o căpățână lângă cele care împodobeau Podul Londrei.

Sir Edward a pus o mână pe brațul lui Oswyn, ca să-l liniștească.

— Iartă asprimea colegului meu, Richard. Dar are dreptate. Benedict Blackthorn e al patrulea membru al Breslei noastre care e ucis.

— Atunci, poate că unul dintre voi îmi poate spune câte ceva despre Cultul Arhanghelului, a spus Lordul Ashcombe.

Sir Edward s-a încruntat.

— Crezi că ucigașul e spițer?

— Membrii Breslei noastre sunt oameni cinstiți, a spus Valentine, părând și mai acru. Și loiali Regelui.

— O parte dintre voi, a completat Ashcombe.

Oswyn s-a încordat. Înainte să-i poată da o replică, ușa s-a lovit de perete și în prăvălie a pășit Nathaniel Stubb.

Furia fierbea în mine. Sângele îmi luase foc. Prezența acestui șobolan în casa mea răsucea cuțitul în rană.

Gărzile Regelui l-au înșfăcat.

— Dați-mi drumul! a cerut Stubb.

— Cine-i omul ăsta? a întrebat Lordul Ashcombe.

Stubb a încercat să se smulgă din mâinile soldaților.

— Am venit să pretind bunurile din prăvălia asta.

— Nu acum, Nathaniel, a spus Oswyn, părând iritat.

— E dreptul meu.

Știam că nu ar fi trebuit să spun nimic, mai cu seamă dinaintea Consiliului Breslei. Ucenicii nu aveau voie să

vorbească fără permisiune. Dar ceva s-a rupt în mine. Sau poate că era rupt deja.

— N-ai niciun drept aici, i-am trântit-o.

Membrii Consiliului se zgâiau la mine, uluiți. Până și Lordul Ashcombe a ridicat dintr-o sprânceană.

— Cum îndrăznești? a exclamat Stubb și s-a răsucit către Temnicerul Regelui. Arestați-l, domnule! Băiatul ăsta m-a atacat.

— Ce tot spui acolo? a întrebat Oswyn.

— Ieri, el și niște copii huligani m-au atacat în stradă.

Toată lumea m-a privit întrebător. La urma urmei, se pare că Stubb mă văzuse.

— Nu purta însemnul stejarului, am murmurat eu, și, odată ce maeștrii Breslei au priceput despre ce vorbeam, au părut stânjeniți.

În mod normal, ar fi fost tulburați. Dat fiind că stăteau deasupra leșului maestrului meu, nimănui nu-i păsa.

Cu atât mai puțin Lordului Ashcombe.

— Vasăzică, dumnealui e Stubb, a spus el răsucindu-se spre spițer. Marțea asta v-ați certat cu Benedict Blackthorn.

— Ce tot spuneți? Dați-mi drumul!

Într-un târziu, Stubb a izbutit să scape din mâinile soldaților. Judecând după nasurile lor încrețite, cu siguranță nu îi deranja să nu îl mai atingă.

Valentine părea să-și piardă și el răbdarea față de Stubb.

— Care e motivul pretenției dumneavoastră asupra prăvăliei? l-a întrebat încruntat pe spițer.

— Gâlceava mea cu Benedict e bine cunoscută, domnule. Îmi fura tainele. Prin legile Breslei noastre, am dreptul la compensații.

— Minți! i-am spus.

Valentine a rămas cu gura căscată.

— Ai grijă ce vorbești, băiete.

— *Tăceți* cu toții.

Sir Edward a vorbit încet, dar toată lumea — până și Stubb, care se înroșise ca racul — a tăcut.

— Maestre Stubb, știm cât se poate de bine legile Breslei noastre, iar *dumneata* ai face bine să iei în seamă faptul că doar Consiliul poate hotărî asupra tuturor pretențiilor bunurilor unui membru.

S-a uitat cu asprime la Stubb, care s-a făcut mic sub privirea bătrânului.

— Mai întâi trebuie să stabilim cui îi aparține casa.

— Cu siguranță, testamentul lui Benedict se află printre actele noastre, a spus Oswyn. Voi pune copiștii să-l caute.

— Coroana e de acord? s-a interesat sir Edward.

Lordul Ashcombe a ridicat din umeri.

— Treburile voastre nu mă interesează.

Sir Edward s-a răsucit spre mine.

— Tu. Ăă...

— Îl cheamă Christopher Rowe, a zis Oswyn.

— Să vii luni la Palatul Breslei, Rowe. Ne vom ocupa de situația ta, dacă timpul ne-o va îngădui.

Îmi venea să urlu la toți cei de față. Însă îmi mai rămăsese destulă judecată ca să știu că, dacă aș fi strigat la Marele Maestru, aș fi intrat într-un mare bucluc. Așa că m-am mulțumit să scrâșnesc din dinți și am spus:

— Îmi îngăduiți să vorbesc, Mare Maestru?

— Ți se va îngădui să vorbești luni, mi-a răspuns el. Și când vei vorbi, ucenicule, ai face bine să-ți vezi lungul nasului.

A aruncat o privire prin prăvălie.

— Deocamdată, trebuie să găsim un loc în care să stai.

Stomacul mi s-a strâns. Stând pe podea, alături de maestrul meu, o întrebare murdară şi ruşinoasă se strecurase în mintea mea: *Ce-o să se aleagă de mine?* Presupun că primisem deja un răspuns.

— *Blackthorn* e casa mea.

— Băiete, nu poţi rămâne aici, a zis Valentine. Nu când prin preajmă pândeşte... acest rău.

— Dar...

Mă chinuiam să născocesc un motiv.

— Trebuie să hrănesc porumbeii.

Doar atât am putut găsi.

— Un membru al Breslei se va ocupa de asta, mi-a spus Oswyn. Prăvălia asta nu mai e răspunderea ta.

Ochii lui se plimbau de la mine la maestru, avertizându-mă: *Ţine-ţi gura*. Izbuteam să tac doar muşcându-mi limba. În tăcere, am mers în spatele tejghelei şi mi-am luat cubul încifrat.

— Ce face? a strigat Stubb. Opriţi-l!

Lordul Ashcombe l-a ascultat.

— Ce-i asta?

I-am arătat.

— Maestrul Benedict mi l-a dat cadou de ziua mea.

— Vrea să îl fure, a spus Stubb.

— Mi l-a *dat*! am strigat. E *al meu*!

Valentine a întins mâna.

— Dă-mi să văd.

Secretarul Breslei l-a cercetat, apoi i l-a dat lui Oswyn, care l-a întors pe toate părţile, curios.

— E de argint? l-a întrebat sir Edward pe Valentine.

— Din cositor, cred.

Oswyn a clătinat din cap.

— E din antimoniu.

Dacă Stubb atingea cubul, aveam de gând să țip.

— E al meu, am repetat.

Sir Edward m-a privit cu severitate.

— Ucenicii nu au bunuri ale lor.

A luat cubul din mâna lui Oswyn și l-a așezat pe tejghea.

— Va rămâne aici. Testamentul va hotărî cui îi aparține.

Avea dreptate. După lege — totul, până și hainele mele pătate de sânge — aparținea maestrului meu. M-am întrebat cu amărăciune dacă aveau de gând să mă arunce în stradă despuiat.

Era limpede că Stubb lua ideea în serios.

— Percheziționați-l. Ar putea ascunde și altceva.

Am înghețat. Orbit de furie, uitasem că, într-adevăr, mai aveam ceva asupra mea. Deodată, simțeam hârtia care îmi aluneca din brâu ca pe o lamă lipită de piele. Dacă o găseau, urmau să-mi pună întrebări la care nu puteam răspunde. Iar Lordul Ashcombe avea să-mi smulgă răspunsurile. În Turnul Londrei. Folosindu-se de cărbuni aprinși.

Dar Consiliul Breslei părea dezgustat de propunerea lui Stubb.

— Nathaniel, mai taci! i-a spus Oswyn, iar eu am răsuflat ușurat.

Până la urmă, nu aveam să sfârșesc în Turnul Londrei.

Însă Cultul Arhanghelului îmi răpise maestrul. Iar acum, Consiliul îmi răpise casa.

Capitolul 11

Tatăl lui Tom stătea în prag, cu braţele lui dolofane încrucişate.

— Nici gând.

— Dar, tată..., a început Tom.

William Bailey a arătat cu degetul gros cât un cârnat spre cele cinci fetiţe care trăgeau cu ochiul din spatele lui. Gestul i-a făcut trupul să se cutremure.

— Am destule guri de hrănit. Poate să-şi plătească odaia? O să muncească?

— Munceşte mai din greu decât oricine, i-a spus Tom.

— Ei bine, nu-mi trebuie alte ajutoare.

M-am înnegurat. Nu din întâmplare eu şi Tom petreceam foarte puţin timp în acel loc. Tatăl lui era de-a dreptul hain.

Surorile mai mici ale lui Tom trăgeau de şorţul plin de făină al tatălui lor.

— Te rugăm, tată, lasă-l să stea cu noi. Te rugăm.

Erau fete bune la suflet, aidoma lui Tom; moşteneau bunătatea mamei lor. Ştiau că, dacă rămâneam, aveam să le citesc poveşti înainte de culcare.

Până la urmă, mama lui Tom a rezolvat situația. Mary Bailey, cât jumătate din soțul ei, dar la fel de rotofeie, s-a aplecat pe fereastra celui de-al treilea cat şi a strigat:

— Lasă-l să intre, Bill. Ne permitem să facem pomana asta. Aşa e creştineşte.

Tatăl lui Tom a arătat cu degetul în josul străzii.

— Biserica e într-acolo.

Un prosop muiat a aterizat cu un plesnet pe umărul lui:

— Să-ți fie ruşine, William Bailey!

Mama lui Tom a pocnit din degete către mine.

— Christopher, urcă în clipa asta!

William Bailey s-a uitat urât la mine, dar m-a lăsat să trec. Tom a primit o scatoalcă peste scăfârlie.

Urmat de un alai de membri ai familiei Bailey, am urcat în dormitorul părinților lui Tom. Doamna Bailey şi-a expediat la catul de jos fiicele, care chicoteau, şi m-a pus să mă aşez la masa din apropierea ferestrei.

Un pat vechi de lemn, cu salteaua strivită de greutatea îndurată peste ani, era înghesuit la perete. Într-un colț se afla un divan acoperit cu o catifea ponosită şi o comodă în celălalt colț, de pe care vopseaua galbenă se cojea. Masa din fața mea era singura concesie făcută avuției: avea picioare din lemn de cireş, cu multe detalii sculptate, care se curbau în sus, sprijinind o lespede de piatră albă. Deasupra mesei stătea un lighean de cositor; alături, un prosop aspru, mototolit. Pe spatele mesei era încastrată o oglindă de argint.

— Mă pregăteam să mă spăl, mi-a spus mama lui Tom. Poți folosi apa mea.

M-a măsurat din ochi.

— N-am aruncat încă hainele vechi ale lui Tom. Sunt încredințată că unele dintre ele o să fie pe măsura ta.

A plecat și am rămas singur.

Mi-am scos șorțul de ucenic. Sângele uscat crăpa pe el. Și cămașa mea era distrusă, așa că a ajuns la rândul ei pe podea. Foaia pe care o rupsesem din catastif mi s-a desprins de la brâu și a căzut la podea, laolaltă cu hainele mele.

Am privit în oglindă. Reflexia mea mă privea. Părea atât de liniștită, de calmă.

Totul e în regulă, îmi spunea.

Dar și imaginea mea era pătată de sânge. Aveam urme roșii de-a curmezișul pieptului. Îmi aminteam cât de moale fusese pieptul maestrului meu când îmi îngropasem fața în el.

Mi-am muiat un deget în lighean, stârnind unde la suprafața apei. Am ridicat mâna și am desenat o linie prin sângele uscat. Un strop de apă însângerată mi s-a scurs pe podul palmei și mi-a căzut de pe încheietură. S-a spart pe suprafața marmurei — o pată urâtă și roz.

Eram singur.

Pentru prima oară de când îi găsisem cadavrul, eram singur.

Nu puteam vorbi. Nu puteam respira. Puteam doar să suspin.

Disperarea mă năpădea, asemenea unui demon. Urla în capul meu, îmi zdrobea pieptul, își înfigea ghearele în sufletul meu și îl sfâșia. *Vino*, mă chema. *Aici e liniște și pace*. Voiam să plec. Voiam să mor. Îmi doream atât de mult ca acel Cult blestemat să mă fi luat și pe mine.

O boare de vânt intra prin fereastra deschisă, măturându-mi părul în ochi. La picioarele mele auzeam

foşnetul hârtiei smulse din catastif. Mânată de vânt, flutura şi plutea pe podeaua de scânduri.

Disperarea îşi intona cântul, voia să mă prindă, mă chema înapoi.

I-am răspuns: *Nu.*

Am lovit cu pumnul în masă. Ecoul a răsunat ca o lovitură de ciocan. Pielea de pe al treilea deget mi s-a despicat. În apa scursă pe piatră, sângele meu s-a scurs, amestecându-se cu cel al maestrului.

Mâna îmi zvâcnea. Durerea m-a readus în simţiri.

Fiindcă trăieşti, *Christopher. A făcut în aşa fel încât să rămâi în viaţă. De asta te-a trimis de acasă.*

Şi ţi-a lăsat un mesaj.

Hârtia a tremurat în bătaia vântului, apoi a rămas nemişcată. M-am ridicat în scaun, m-am sprijinit cu putere de spătarul acestuia. Lemnul de stejar îmi lăsa dungi pe spate.

Voiam să dorm. Să dorm pentru vecie. Să-mi întâlnesc maestrul. Şi aşa avea să se întâmple.

Dar nu deocamdată.

Maestrul Benedict îmi lăsase acel mesaj în catastif cu un motiv. Orice-ar fi fost scris pe foaia aceea era atât de important, încât maestrul rămăsese în urmă pentru a scrie în loc să fugă ca să-şi scape viaţa.

Avea nevoie de mine. Cu trei ani în urmă, avusesem nevoie de el, iar maestrul mă salvase, mă adusese la Blackthorn şi îmi dăruise primul meu cămin adevărat. Viaţa aceea dispăruse acum; fusese furată, ca şi viaţa lui. Nu conta. Chiar şi de dincolo de moarte, avea nevoie de mine.

Cu inima încă pârjolită, mi-am şters lacrimile. Am strigat din mijlocul flăcărilor, ca să mă audă din ceruri:

Maestre, îți făgăduiesc. Orice îmi ceri, voi face. N-o să plâng. N-o să mă odihnesc. Nu voi da greș.

Și-l voi găsi pe cel care te-a ucis, oricine ar fi. Va plăti. O jur în fața lui Dumnezeu și a sfinților săi.

În ușă a răsunat o bătaie. Mama lui Tom mi-a strigat:

— Christopher, totul e în regulă?

Am privit în oglindă. Cel oglindit acolo a răspuns:

— Totul e bine.

Capitolul 12

Mama lui Tom mi-a aranjat gulerul.

— Gata. Nu-i chiar aşa de rău.

Tom crescuse atât de repede, încât fusese nevoită să caute printre hainele de acum trei ani ca să poată găsi ceva care să-mi vină. Eram îmbrăcat cu nădragi maro, din lână şi in, şi cu o cămaşă albă, de in, cu o pată purpurie pe mânecă. Mi-am adus aminte de cămaşa aceea. Tom o purta când l-am întâlnit prima oară.

Trecuseră trei ani de când devenisem ucenic. Maestrul Benedict îmi dăduse o carte despre războaiele străvechi, ca s-o studiez. După ce am citit despre catapulte, m-a fascinat gândul de a construi una cu mâinile mele. Maestrul Benedict m-a lăsat să folosesc lemne din atelier şi câteva ramuri de arţar proaspăt retezate. Într-o duminică, după slujbă, am târât după mine micul meu mecanism de asediu până la câmpurile Bunhill, cu gândul să îl pun la încercare; într-un săculeţ din pânză de sac, aburcat pe umăr, duceam muniţia alcătuită din fructe stricate.

După cum s-a dovedit, catapulta arunca proiectilele de minune. Doar că nu era prea precisă. Am privit îngrozit cum primul proiectil catapultat, o rodie mult prea

coaptă, a virat abrupt spre stânga şi a pocnit scăfârlia unui băiat solid, împroşcându-i din belşug cămaşa cu suc de rodie.

Buimac, s-a uitat la cer, parcă întrebându-se dacă Dumnezeu îl lovea cu rodii. S-a apropiat de mine ducând în braţe o fetiţă care râdea încântată privind sâmburii de rodie care cădeau din părul băiatului pe gulerul cămăşii.

Primul gând care mi-a trecut prin cap a fost să o iau la sănătoasa cât mai iute. La Cripplegate crescusem înconjurat de băieţi mai vânjoşi decât mine, aşa că mă aşteptam la o mamă de bătaie. Când colo, deşi acum mirosea a îngrăşământ făcut din frute stricate, băiatul mi-a vorbit liniştit:

— De ce arunci cu fructe în mine?

— Îmi pare foarte rău — cuvinte pe care urma să le repet de nenumărate ori în următorii trei ani —, nu voiam să te nimeresc. Jur!

Fetiţa din braţele lui a întins pumnişorii în aer şi m-a îndemnat:

— Fă din nou!

Am arătat spre ramura de arţar pe care o transformasem în lansatorul catapultei.

— Proiectilul ar fi trebuit să fie lansat în faţă. Cred că am rupt ramura pe drum încoace.

Băiatul a studiat din ochi lansatorul îndoit.

— E făcut din lemn de arţar? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Doar atât am avut la îndemână. Probabil că ar fi trebuit s-o fac din lemn de tisă.

Băiatul şi-a înclinat capul într-o parte şi s-a gândit.

— Sunt nişte arbori de tisă lângă cimitir, mi-a zis. Ai un cuţit?

Am folosit o ramură de tisă pentru a repara lansatorul, în vreme ce fetița — Molly, surioara cea mică a lui Tom — săpa pământul cu degetele. Apoi am catapultat restul fructelor, strigând toți trei de bucurie la fiecare aruncătură. După aceea am alergat acasă, pentru a-i arăta catapulta Maestrului Benedict și a-i povesti despre noul meu prieten, Tom.

Mi-am amintit cum ascultase Maestrul Benedict, zâmbitor.

— Foarte bine, mă lăudase el.

M-am ferit, ca mama lui Tom să nu-mi vadă chipul.

Când am coborât la primul cat, tatăl lui Tom deja își trimisese copiii înapoi la muncă. Fetele erau toate în odaia alăturată, spălând rufe și stropindu-și cu apă șorțurile de brutărie. Cecily, cea mai mare, avea doisprezece ani; când am trecut pe acolo, mi-a suflat în păr clăbuci de săpun. Celelalte au izbucnit în chicote și au luat, la rândul lor, clăbuci în palme. Am fugit de acolo înainte să mă acopere cu spumă din cap până-n picioare.

L-am găsit pe Tom la ușa din spatele casei, frecând treptele. Când a văzut ce haine purtam, a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să fug.

— De mine sau de catapultă? l-am întrebat.

— Tu *ești* o catapultă, mi-a zis, dar gluma lui nu avea vlagă.

A oftat.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat Maestrului Benedict. Îmi plăcea.

— Te temeai de el.

— Da. Dar cu tine se purta frumos.

Tom mi-a cercetat chipul, pe urmă a oftat din nou, mai adânc.

— Bine.

— Ce vrei să spui?
— O să te ajut.
— Cu ce să mă ajuți?
— Cu noul tău plan, oricare-ar fi el.

Am scos pagina de catastif din buzunar și am ridicat-o.

— O să-i găsim pe ucigașii Maestrului Benedict.

Tom s-a zgâit la ultimele trei rânduri scrise pe foaie:

†Δ esid. A: rapf. O set. age Htsn. oil eh. two leb. Ht4: shg. Uh. ←
↓M08→ sfârșit. spade
neminidixeris

Am intrat în casă pentru a putea citi și am întins hârtia pe o masă de lucru din brutărie, netezind-o. Deși munca acelei zile se terminase, mirosul de aluat încă plutea în aer, ca un nor.

— E un mesaj pentru mine, i-am spus. L-a scris Maestrul Benedict....

Vocea mi-a pierit.

Încetează, m-am mustrat singur. *Ai spus că n-o să plângi. Ai făgăduit.*

Mi-am dres glasul.

— Probabil că Maestrul Benedict îi cunoștea pe ucigașii săi, am continuat. Mi-a scris cuvintele astea știind că urma să moară.

Tom a făcut ochii mari.

— Numele ucigașilor sunt scrise acolo?

— Așa cred. Încă nu am descifrat mesajul. Cifrurile...

— Stai puțin, m-a întrerupt Tom. Dacă aici stă scris cine sunt ucigașii, de ce nu îi dai foaia Lordului Ashcombe?

— Maestrul Benedict mi-a zis să n-o fac.
— Chiar aşa?
— Pe ultimul rând.
Tom a citit. Sau a încercat.
— *Nemi*... ăă... cum? Ăsta-i un cuvânt?
— Două cuvinte. Sunt în latină. A scris *„nemini dixeris"*. Maestrul Benedict nu a folosit un cifru pentru cuvintele astea aşa încât, când aveam să văd ce e scris, să ştiu îndată ce am de făcut.
— Să furi pagina?
— Să o tăinuiesc. *Nemini dixeris* înseamnă „Nu spune nimănui".
— De ce ar vrea să tăinuiască numele celor care l-au ucis?
— Habar n-am. Dar, dacă ai o hârtie, putem afla.

Am început cu primul rând al mesajului. Maestrul Benedict îl încifrase folosind primul cod pe care-l învăţasem de la el.

†Δ esid. A: rapf. O set. vârstă Htsn. ulei eh. doi leb. Ht4: shg. Uh. ←

— E o aiureală, a spus Tom.
— De fapt, e în engleză. În buna şi bătrâna limbă engleză.
Prietenul meu s-a încruntat.
— Desluşesc *câteva* cuvinte. „Set"... „vârstă"... „ulei". Şi „doi".
— Tocmai asta-i şmecheria. Par a fi cuvinte, dar sunt scrise doar ca să te deruteze. La fel şi punctele. Singura care contează e săgeata. Îţi indică ce trebuie să faci.
Tom a arătat spre stânga.
— Să o iei în stânga?
— Da.

— Nu pricep.
— Pe rând, l-am lămurit. Să o iei la stânga pe rând.
Înțelesese, în sfârșit.
— A, vrei să spui să o iei *invers*.
— Întocmai. Elimini punctele și majusculele...
Am scris pe hârtie.

iulusidarapelițropielbushguhiullaael4la

— *...iar apoi o iei în sens invers...*

al4leaalluihughsubleiporțileparadisului

— ...și o să obții cuvintele, am completat.

Al 4lea al lui Hugh sub lei porțile paradisului

Tom părea impresionat. Apoi a întrebat:
— Asta nu înseamnă că... Oare maestrul *Hugh* l-a omorât?
— Cum?
M-am încordat.
— Sigur că nu.
— Dar ai spus că Maestrul Benedict a scris numele ucigașilor. Cu toate că mă așteptam să fie ceva ca „Arthur Quackenbush m-a ucis, blestemat fie el".
— Nu scrie „Hugh", ci „al lui Hugh".
— Al patrulea ce? Și care lei? Ăia din menajeria regelui? Din Turn?
— Nu-s sigur, i-am răspuns. Poate aflăm din al doilea rând.

↓*M08*→ *sfârșit.spade*

— Îmi aduc aminte, a zis Tom. E scris în acelaşi cifru ca reţeta pentru praf de puşcă. Dar astea n-ar trebui să fie numere?

— Aşa e.

I-am întins hârtia.

— Miroase.

Tom părea derutat.

— Glumeşti?

— Vorbesc serios.

Bănuitor, s-a aplecat în faţă şi a adulmecat hârtia.

— Oare asta-i...?

S-a îndreptat brusc de spate.

— Lămâi. Miroase a lămâi.

— Înainte ca Maestrul Benedict să mă trimită din prăvălie, mi-a zis să-i aduc sucul de lămâie. N-am priceput de ce, fiindcă sucul de lămâie lecuieşte scorbutul, dar niciunul dintre muşteriii noştri nu suferea de aşa ceva. Apoi, când m-am întors, am văzut că vârâse catastiful sub borcanul de pe raft. Abia după ce am văzut mesajul mi-am dat seama ce făcuse. A scris mesajul cu suc de lămâie. A ascuns cifruri înăuntrul altor cifruri.

— De ce să facă asta? a întrebat Tom.

— Pentru că, oricare ar fi mesajul, maestrul *nu* vrea să-l vadă nimeni altcineva în afară de mine.

— Şi cum îl putem vedea?

— Cu ajutorul focului. Căldura va încălzi sucul de lămâie. Ne trebuie o lumânare sau ceva asemănător.

Tom a aprins o lumânare lungă de ceară cu ajutorul tăciunilor care încă fumegau în cuptor. L-am rugat să ţină lumânarea nemişcată.

— Dacă arde hârtia...

Strângea lumânarea atât de tare, încât am crezut c-o să strivească ceara. Şi eu m-am silit să nu-mi tremure mâna când am apropiat hârtia de flacără, ţinând-o deasupra ei. Încet, am mişcat pagina. Simţeam mirosul înţepător de lămâie arsă. Ca prin farmec, pe pagină au apărut semne maro-închis.

↓M08→ 05142020222207201601080420210115sfârşit.spade

Pentru o clipă, doar le-am privit. Apoi am notat cheia cifrului.

A	*B*	*C*	*D*	*E*	*F*	*G*	*H*	*I*	*J*	*K*	*L*	*M*
22	*23*	*24*	*25*	*26*	*01*	*02*	*03*	*04*	*05*	*06*	*07*	*08*

N	*O*	*P*	*Q*	*R*	*S*	*T*	*U*	*V*	*W*	*X*	*Y*	*Z*
09	*10*	*11*	*12*	*13*	*14*	*15*	*16*	*17*	*18*	*19*	*20*	*21*

Am tradus mesajul. Ne-am lipit spinarea de spătarul scaunelor.

— Ce înseamnă *asta*? a întrebat Tom.

Capitolul 13

Mă zgâiam la cuvinte.

— Nu ştiu...

JSYYAALYUFMIYZFT

Tom s-a scărpinat în cap.

— E în latină?

— Cu neputinţă, am răspuns. În latină nu există litera „J". Nici litera „U".

— Poate că e un alt cifru, aşa cum ai zis. Poate că ăsta e *foarte, foarte* secret.

Avea noimă.

— Dar cum îl desluşesc? Care e cheia?

— Păi... poate că simbolurile alea de la început înseamnă ceva.

†Δ

— Asta-i o cruce? a întrebat Tom.

Am privit cu luare-aminte.

— Cred că-i o spadă.

— O spadă? Aha.

Tom mi-a arătat al doilea rând al mesajului.

— Aici. „Sfârşit spade". Încă o spadă.

O spadă. Un triunghi. O altă spadă.

Al patrulea al lui Hugh. Lei şi porţi. Şi o învălmăşeală de litere de nedesluşit. Ăsta era mesajul.

Nu înţelegeam *nimic*.

În prima vară petrecută cu el, Maestrul Benedict mă învăţase să scriu de la coadă la cap. Ştiuse că voi descifra codul cu cifre folosit pentru a scrie reţeta prafului de puşcă. Şi mai că-mi vârâse în faţă sucul de lămâie. Fără îndoială, se aştepta să desluşesc mesajul ăsta. Dar în clipa aceea nu ştiam ce să fac.

M-am lăsat să cad în scaun. Tom mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu-ţi face griji. O să-ţi dai seama. Maestrul Benedict avea încredere în tine.

Îmi venea să vomit.

L-am ajutat pe Tom să termine de spălat treptele din spatele casei înainte ca tatăl lui să se întoarcă. Tom vorbea întruna, dar nu îl ascultam. Mă gândeam la ce îmi spusese mai înainte.

După ce Consiliul Breslei mă aruncase afară din casa mea, voisem să fug direct la Hugh. Însă mesajul maestrului meu mă oprise.

Nu spune nimănui.

Când văzusem foaia aceea de hârtie pentru prima oară, crezusem că Maestrul Benedict o lăsase în urmă pentru a face cunoscute numele ucigaşilor săi. În clipa aceea, după ce eu şi Tom descifrarăm mesajul, nu mai

eram atât de încredinţat că acesta era adevărul. Dincolo de acele cifruri se ascundea altceva.

Tocmai asta mă nedumerea. Cifrurile erau menite să inducă în eroare persoanele străine, aşa cum îi păcălise pe Lordul Ashcombe. Hugh nu era un străin. Şi el fusese ucenicul Maestrului Benedict. El ar fi desluşit mesajul mai iute decât oricine altcineva.

Şi atunci, de ce nu îmi spusese să mă duc la el?

Am clătinat din cap. Nu era cu putinţă ca Hugh să facă parte din Cultul Arhanghelului. Nu era un ucigaş. Eram convins de asta. Maestrul Benedict m-ar fi avertizat.

Pe de altă parte, poate că mă avertizase.

Nu spune nimănui.

Am terminat de frecat şi m-am aşezat pe o treaptă. Nu aveam de ales. Maestrul Benedict ascunsese în acel mesaj ceva care pentru el era mai preţios decât propria viaţă. Ceva ce pentru el era de căpătâi. Aveam nevoie de ajutorul lui Hugh ca să-l descifrez.

Am decis să nu-i spun lui Hugh despre mesaj. În schimb, aveam să ocolesc subiectul — poate urma să pomenesc de câteva simboluri. I-aş fi zis că le găsisem într-o carte. Trebuia să risc. Orice ar fi fost acel „al patrulea", doar Hugh Coggshall ştia ce înseamnă.

Hugh nu avea o prăvălie. Când încă era ucenicul Maestrului Benedict, Hugh se împrietenise cu Nicholas Lange, ucenic la Colegiul Regal al Medicilor. Din câte îmi povestise maestrul, cei doi petreceau tot atât de mult timp împreună precum eu şi Tom. Amândoi deveniseră breslaşi în acelaşi an, se căsătoriseră cu fete aproape aidoma şi, după câţiva ani, deveniseră maeştri. Ca medic,

dr. Lange avea nevoie de cineva care să-i furnizeze leacurile pe care le prescria, aşa că încheiase cu Hugh un contract exclusiv, prin care acesta devenea spiţerul lui. Astfel, dr. Lange primea un spiţer de încredere, iar Hugh — care iubise fiecare minut din timpul petrecut în atelier şi urâse fiecare minut petrecut în prăvălie — nu mai era nevoit să stea niciodată în spatele tejghelei.

Nici faptul că acel contract îi aducea o grămadă de bani nu i-a stricat lui Hugh. Casa lui de pe strada Chelsea — alături de cea a lui Nicholas Lange — era mică, dar de soi. Era construită din cărămizi trainice şi înaltă — cu un cat mai înaltă decât casele celor mai mulţi vecini. La catul de jos era atelierul lui Hugh, iar odăile de locuit se aflau deasupra, întinzându-se pe trei caturi.

Eu şi Tom am ajuns la uşa lui — din lemn de stejar lăcuit cu şelac, împodobit cu un cadru din fier forjat. Cu toate că se lăsase seara, în casă nu se zărea nicio lumină, nici măcar un foc aprins în vatră.

Tom a privit pe fereastră.

— Nu e acasă?

Am bătut la uşă. Neprimind niciun răspuns, am bătut mai tare.

S-a deschis o uşă, însă nu cea dinaintea căreia stăteam. Din casa de alături a ieşit dr. Lange, însoţit de soţie. Amândoi erau îmbrăcaţi pentru o ieşire în oraş.

— Doctore Lange!

Am dat fuga să-l prind înainte să urce în trăsura ce aştepta la capătul aleii.

— Doctore Lange!

S-a răsucit şi şi-a ridicat de pe ochi peruca brună şi lungă.

— Da? O! Ăă...

Agita un deget, încercând să-şi dea seama de unde mă cunoaşte.

— Sunt Christopher Rowe, domnule, l-am lămurit eu. Ucenicul lui Benedict Blackthorn. Ne-am cunoscut la Crăciunul trecut, în prăvălia lui.

— Da, bineînţeles.

Doctorul s-a încruntat.

— Mă bucur că te-am întâlnit. Ştii cumva unde este Hugh?

— Nu, am spus eu uluit. Voiam să vă întreb acelaşi lucru.

Doctorul a pufnit.

— Nu l-am văzut. De fapt, sunt cam supărat. Hugh trebuia să cineze cu noi, de Ziua Cecidiei, dar n-a venit. Mielul ni s-a răcit.

A spus-o de parcă ar fi fost silit să înghită cucută.

— Ba mai rău, astăzi am scris câteva reţete şi aveam nevoie de leacuri. A trebuit să-mi trimit pacienţii la neisprăvitul ăla de pe Cornhill. Hugh nu e cu domnul Blackthorn?

Era limpede că doctorul Lange nu auzise veştile. M-am mulţumit să clatin din cap.

— Aşadar, de joi nu l-aţi văzut pe Maestrul Hugh?

Şi-a mângâiat barba.

— Da, cam aşa ceva. De Înălţare, am luat împreună micul dejun. Dacă s-a dus să-şi vadă soţia fără să-mi zică, o să-mi simtă cizma în dos.

A împuns aerul cu un deget, arătând înspre mine.

— Să-i spui asta când îl vezi.

Pe drumul de întoarcere spre casa lui Tom, păşeam apăsat pe pietrele caldarâmului. Tom îmi evita privirea.

— Nu l-a ucis Maestrul Hugh, am spus eu.

Tom a ridicat mâinile.

— N-am spus nimic.

— Ştiu ce gândeşti.

— Bine, te cred. Dar atunci, unde e?

Poate că doctorul Lange avea dreptate. Soţia lui Hugh nu suporta nici zgomotul, nici duhoarea oraşului. Adesea, petrecea luni întregi la casa de la ţară a lui Hugh, împreună cu cele două fiice ale lor. Poate că se dusese să-şi vadă familia. Mi-am amintit conversaţia surprinsă joi seara.

Îngrijorat, Hugh spusese: *Simon deja a fugit din oraş.*

Maestrul Benedict răspunsese resemnat: *Vrei să pleci şi tu?*

Apoi maestrul meu fusese atacat.

Poate că asta îl înspăimântase pe Hugh. Aşa că fugise. Dar în cazul ăsta nu l-ar fi convins pe Maestrul Benedict să îl însoţească?

Ei bine, nu. Maestrul Benedict dorise să rămână. „Uşor de convins" nu era o calitate care să-l caracterizeze. Am clătinat din cap. Dacă Hugh părăsise deja Londra, nu puteam să aflu ce sens avea mesajul maestrului meu.

Am ajuns pe strada lui Tom, dar, în loc să mergem de-a lungul ei, Tom a apucat-o pe străduţa îngustă care ducea spre spatele casei sale. Mama lui aştepta la uşa din spate, ţinând în mână un sac de pânză.

— I-aţi dat vestea Maestrului Hugh? ne-a întrebat ea.

— Nu era acasă.

— Mare păcat! Întotdeauna e mai bine să auzi aşa ceva de la prieteni.

I-a întins lui Tom sacul de pânză.

— Mâncăm de seară în cinci minute.

Tom nu m-a lăsat să o urmez în casă.

— Trebuie să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

În sac erau o jumătate de pâine cu coaja groasă, o franzelă din făină de secară şi câteva cornuri dulci.

— Asta mâncăm? l-am întrebat.

— Nu.

A făcut un semn cu capul spre capătul aleii.

S-a ivit un bărbat. De departe, părea înstărit. Era ciudat, fiindcă, deşi nu era o stradă rău-famată, nici nu era genul de loc unde puteai găsi oameni bogaţi plimbându-se pe străduţe lăturalnice. Dar când s-a apropiat, mi-am dat seama că nu era ceea ce credeam.

Hainele lui fuseseră de soi altădată. Peruca îi era încâlcită. Haina subţire de lână era ruptă şi zdrenţuită pe la margini. Cămaşa lui era atât de pătată, încât nu se mai ştia ce culoare avea, iar nădragii lui din piele de căprioară erau atât de subţiaţi, încât îi puteam zări genunchii.

Era doctorul Parrett. Obişnuia să vină în prăvălia noastră. Apoi, cu o vară în urmă, casa îi arsese. Nu o reparase, dar nici nu se mutase. Încă trăia în ea, de unul singur, printre bârne arse şi rămăşiţele fostei sale vieţi.

— Seara bună, doctore Parrett, l-a salutat Tom.

— Seara bună, Tom. Şi ţie...

Şi-a aplecat capul într-o parte, de parcă ar fi ascultat ceva.

— ...Christopher.

S-a apropiat. Nu îşi spălase straiele, şi cu atât mai puţin corpul.

— Mă bucur să vă revăd, domnule.

S-a uitat la mine cu tristeţe.

— Îmi pare tare rău pentru maestrul tău, băiete. Dacă ai nevoie de ceva, casa mea e şi a ta, oricât ai avea nevoie să stai cu mine. Iar James s-ar bucura tare mult să te aibă prin preajmă.

Am simțit cum spinarea îmi îngheață. James — fiul de doisprezece ani al doctorului Parrett — murise în incendiu.

— Sunteți foarte bun, m-am bâlbâit eu.

Tom i-a întins sacul.

— Poftim, domnule. Pâine și cornuri dulci.

— James o să se bucure, a spus doctorul Parrett. Îi plac la nebunie cornurile tale dulci. E greu să-l conving să mănânce altceva.

S-a bătut peste buzunarele rupte.

— Eu... Mă tem că mi-am uitat iarăși punga cu mărunțiș. Aș putea merge să...

— Nicio grijă, i-a zis Tom. Vi le trec în cont, ca de obicei.

Doctorul Parrett a luat sacul cu o mână tremurândă, strângându-l la piept ca pe un copil.

— Mulțumesc, a spus el încet.

— Ne vedem luni.

L-am urmărit cu privirea în timp ce pleca. Intrând în casă, Tom mi-a pus o mână pe braț.

— Să nu-i spui tatei.

Tom și-a chemat surorile. Într-o clipă, toate cinci au coborât cu mare zarvă. Apoi ne-am așezat la masă, pentru cină. În alte circumstanțe, aș fi savurat carnea de vită friptă desăvârșit, cu piper și salvie; dar la fiecare îmbucătură de-a mea, tatăl lui Tom strângea din buze, de parcă i-aș fi mâncat viitorul. Și nu mă puteam gândi decât la doctorul Parrett. Mă înspăimânta. Și eu pierdusem totul. Peste un an, așa voi fi și eu? Trăind printre ruinele vieții mele, cerșind resturi de mâncare și închipuindu-mi că Maestrul Benedict trăiește?

După cină, eu şi Tom am primit poruncă să strângem masa şi să spălăm oalele. De regulă, fetele Bailey se ocupau de treaba asta, dar se pare că tatăl lui Tom avea impresia că o să-şi scoată pârleala dacă făceam toate treburile prin casă. Scutite de îndatoririle lor obişnuite, fetele au hotărât să rămână prin preajmă şi să se distreze pe socoteala noastră.

Încântată de această întorsătură, Cecily a hotărât să ne fie supraveghetor. În timp ce munceam, turuia un potop neîntrerupt de ordine, spunându-ne că oala *asta* trebuia spălată mai mult şi că oala *aia* trebuia frecată *întocmai aşa*. Isabel, o fetiţă dolofană şi veselă, se aşezase pe masă, legănându-şi picioarele pe sub rochia portocalie, încreţită, şi ciripindu-ne o poveste despre o raţă care se împrietenise cu o oaie, fără să-i pese că ascultam sau nu. Celelalte trei — Catherine, Emma şi mica Molly — găsiseră un ghem de lână şi jucau un joc. Nu ştiu care erau regulile, însă aparent fetele înscriau puncte de fiecare dată când „mingea" ne lovea pe mine sau pe Tom. Punctele se dublau dacă ne nimereau capul.

După ce eu şi Tom am isprăvit de spălat oalele, cele mai mici trei fete mi s-au agăţat de picioare, declarând că eram prizonierul lor, şi au refuzat să-mi dea drumul până când nu m-am învoit să-mi plătesc libertatea cu o poveste. Aşa că am urcat în dormitorul fetelor, unde familia Bailey îşi ţinea singura carte din casă — un exemplar cu paginile îndoite din *Le morte d'Arthur*.

Ne-am îngrămădit cu toţii pe patul lui Cecily, iar eu am deschis cartea. Cecily, care se aşezase şi ea pe pat, părea mai interesată să-mi împletească pene în păr decât să asculte povestea. Isabel se amuza mânjindu-mi obrajii cu sulemeneală şi chicotind. Cu urechile ciulite, celelalte

trei ascultau povestea regelui Arthur şi a uriaşului din Mont Saint-Michel. Uriaşul îngrozea ţinutul, omorându-i pe locuitori şi jefuind pământurile, până când sătenii l-au implorat pe Arthur să îi salveze. Molly, mezina, care avea numai patru ani, şi-a ascuns faţa în poala mea în vreme ce povesteam cum uriaşul a înfulecat doisprezece copii ca pe nişte pui la frigare. Ea şi blânda Emma m-au ţinut strâns de mijloc când am citit despre bătălia finală, când cei doi s-au rostogolit în mare, iar regele Arthur a răpus uriaşul cu pumnalul său.

Cecily şi-a sprijinit trupul slăbuţ de umărul meu şi mi-a cuprins pieptul cu braţele.

— El ar fi oprit Cultul Arhanghelului. Şi atunci nu l-ar fi ucis pe maestrul tău, a spus ea oftând. Dar e doar o poveste.

În vreme ce Emma şi Molly dădeau pagina, rugându-mă să citesc mai departe, Cecily a rămas strâns lipită de mine. Tom, care privea din uşă, le-a spus să tacă şi le-a învelit.

— Gata cu distracţia pe ziua de azi. Mâine o să auziţi o altă poveste.

Împreună cu Tom, am stins lumânările şi apoi am ieşit, aşezându-ne pe treptele bine spălate care dădeau spre străduţa din spatele casei. Tom mi-a întins o cârpă zdrenţuită de lână, ca să-mi şterg sulemeneala de pe obraji. În timp ce mă ştergeam, se tot uita la mine cu coada ochiului.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Eşti tare tăcut.

— Chiar aşa?

— Mda.

Tom a oftat.

— În ce bucluc ai de gând să mă bagi de data asta?
— Ce vrei să spui?
— Am văzut şi altă dată privirea asta la tine.

Probabil că nu puteam să-mi ţin gândurile pentru mine. Cecily avea dreptate; regele Arthur era doar o poveste. Nimeni nu avea să mă salveze. Dar asta nu însemna că trebuia să stau cu mâinile în sân şi să îngădui să mi se ia toate lucrurile la care ţineam. Poate că nu ştiam cum să dezleg ghicitoarea Maestrului Benedict, dar ştiam ce puteam face în seara aceea.

Cultul Arhanghelului îmi răpise maestrul. Consiliul Breslei Spiţerilor îmi luase casa. Îmi rămăsese un singur lucru pe lume: cubul meu enigmatic. Şi mai degrabă aş fi ars în străfundurile iadului decât să îngădui să-mi fie luat şi el.

Capitolul 14

— E o nebunie, mi-a şuierat Tom.

— Ai mai zis asta, i-am şoptit eu.

— Chiar şi aşa, uite că suntem aici şi o facem. Aşadar, dacă nu ţi-e cu supărare, mai spun o dată: e o nebunie.

Avea dreptate. Să te strecori la miezul nopţii pe străduţele Londrei nu era cel mai isteţ lucru pe care l-ai fi putut face. În cel mai bun caz, întâlneai o cohortă de beţivani. În cel mai rău caz, nu mai apucai dimineaţa. Iar dacă dădeai nas în nas cu un om al legii aflat în patrulare, mai întâi ţi-ar fi crăpat capul şi apoi te-ar fi luat la întrebări, gândindu-se că eşti pus pe rele.

Pe stradă nu erau aprinse felinare. Legile oraşului nu îngăduiau să se aprindă după nouă seara. Puteai tocmi băieţi cu torţe care să-ţi lumineze drumul, dar cu siguranţă că nu puteam face asta. În schimb, mergeam la lumina lunii înjumătăţite, care scălda oraşul într-o lucire ceţoasă, argintie. Din fericire, casa mea nu era departe de a lui Tom — doar trei case le despărţeau. Ne-am pitulat în spatele unei căruţe pline cu scârnă, am traversat în fugă o alee, pe urmă am sărit un gard din piatră, şi am ajuns în faţa atelierului prăvăliei Blackthorn.

— Cum o să intrăm? a întrebat Tom. Consiliul Breslei ţi-a luat cheia, parcă aşa mi-ai zis.

Aşa era. Doar că nu ştiau despre cheia pe care Maestrul Benedict o ţinea ascunsă, iar eu nu le spusesem unde să o găsească. În colţul din spate al casei, o coloană din cărămidă crăpată se prelungea până la o latură a hornului. Mi-am trecut un deget de-a lungul ei, căutând simbolul. L-am găsit: era săpat la nivelul ochilor, spre stânga, ascuns de modelul cărămizilor.

Tom şi-a aplecat capul într-o parte.

— E simbolul unei planete? a întrebat el.

Avea dreptate. Era simbolul plantei Marte. M-am întrebat de ce îl folosise Maestrul Benedict pentru a marca ascunzişul cheii. În vreme ce stăteam pe gânduri, o fluturare grăbită mi s-a ivit în faţă. Am tresărit. Tom a lăsat să-i scape un mic chiţăit, sunet pe care nu ştiam că un băiat îl poate scoate.

Când am văzut că era doar un porumbel, m-am liniştit. A fluturat din aripi şi s-a aşezat lângă mine. În lumina lunii a durat o clipă până am recunoscut-o.

— Bridget!

Pasărea a uguit.

Am îngenuncheat şi am luat-o în palme. S-a cuibărit în căuşul palmelor mele.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o.

— Priveşte! m-a îndemnat Tom şi a arătat în sus.

Chiar deasupra noastră, la marginea acoperişului, uşiţa coliviei pentru porumbei stătea larg deschisă, legănându-se în bătaia vântului. Am blestemat. Neghiobul pe

care Breasla Spiţerilor îl trimisese să hrănească porumbeii nu încuiase uşiţa. Probabil că toate păsările noastre zburaseră. Ajunsă în sălbăticie, Bridget ar fi fost vătămată.

Mi se zbătea între degete, speriată de glasul meu. Mi-am curmat blestemele şi am început să-i mângâi penele ca s-o liniştesc. Chiar şi aşa, tot părea supărată.

Speriat, Tom îşi rotea privirile de jur împrejur.

— Nu putem rămâne aici toată noaptea.

Iarăşi, avea dreptate. Am pus-o pe Bridget în pliul unui cot, iar cu cealaltă mână am tras cărămida pe care era înscris simbolul. A aluncat în afară, frecându-se de zid. În spatele cărămizii era o mică firidă. Cheile casei noastre erau acolo.

Dar, când am ajuns la uşa din spate, am văzut că uşa era descuiată. Acelaşi neghiob care ne lăsase păsările să-şi ia zborul nici măcar nu ne încuiase uşa la plecare. Eram pe cale să blestem iarăşi, dar când am intrat în casă am rămas fără glas.

Atelierul nostru fusese întors cu susul în jos.

În cuptorul din colţ, un foc mic încă ardea, iar la lumina lui am putut vedea dezastrul. Pe mese erau împrăştiate oale şi instrumente de gătit. Cărţile fuseseră deschise şi aruncate pe jos, de parcă ar fi fost gunoaie. Borcanele de ceramică erau întoarse cu gura în jos, lăsând împrăştiate pe podeaua din lut pulberi în culorile curcubeului. Până şi beciul pentru gheaţă, săpat în podea, era deschis, iar preţioasele noastre bucăţi de gheaţă fuseseră lăsate să se topească.

Abia când Bridget a scos din gâtlej un sunet sugrumat mi-am dat seama că o strângeam prea tare.

Tom m-a tras de mânecă.

— Trebuie să plecăm.

Nu puteam. În ciuda chemării lui Tom, m-am trezit înaintând tremurător în prăvălie. Mă aşteptam la o privelişte urâtă. Am găsit una încă şi mai rea.

Jumătate din borcane erau răsturnate de pe rafturi — unele înclinate, altele sparte, iar ierburile şi pulberile erau împrăştiate peste tot. Şi aici cărţile fuseseră rupte, iar paginile acopereau podeaua aidoma unui strat de zăpadă pătat de cerneală. Nici măcar animalele împăiate nu fuseseră cruţate. Toate fuseseră despicate, iar umplutura de paie se răspândise peste restul învălmăşelii.

Umerii îmi tremurau. Ce monştri oribili, odioşi! Oare aveau de gând să distrugă toate lucrurile care îmi erau dragi? Pentru o clipă, am fost gata să mă prăbuşesc. Dar nu mi-am încălcat promisiunea. M-am mulţumit să-mi şterg ochii şi am înghiţit nodul din gât, ca să hrănească furia dinăuntrul meu.

Brâul maestrului meu zăcea într-un colţ, acoperit în parte de frunze de mure. Am lăsat cheia să cadă pe tejghea şi tot acolo am aşezat-o pe Bridget. Am luat brâul de jos. Încă mirosea slab a tămâie egipteană, amintindu-mi şi mai mult de posesorul lui. L-am scuturat de frunze şi mi l-am petrecut în jurul mijlocului. Mă încingea bine.

Nu mă întorsesem pentru a lua brâul, dar nu aveam de gând să-l las acolo. Nu acum. Mi l-am legat în talie peste cămaşă. Apoi am căutat prin dezordinea aceea, scormonind printre firele multicolore de pulbere, până când, în cele din urmă, am găsit ce căutam: era pe podea, ascunsă sub o grămăjoară de cinabru.

Cutia mea enigmatică. Darul de ziua mea, primit de la Maestrul Benedict. Al meu.

L-am luat în mână, simțindu-i greutatea în palmă. Pentru un scurt moment, mi s-a părut că totul era iarăși în regulă.

— Are voie să mănânce așa ceva? s-a interesat Tom.

M-am răsucit. Bridget stătea pe tejghea și mânca dintr-o grămăjoară de cristale albe, mărunte.

— Bridget! Nu!

Am dat fuga la ea. Pasărea s-a îndepărtat fluturând din aripi.

Am băgat un deget în pulbere și am gustat-o cu vârful limbii. Era dulce, așa că am oftat de ușurare. Era doar zahăr. Slavă Domnului, inofensiv. Dar îmi închipuiam ce-ar fi zis Maestrul Benedict dacă m-ar fi prins hrănind un porumbel cu zahărul lui prețios.

Și în clipa aceea am înțeles. Chiar *era* prețios.

Zahăr, frunze de mure, salpetru, cinabru... ingrediente de spițerie, care se vindeau în schimbul unei averi. Deși hoții nu pricepeau ce valoare aveau toate aceste bunuri, țineam în prăvălie borcane cu aur și argint măcinat, o pradă la îndemâna oricui. Cu toate astea, stăteam în mijlocul unei comori împrăștiate pe toată podeaua.

Pe urmă am mai înțeles ceva. În prăvălie zăceau răspândite doar ingrediente *uscate*. Toate erau pulberi, minerale, frunze. Niciunul dintre borcanele de pe rafturi nu conținea substanțe solide. Și niciunul dintre borcanele cu lichid nu fusese atins.

Rupseseră cărțile. Animalele împăiate fuseseră despicate. Bunurile uscate fuseseră aruncate.

Cine răscolise prăvălia nu venise acolo pentru a fura. *Căutase* ceva. Un obiect anume, pe care maestrul meu îl ascunsese. Ceva atât de prețios, încât pentru a-l găsi

fuseseră dispuşi să arunce pe apa sâmbetei ingrediente de spiţerie în valoare de sute de lire.

Şi puteau citi etichetele de pe borcane.

Am vârât cubul enigmatic la brâu şi am luat-o pe Bridget.

— Trebuie să plecăm.

Tom părea exasperat.

— Asta spuneam şi *eu*.

A pornit grăbit spre uşa atelierului. L-am urmat, apoi m-am izbit de spatele lui.

Bridget a scos un sunet şi şi-a zburlit penele. Am făcut un pas în spate. Tom stătea pironit în loc.

— Ce faci..., am început eu, dar Tom a ridicat o mână, cu ochii mari.

Iar în clipa aceea am auzit şi eu.

Capitolul 15

Dinspre treptele celui de-al doilea cat răzbătea un scârţâit abia auzit. Un pas pe treptele de lut. Un glas jos şi aspru, întrebând:

— Cine-i acolo?

L-am tras pe Tom de mânecă. Ne-am ascuns sub a doua masă, cea mai îndepărtată de focul din vatră.

De uşă s-au apropiat paşi înceţi, prudenţi.

— Maestre? Dumneata eşti?

Omul a mai făcut un pas. Am zărit o cizmă acoperită cu noroi şi de pulbere albă, fină; de călcâi i se lipise o bucată de pergament. Cracul nădragului de lână maro era vârât în carâmbii cizmei.

S-a apropiat şi, în cele din urmă, i-am putut vedea chipul. Lumina era slabă, dar mie îmi era de ajuns ca să-l recunosc. Ochi apropiaţi, frunte îngustă. Roşcat, musculos, de vreo şaisprezece ani. De data asta nu purta şorţ albastru.

Era ucenicul, cel care în acea dimineaţă fusese în prăvălie. Cel care astupase jumătate de fereastră şi râsese când maestrul mă lovise.

M-am lipit şi mai mult de piciorul mesei. Mă rugam ca faptul că nu-l puteam zări pe Tom, ghemuit în cealaltă

parte a mesei, să fie un semn că amândoi eram încă în umbră. Mă rugam şi ca Bridget să nu scoată vreun sunet. Porumbiţa se înghesuia în mine, tremurând. Mă întrebam dacă simţea mirosul fricii mele.

Din atelier a răsunat o altă voce:

— Wat? Unde eşti?

— Aici, a răspuns ucenicul.

Al doilea bărbat a păşit în prăvălie.

— Tu ai lăsat uşa din spate des...

Omul s-a oprit, trăgându-şi suflarea.

Cunoşteam vocea aceea. O ştiam foarte bine.

Era Nathaniel Stubb.

Uluit, căsca gura la dezastrul din prăvălie.

— Wat! Pe cele nouă iaduri, ce-ai făcut?

— Ce mi s-a zis să fac, a răspuns ucenicul, părând supărat. Am căutat afurisitul de foc.

Stubb l-a cârpit pe Wat peste ureche.

— Nu pricepi cât valorează toate astea?

Ochii spiţerului mai-mai că ieşiseră din cap.

— Ăla e *şofran*? Tolomacule!

Stubb a dat fuga la capătul tejghelei şi a încercat să culeagă firele aurii de şofran din cinabrul cu care se amestecase. Nu a băgat de seamă privirea pe care i-a aruncat-o Wat, nici felul în care băiatul a înşfăcat plăselele pumnalului cu lamă lată şi încovoiată înfipt la şold.

— Ai găsit ceva? l-a întrebat Stubb. Sau ai distrus prăvălia doar de dragul de-a o face?

Wat a scrâşnit din dinţi.

— Focul nu-i aici.

— Trebuie să fie aici. Dacă nu l-ai fi ucis pe Benedict atât de repede, ţi-ar fi spus unde să-l găseşti.

Cuvintele acestea mi-au străpuns inima ca o săgeată. O parte din mine ştia deja că Stubb avusese de-a face cu

moartea maestrului meu. Dar tot m-a durut când am auzit-o.

— Nu a fost vina mea, a zis Wat ursuz. Se otrăvise deja înainte să pot scoate vreun cuvânt de la el.

— Pentru că te-ai dat de gol.

— Ba nu!

Chipul lui Stubb era batjocoritor.

— Sunt convins că Maestrul Spiţer Benedict Blackthorn a mestecat din greşeală seminţe de vânătă.

Seminţele de vânătă. Uitasem de ele. În clipa aceea mi-am amintit că văzusem seminţele negre, în formă de rinichi, împrăştiate în atelier, în jurul borcanului de sticlă, cu câteva clipe înainte de a găsi leşul maestrului meu. Mă gândisem că poate Cultul Arhanghelului le luase, pentru a le folosi împotriva viitorilor duşmani. Dar Maestrul Benedict se otrăvise *singur*.

Mintea mea o luase la goană. De ce să fi făcut aşa ceva? Ca să scape de chinurile la care avea să-l supună Wat, aşa cum făcuse cu celelalte victime ale Cultului? Sau era vorba de mai mult decât atât? Wat întorsese prăvălia maestrului meu cu susul în jos, căutând ceva. Oare Maestrul Benedict se otrăvise pentru a nu-i dezvălui băiatului unde se găsea acel lucru?

M-am gândit la mesajul ascuns pe care maestrul meu mi-l lăsase în catastif. Lăsasem foaia de hârtie acasă la Tom, îndesată sub salteaua patului său. Mi-a trecut prin cap că probabil fusese cea mai bună idee din ziua aceea; iar asta deoarece, indiferent ce căutau, taina ascunzişului îmi fusese încredinţată mie.

Stubb parcă mi-ar fi citit gândurile.

— De ce n-ai rămas să-l descoşi pe ucenic? a întrebat el.

Pieptul mi s-a prefăcut într-un sloi de gheaţă.

Wat și-a încrucișat brațele.

— Ucenicul nu știe nimic. Blackthorn îl ura. Nu l-ar fi învățat nici măcar cum să-și șteargă dosul.

În întuneric, mi-am dus palma la obraz.

Nu ești bun de nimic, îmi spusese Maestrul Benedict, și apoi mă lovise. Dar în tot acest timp, știuse că Wat se uita la noi.

Maestrul Benedict mă lovise de față cu Wat ca să mă *salveze*, ca să-l împiedice să mă bănuiască. Înțepătura plină de cruzime pe care mi-o stârnea amintirea asta s-a evaporat, lăsând în mine un gol dureros.

Vai, Maestre! i-am strigat. *De ce ați rămas, când știați bine că vă vor ucide? De ce nu ați venit cu mine? De ce nu m-ați luat de mână și nu ați fugit?*

— Nu-mi pasă ce credea Benedict despre ucenicul lui, a zis Stubb. Băiatul ar fi putut vedea, auzi sau citi ceva. Găsește-l și descoase-l. Pe urmă, indiferent dacă știe sau nu despre foc, descotorosește-te de el așa cum te-ai descotorosit și de ceilalți. Nu putem risca să rămână în viață.

Parcă aș fi înghețat. Cred că nici Tom nu mai respira.

Wat a ridicat din umeri.

— Bine, a încuviințat el și a dat să plece.

— Nu acum, neghiobule, i-a spus Stubb. Cum o să afli unde a plecat, acum în toiul nopții? Fă-o mâine. Termină de verificat cărțile.

Wat s-a strâmbat.

— Știți câte cărți avea moșu'?

Stubb a ridicat o mână, gata să-l lovească.

— Ai grijă ce spui.

Privirile li s-au întâlnit. Pentru o clipă, am fost încredințat că Wat avea să scoată pumnalul. În schimb, s-a aplecat încet și a ridicat de pe podea un tom legat în

piele. L-a trântit pe tejghea, stârnind un nor de pulbere portocalie. Stubb a început să tușească. Wat a rânjit, apoi a început să frunzărească paginile.

Stubb s-a întors la șofran, încercând să salveze ce se mai putea. Stăteau amândoi cu spatele la noi. Dar asta nu avea să dureze la nesfârșit.

Trebuia să plecăm de acolo. Chiar în clipa aceea.

Stubb ne stătea în drum, blocând ușa atelierului. În spatele meu, ușa de la intrare era zăvorâtă. Poate că reușeam să ridic zăvorul și să descui ușa în vreme ce ei doi stăteau cu spatele. Aproape că ieșisem de sub masă, când mi-am dat seama că făcusem o mare greșeală.

Cheia. Lăsasem cheia pe tejghea.

Era tot acolo: o bucată de fier cenușiu, zăcând într-o grămăjoară de zahăr. Am blestemat. M-aș fi putut târî pe nesimțite, ocolindu-i prin cealaltă parte a odăii, mai îndepărtată, dar nicidecum nu aș fi putut ajunge la tejghea fără să fiu văzut. Aveam o singură cale de ieșire.

Trebuia să-l fac pe Stubb să se îndepărteze de ușa atelierului.

Încercam să gândesc. Un colț al cubului enigmatic, îndesat în brâul Maestrului Benedict, mă împungea în stomac. M-am foit, încercând să-l potrivesc astfel încât să nu mă deranjeze. Față în față cu mine, Tom s-a ghemuit și mai mult. Părea atât de înspăimântat, încât am crezut că o să izbucnească în plâns. Știam cât se poate de bine ce simțea.

I-am întins-o pe Bridget. Cu degete tremurătoare, a luat-o în mâinile lui mari, blânde și a ținut-o aproape de el. A deschis ochii mari când m-a văzut strecurându-mă.

Am înconjurat masa, având grijă ca lemnul acesteia să rămână între mine și musafirii nepoftiți. În mijlocul

odăii era un spațiu gol pe care trebuia să-l traversez, dar nădăjduiam că, dacă rămâneam în umbră, cei doi nu aveau să mă observe.

M-am târât încetișor până la cealaltă masă, aproape de vatră. Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept. Ghemuit în spatele dulăpiorului, am scotocit prin brâul maestrului meu. Din fericire, când îl trântise pe podea, Wat nu spărsese fiolele dinăuntru. Le-am scos pe toate și m-am uitat la ele ca să le pot găsi pe cele trei de care aveam nevoie.

Sulf. Cărbune. Și salpetru.

Wat făcuse ravagii printre cărțile maestrului meu și lăsase peste tot foi de hârtie rupte. Mă puteam folosi de ele. Fără zgomot, am scos dopurile de plută și am golit cele trei fiole pe o pagină. Am amestecat cât de bine am putut praful de pușcă. Fără pisălog, nu avea să fie la fel bun ca praful de pușcă folosit pentru tunul nostru. M-am rugat să fie îndeajuns de bun.

Eram foarte aproape de foc și aveam la dispoziție doar câteva clipe. Am așezat foaia de hârtie, cu praful de pușcă deasupra, în apropierea vetrei. Am luat încă o foaie de hârtie și am așezat-o deasupra, cu un colț în praful de pușcă și cu celălalt, în flacără.

S-a aprins pe loc. Focul a făcut hârtia să se încovoaie mai repede decât mă așteptam. Am dat buzna și m-am aruncat în spatele mesei care îi ascundea pe Tom și pe Bridget.

Stubb s-a răsucit pe călcâie, cu ochii mijiți.

— Ce-a fost as...

Deodată, focul din vatră s-a învolburat. S-a auzit un șuierat înspăimântător. Flacăra a izbucnit și s-a revărsat din vatra de piatră, mistuind paginile care zburau în curentul iscat.

— Foc! a strigat Stubb. Stinge-l! Stinge-l!

Înnebunit, căuta apă din ochi pe raftul din spatele tejghelei. Wat s-a repezit prin fum până la vatră și a început să tropăie, încercând disperat să împiedice paginile fumegânde să aprindă vreun obiect din odaie.

L-am înșfăcat pe Tom de guler. L-am tras după mine. Am luat-o la goană.

Tom alerga prin noaptea londoneză, strângând la piept pasărea înnebunită de spaimă. Alergam în urma lui, uitându-mă peste umăr la fiecare colț, ca să mă asigur că nu eram urmăriți.

Pesemne că fie ne pierduseră urma, fie nu ne văzuseră, fiindcă am ajuns la aleea din spatele casei lui Tom fără să dăm ochii cu Nathaniel Stubb sau cu Wat. Ajunși la ușa din spate, aproape că ne-am strivit unul de celălalt — sau, mai bine spus, Tom aproape că m-a strivit — încercând să intrăm în casă în același timp. Am tras zăvorul și m-am sprijinit de masă gâfâind. Tom s-a sprijinit de perete și s-a lăsat să alunece în jos, chinuindu-se să respire.

Biata Bridget se zbătea în mâinile lui. A trebuit să o desprind dintre degetele lui și am lipit-o de obrazul meu până când s-a liniștit. Porumbița era tare de înger, fiindcă s-a calmat cu mult înaintea noastră.

M-am dus la fereastră. Căutam din ochi o strălucire, un fir de fum sau orice altceva ce ar fi putut da de știre că praful de pușcă pe care îl aprinsesem scăpase de sub control și că-mi arsese căminul din temelii. Dar nu am văzut nimic și știam că, dacă focul s-ar fi întins, s-ar fi dat deja alarma. Și totuși am așteptat îndelung, privind.

Alături de mine, cu o mână pe umărul meu, Tom privea şi el.

— Suntem în siguranţă? m-a întrebat.

Nu ştiam ce să-i răspund.

Duminică, 31 mai 1665

Vizita Mariei[2]

[2] Sărbătoare religioasă creştină care comemorează vizita pe care Fecioara Maria, însărcinată cu Iisus Hristos, o face verişoarei sale, Elisabeta, însărcinată cu Ioan Botezătorul.

Capitolul 16

Nu puteam dormi.

Și nu din pricină că podeaua dormitorului lui Tom era o mare de așchii. Și nici din pricina spaimei din măruntaiele mele. Tom era la fel de speriat ca mine, dar, la zece minute după ce pusese capul pe pernă, sforăia asurzitor.

Nu puteam dormi, deoarece știam cine îl ucisese pe maestrul meu. Nu puteam dormi, deoarece asasinii lui erau acum pe urmele mele.

Și nu știam ce să fac.

Voiam să dau fuga la Lordul Ashcombe și să-i spun ce văzusem. Nu puteam face asta. Chiar dacă m-ar fi crezut — iar Temnicerul Regelui nu părea deloc un om credul —, nu aveam dovezi concrete că Stubb și Wat îl uciseseră pe maestrul meu. Ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui Stubb, și știam foarte bine cum s-ar fi sfârșit. El era maestru, iar eu, ucenic. Nimeni nu ar fi plecat urechea la vorbele mele.

Firește că Tom mi-ar fi putut susține povestea, dar nici pe el nu l-ar fi luat în serios. Pe deasupra, săvârșiserăm o fărădelege gravă. A intra prin efracție într-o casă — chiar

dacă era casa mea — era destul de grav. Faptul că luasem cubul și brâul — amândouă ascunse sub patul lui Tom, laolaltă cu foaia din catastif — era furt. Furtul oricăruia dintre aceste obiecte se pedepsea cu moartea. Amândoi am fi atârnat în șireang, cu sau fără cult ucigaș.

Ușa de la dormitorul lui Tom s-a întredeschis. Molly, surioara lui cea mai mică, a pășit cu picioarele goale în odaie, s-a ghemuit pe podea și s-a lipit de mine, strângând la piept o păturică mult-iubită. Stăteam treaz, îi ascultam respirația și mă gândeam. Pentru ca Maestrul Stubb și Wat să fie spânzurați pentru fărădelegile lor, trebuia să merg la Lordul Ashcombe cu dovezi solide sau ar fi trebuit să mă bucur de sprijinul unei persoane cu o reputație mai bună decât a lui Stubb. Cineva respectat, al cărui rang să îl pună mai presus de oamenii de rând. Nu știam cum să fac rost de dovezi solide. Însă puteam găsi acea persoană de rang înalt.

M-am strecurat de sub brațele lui Molly și am ieșit din casă, odată cu răsăritul soarelui. În majoritatea zilelor, străzile ar fi fost pline-ochi: negustori care merg la muncă, vânzători care își cară mărfurile spre piață, vizitii blestemându-i pe oamenii care merg pe jos. Dar era duminică, ziua pe care Domnul a rânduit-o pentru odihnă. Cu toate că pe străzi erau câteva suflete, orașul părea pustiu.

Încă nu mă simțeam în siguranță. Pe de o parte, străzile goale îmi îngăduiau să fiu cu ochii în patru după Stubb și Wat — oricare dintre ei m-ar fi urmărit. Pe de altă parte, erau puțini martori care să pună pe fugă niște răpitori. Tot ce puteam face era să mă țin departe de străzile aflate în apropierea spițeriei lui Stubb. Speram că

aveau nevoie să doarmă în dimineața aceea, după ce își petrecuseră toată noaptea răsturnându-ne prăvălia cu susul în jos.

Am luat cu mine brâul maestrului și mi l-am petrecut pe după mijloc, pe sub cămașă, să nu fie văzut. De asemenea, am luat foaia ruptă din catastif și cubul enigmatic, care îmi umfla buzunarul. Cât de mult îmi doream să-i fi putut lua cu mine pe Tom și pe Bridget! Înainte de a ne duce la culcare, fusesem nevoit să o las să-și ia zborul, căci, dacă tatăl lui Tom ar fi găsit o pasăre în casă, ar fi gătit-o într-o plăcintă. Bridget își luase zborul în noapte, către luna strălucitoare, și apoi se făcuse nevăzută în spatele unui acoperiș din depărtare. În vreme ce mergeam, iscodeam cerul cu ochii, căutând-o și dorindu-mi să se întoarcă.

A trecut ceva timp până am ajuns la destinație. Știam că acea casă pe care o căutam se afla pe Cornhill, dar nu eram sigur care dintre ele era. L-am întrebat pe un om zdrențăros, care purta pe umeri un sac unsuros. M-a trimis la colțul străzii, unde am găsit casa Marelui Maestru Spițer Sir Edward Thorpe.

— Nu-i acasă, m-a anunțat slujnica deșirată care a deschis ușa.

— Când pot să-i vorbesc?

M-a măsurat din creștet până-n tălpi.

Niciodată, mi-au răspuns ochii ei. Nu avusesem vreme să mă spăl, după aventura de noaptea trecută. Probabil că arătam ca un vagabond.

— Vă rog, domniță. E o treabă urgentă care ține de Breaslă. Sunt ucenic.

Și-a țuguiat buzele, dar mi-a dat un răspuns:

— A plecat la Palatul Breslei.

Am rămas uimit.

— În zi de duminică?

Slujnica a ridicat din umeri.

— Nu-i treaba mea.

Am făcut un pas înapoi, în vreme ce femeia mi-a închis ușa în nas.

De trei ani nu mai fusesem în Palatul Spițerilor. După ce luasem examenul de admitere, Maestrul Benedict mă dusese în noua mea casă și niciunul dintre noi nu mai trecuse vreodată pe acolo. Pentru cineva ca mine, nu era ceva neobișnuit. De fapt, ucenicii nu erau încă membri ai Breslei; așadar, dacă nu trebuiau să primească vreo pedeapsă ori dacă nu erau trimiși să lucreze în laboratorul Breslei, ucenicii nu aveau ce căuta în Palat. Dar uneori mă minunam de maestrul meu. Nu avea mulți prieteni. Doar Hugh îl vizita. Bineînțeles, mai era și Isaac, negustorul de cărți, dar nu îl întâlnisem niciodată. Dacă stivele de cărți n-ar fi crescut în casa mea cât vedeai cu ochii, nici nu aș fi știut că Isaac exista. Odată, îl întrebasem pe Maestrul Benedict de ce nu se ducea niciodată la Palat. Spusese doar atât: „Politica mă plictisește".

În drum spre Palat, mă întrebam dacă nu cumva duhoarea îl ținuse la distanță. Palatul se afla în apropiere de Tamisa, pe Blackfriars Lane. Mai cu seamă când mareea era joasă, fluviul putea cumplit: mâlul de pe maluri mirosea a... orice chestie care a intrat în putrefacție. Nici străzile nu erau mai răsărite, gemând de mușteriii teatrelor din apropiere: acolo, actori, scriitori și alte persoane de joasă speță ieșeau, în aburii beției, din praguri cufundate

în umbră, pentru a se ușura și înfundau scurgerile cu mizerii.

Dar Palatul era impresionant. În trecut, fusese o mănăstire — căminul Călugărilor Negri, după care fusese botezată strada cu pricina —, lucru evident, dat fiind că avea ziduri din cărămidă închisă la culoare, înalte de trei caturi. Prima dată când venisem acolo, rămăsesem în picioare, afară, iscodind ferestrele înalte, înguste. Privisem perindările bărbaților și îmi imaginasem cum era viața lor — așa cum speram, viața pe care aveam să o duc și eu în curând. Le cercetasem chipurile, întrebându-mă care dintre ei avea să fie maestrul meu; sperasem să fie acela, mă rugasem să nu fie celălalt — toate astea, fără altă pricină decât simpatia pe care mi-o trezeau sau nu chipurile lor. Mi-am amintit clipa în care îl cunoscusem pe Maestrul Benedict pentru prima dată, încă înfierbântat după proba de admitere. Maestrul îmi întinsese o mână și îmi spusese: „Mă bucur să te cunosc, Christopher Rowe". Ca și cum aș fi fost o persoană adevărată.

Și ușa aceea de la intrare... Cu trei ani în urmă, intrarea în Palat mă intimidase. Era imensă, din lemn de stejar, de două ori mai înaltă decât mine, flancată de doi stâlpi care se sfârșeau cu o arcadă. Pe ușă stătea scris PREACREDINCIOASA ADUNARE A SPIȚERILOR, iar deasupra era blazonul Breslei Spițerilor: sprijinit de doi unicorni aurii, Apollo, zeul grec al vindecării, stătea deasupra balaurului negru al molimei. Dedesubt era desfășurat un pergament pe care era înscris mottoul spițerilor: OPIFERQUE PER ORBEM DICOR. *Peste tot în lume sunt numit cel ce aduce ajutor.*

În ziua aceea, ușa enormă era zăvorâtă. Am bătut cu pumnul în ea.

După un minut, ușa s-a întredeschis. Un tânăr cu ochi cenușii și-a strecurat capul prin crăpătură și m-a anunțat:

— Palatul Breslei e închis duminica. Cei care vor să aplice pentru ucenicie se înscriu la secretar, în timpul săptămânii.

A dat să închidă ușa.

— Așteaptă, l-am rugat. Sunt deja ucenic. Am nevoie să vorbesc cu Marele Maestru Thorpe.

— Chiar și așa, revino mâine. Se va ocupa de asta atunci.

— E vorba despre uciderea lui Benedict Blackthorn.

Tânărul m-a măsurat din cap până în picioare. Din nou, aș fi vrut să fi fost ceva mai curat.

Mi-a spus să aștept o clipă, apoi a închis ușa.

S-a întors după câteva minute.

— Vino cu mine.

M-a călăuzit prin pasajul dominat de arcadă până în curtea deschisă, pavată cu piatră. În mijloc era fântâna a cărei apă era folosită de laboratoarele și atelierele Breslei. Pe laturile curții, sprijinite de pereți proaspăt văruiți cu ocru, erau bănci de fier, țintuite în piroane. Ferestrele de la etajele de sus aveau vedere asupra acestui spațiu. Păreau cu toatele părăsite — ceva de așteptat, dat fiind că era zi de duminică.

Pe latura sudică, câteva trepte urcau din curte, luând-o la dreapta. Duceau către birourile maeștrilor și spre Sala Mare, unde dădusem proba de admitere. Ușa laboratorului era în fața noastră.

Pentru o clipă, am crezut că tânărul mă duce într-acolo. În schimb, ajuns la capătul curții, a luat-o la stânga. Ne-am îndreptat spre nord, am intrat într-o încăpere care

dădea spre birourile secretarilor. În încăpere erau două scaune simple.

Mi-a făcut semn să mă așez.

— Va veni cineva în curând.

Am așteptat.

M-a trezit o mână care mă scutura.

Am clipit. Cu ochi încețoșați, am văzut capul pleșuv al lui Oswyn Colthurst. Mă privea.

— Salivezi, mi-a spus el.

— Iertare.

Mi-am șters gura cu mâneca. Cămașa mea încă mirosea a praf de pușcă.

Oswyn și-a încrucișat brațele.

— Christopher, dacă-mi aduc bine aminte, ai fost rugat să vii aici luni. Cred că știi care sunt zilele săptămânii.

M-am ridicat de pe scaun.

— Îmi cer iertare, Maestre Colthurst. Trebuie să vorbesc cu Marele Maestru chiar acum.

Oswyn părea atât amuzat, cât și iritat de impertinența mea.

— Probabil că-l scoteai din minți pe bietul Benedict, a spus el, apoi și-a trecut o mână peste țeastă. Sir Edward nu e aici.

— Mi s-a spus să vin la Palat.

— A plecat cu un ceas în urmă, la slujba de duminică. Cred că se va întoarce după-amiază. Cred că *tu* te vei întoarce mâine aici.

Mi-a pus pe umăr o mână blândă, dar fermă și a început să mă călăuzească afară.

— Maestre, așteptați. E vorba de uciderea Maestrului Benedict. Știu cine a făcut-o.

— Toată lumea știe, a zis Oswyn. A fost mâna Cultului Arhanghelului.

— Da, Maestre, dar eu voiam să spun că știu *cine* l-a ucis.

Uimit, s-a oprit în loc.

— Spune mai departe.

— Nathaniel Stubb.

Oswyn a rămas cu gura căscată. Apoi m-a înșfăcat de ureche, a răsucit-o și a deschis ușa biroului folosindu-se de capul meu.

Capitolul 17

Aparent, lui Oswyn i-a plăcut atât de mult cum deschisese ușa țeasta mea, încât s-a folosit de ea pentru a o deschide și pe a doua. M-a târât de-a lungul unui hol îngust și m-a vârât într-un birou gol. M-am prăvălit peste masă, răsturnând un prespapier din ceramică, în formă de gâscă.

— Ți-ai pierdut mințile? mi-a spus Oswyn. Stubb e *maestru*. Dacă te-ar auzi acum, ar pune să fii dat afară din Breaslă. Și apoi ar pune să fii biciuit. De fapt, ar trebui s-o fac chiar eu.

Mi-am dus o mână la frunte. Lemnul de stejar doare.

— Dar e adevărat.

Mi-am făcut griji că, de data asta, Oswyn avea să se folosească de țeasta mea pentru a deschide fereastra. În schimb, s-a mulțumit să pufnească și a spus:

— Ridicol. O fi Nathaniel Stubb viclean, dar nu e ucigaș. Nu e atât de îndrăzneț.

— N-a făcut-o cu mâna lui. Ucenicul l-a ucis pe maestru.

Oswyn era uluit.

— Ucenicul lui?

— Era în prăvălie, exact înainte ca Maestrul Benedict să fie ucis. Numele lui e Wat.

I l-am descris.

Oswyn s-a încruntat.

— Ăsta nu-i ucenicul lui Stubb.

— Îi spunea lui Stubb „maestre". Și purta un șorț albastru.

— „Maestre" e un apelativ răspândit. În plus, oricine poate purta un șorț albastru.

— Dar...

— Nathaniel Stubb are doi ucenici, a spus Oswyn iritat. Edgar Raleigh și Adam Horwath. Edgar e de vârsta de care spui tu, însă are părul negru, nu roșu; și oricine are ochi de văzut nu l-ar numi „musculos". Adam e cu un an mai mic și cu jumătate de cap mai scund decât tine. Stubb nu mai are alți ucenici. Știu sigur, deoarece — după cum probabil îți amintești — în ultimii zece ani am pus la încercare personal toți candidații pentru ucenicie. Cine ți-a spus prostiile astea?

— I-am auzit azi-noapte, în prăvălia maestrului meu.

— În numele lui Dumnezeu, ce căutai în prăvălia maestrului tău?

M-am înroșit. Mă străduiam să nu privesc în jos, către umflătura din buzunar, și nici la brâul ascuns sub cămașă, care și ea stătea destul de umflată.

Dar nu mai conta.

— Te-ai întors acolo pentru cub, așa-i?

I-am răspuns aruncându-i o privire plină de vinovăție.

Oswyn a oftat:

— Christopher, ce mă fac cu tine?

Mi-a făcut semn să mă așez.

— Bine. Povestește-mi.

I-am descris prăvălia întoarsă cu susul în jos. Nu îi păsa de păsările noastre pierdute. Îi păsa de conversația pe care o auzisem.

Oswyn era uluit:

— De ce l-ar fi ucis Nathaniel pe Benedict? Oare lucrurile mergeau chiar așa de rău între ei doi?

— Căuta ceva, i-am spus. Wat l-a numit „focul".

— Focul? E unul dintre leacurile maestrului tău?

— Nu știu. Nu mi-a pomenit niciodată de el.

Oswyn păra nedumerit.

— Există *focul* grecesc. Dar toți spițerii cunosc rețeta asta.

Se bătea cu degetele peste bărbie, dus pe gânduri.

S-a încruntat.

— Hmm.

— Maestre?

— Testamentul lui Benedict a dispărut, a spus Oswyn. A depus altul, acum trei luni. A dispărut din trezorerie.

Încă o nelegiuire.

— De ce să facă cineva așa ceva?

— Probabil nu le-a plăcut ce au citit acolo.

— Și atunci ce-o să se întâmple cu prăvălia? Prăvălia *noastră*!

— Cu treizeci de ani în urmă, Benedict a cumpărat proprietatea de la Breaslă. Dat fiind că nu are nici rude, nici testament, prăvălia va reveni Breslei. Probabil că pretenția lui Stubb la prăvălie va fi respinsă, dar era cel mai aprig rival al lui Benedict și are îndeajuns aur ca s-o cumpere. Dacă vrea prăvălia Blackthorn, o va avea.

Am simțit că mi se face rău.

— Dar lui Stubb nu i-a păsat niciodată decât de bani, a adăugat Oswyn. Ești sigur că nu asta căuta? Un ascunziș cu bani?

Am clătinat din cap.

— Atunci suntem nevoiți să ne gândim că a fost o altă lovitură a Cultului Arhanghelului.

— Maestrul Benedict mi-a spus că acest cult nu există. Dar de fapt există, așa-i?

— O, da. Deși ideea că Stubb face parte din Cult...

Oswyn a clipit.

— Nici nu-mi pot închipui.

— De ce fac asta? Ce vor?

Maestrul a ridicat din umeri.

— Ce vrea toată lumea. Putere.

— Nu pricep.

Oswyn s-a îndreptat de spate în scaun.

— Spune-mi: de unde vine puterea vindecătoare a leacurilor noastre?

Aveam impresia că eram iarăși la vârsta de unsprezece ani, asudând în timpul examenului de admitere.

— De la Dumnezeu.

— Corect, a încuviințat Oswyn. Ierburile, uleiurile și pomezile pe care le preparăm n-au nicio putere de unele singure. Ele nu sunt decât mijlocul prin care funcționează binecuvântările Domnului. Dar, deși miraculoase, leacurile noastre se trag numai din adevărurile dăruite omului de Dumnezeu. Există și alte adevăruri, mai mari, pe care Domnul le păstrează numai pentru ceata Sa îngerească. Iar minunile acelea, Christopher, ar pune în umbră miracolele noastre pământești. Asta caută Cultul Arhanghelului, a adăugat Oswyn. Puterea lui Dumnezeu. Orice-ar fi acest „foc", e clar că ei cred că pot dezlănțui această putere cu ajutorul lui.

Oswyn a mijit ochii.

— Vasăzică de *asta* Cultul își schingiuie victimele. Nu sunt sacrificii, ci interogatorii. Probabil cred că acești oameni știu unde se află focul.

— Dar ce vor face când îl vor găsi? am întrebat.

— Ce ar face oricine, dacă ar avea în mâini o asemenea putere. Ar modela lumea după bunul plac.

Ar modela lumea, mi-am spus.

Mi-am amintit de nebunul pe care îl întâlnisem de Ziua Cecidiei. *Cultul Arhanghelului a ieşit la vânătoare! Pe cine vânează?*

Mi l-am amintit pe Lordul Ashcombe descosându-mă în prăvălie. *Şi ce părere avea Maestrul Benedict despre Maiestatea Sa?*

Înţelesesem.

— Încearcă să-l înlăture de la tron pe regele Carol, am spus.

Oswyn a dat din cap.

— După cum ştii, dintotdeauna a existat o luptă pentru Coroană. Iar în ultima vreme, lupta a fost deosebit de aprigă. Dacă îl ucid pe rege şi silesc Parlamentul să se supună, Anglia va fi a lor.

Oswyn a oftat.

— Nu-i chiar aşa de greu de înţeles. Poate că tu şi cu mine suntem fideli regelui, Christopher, dar ţara asta nu-i nici pe departe un paradis. Maestrul tău era un om bun, care nu avea răbdare cu nobilii uneltitori, aşa că ai fost apărat de cei mai răi dintre ei. Dar nici nu-ţi închipui cât de corupte sunt clasele care ne conduc. Nici măcar Breasla noastră — care ar trebui să se preocupe numai de cunoaştere şi de lecuirea bolilor — nu e departe de aceste lucruri. Nu-i de mirare că încă există oameni încredinţaţi că pot avea mai mult.

Maestrul a ridicat dintr-o sprânceană.

— Adesea, oamenii de soiul ăsta îşi strigă loialitatea cel mai zgomotos.

Mă gândeam la Maestrul Benedict. Fusese un om credincios şi, la rândul lui, căutase adevăruri mai profunde.

Însă niciodată nu tânjise după putere, niciodată nu dorise să îi stăpânească pe ceilalți. Iubea cunoașterea doar pentru plăcerea pe care aceasta i-o oferea.

Îmi era dor de el.

Oswyn a vorbit:

— Chiar și așa, avem treburi mult mai urgente. E nevoie să-ți confirme cineva povestea.

Nu-i puteam spune lui Oswyn despre Tom. Așa, l-aș fi adus în vizorul Cultului. Oricum, nu mi-ar fi fost de ajutor. Lui Oswyn îi trebuia un martor adult, nu ucenicul unui brutar.

— Eram singur, i-am spus.

Oswyn și-a mușcat buzele.

— Atunci, avem o problemă. Când ne-am întâlnit prima oară, ți-am spus că Breasla are nevoie de mai mulți bărbați de origini umile. Nu toată lumea e de aceeași părere. Marele Maestru e un om cinstit, dar tinde să închidă ochii când vine vorba să întrezărească adevărul despre anumiți membri ai Breslei. Și când te gândești la rușinea pe care o va isca o asemenea dezvăluire! Pur și simplu, o să refuze să creadă că un spițer face parte din Cultul Arhanghelului. Și ești într-un mare bucluc. Ieri, când ai vorbit fără să ți se îngăduie, Sir Edward *nu* a fost impresionat. Faptul că ai blestemat un maestru e și mai rău. Valentine e de părere că ar trebui să fii biciuit.

Oswyn s-a uitat la mine, temător:

— Te rog, spune-mi că nu ai ponegrit și mai mult numele lui Stubb.

Nu îl ponegrisem; cel puțin, nu *după* asasinat.

— Nu, maestre. Jur!

— Atunci, poate că încă putem îndrepta situația. Voi trimite pe cineva să vegheze prăvălia lui Benedict. Și în

după-amiaza asta voi vorbi cu Sir Edward — în absența lui Valentine. Asta o să se întâmple. Dacă într-adevăr Cultul e pe urmele tale, ai face bine să te ții departe de străzi până atunci. Poți să te-ascunzi aici.

A îndreptat un deget spre mine, cu severitate.

— *Aici*, Christopher, în biroul ăsta. Să nu te învârți prin preajmă. Dacă Stubb te caută, se poate să vină la palat.

Am înghițit în sec. Treaba asta nici nu-mi trecuse prin minte.

— Da, maestre.

— După ce vorbesc cu Marele Maestru, o să-ți cer să-i spui povestea ta. Să fii scurt și respectuos. Să nu spui nimic altceva decât adevărul. Și, pentru numele Mântuitorului, stăpânește-te de data asta. Ai priceput?

— Da, Maestre.

S-a întors să plece. Deodată, s-a oprit. Ochii i s-au îngustat.

— Băiete, dacă mă minți...

Am ridicat o mână.

— Vă jur, Maestre Colthurst. Tot ce-am spus e adevărul adevărat.

Ei, mă rog. *O* minciună mică.

Capitolul 18

De fapt, spusesem două minciuni.

Cu capul strecurat pe ușa întredeschisă, îl priveam pe Oswyn îndepărtându-se. S-a oprit pe treptele din curte, să schimbe o vorbă cu secretarul care mă lăsase să intru. Bărbatul a dat din cap, apoi a urcat scările. Oswyn a plecat pe ușa principală. Am așteptat cât de mult am putut — adică ceva mai puțin de un minut —, apoi am dat buzna în stradă, după el.

Nu mai conta ce îi făgăduisem lui Oswyn. Poate că pe străzi nu eram în siguranță, dar în Palatul Breslei era și mai rău. Nu-mi venea să cred că venisem acolo fără să-mi treacă prin cap că Stubb ar fi putut să-și facă apariția, chiar dacă era zi de duminică. *Și el e spițer.* Mi-am adresat câteva blesteme în gând. *E mai îndreptățit decât tine să se afle aici.*

Pe deasupra, era trecut de jumătatea dimineții. Aveam să-l întâlnesc pe Sir Edward după mai bine de șase ore. Și încă aveam ceva de făcut.

Întorcându-se de la slujbă, familia Bailey m-a găsit stând pe pragul casei lor. Fetele erau fericite să mă vadă,

cele mai mici făceau piruete, etalându-și rochiile de duminică. Dar mama lui Tom era nemulțumită.

— Nu știu cum te-a obișnuit maestrul tău, Christopher, dar, dacă vrei să locuiești în casa asta, o să mergi la slujbă, ca un creștin cumsecade.

— Îmi pare rău, doamnă Bailey. A trebuit să mă înfățișez dinaintea maeștrilor, la Palatul Breslei. Mă duc la slujba de la ora douăsprezece, la Biserica Sf. Petru. Îl lăsați pe Tom să vină cu mine?

Părea mulțumită de cele auzite.

— Firește. O să-i prindă bine să mai primească o porție din înțelepciunea Domnului.

Tom s-a încruntat. Când am rămas singuri, mi-a spus:

— Nu vreau încă o porție. Preotul Stills e așa de *plicticos*!

— Nu mergem la biserică.

M-am rugat în gând pentru iertare, sperând că Dumnezeu va înțelege.

— Ne întoarcem acasă la Maestrul Hugh.

Casa lui Hugh era zăvorâtă, la fel cum o găsisem cu o zi în urmă. Sperasem să se fi întors, dar nu mă așteptam cu adevărat să fie așa.

— Și atunci ce căutăm aici? a întrebat Tom.

— Trebuie să scotocim prin casă.

— Dar nu e nimeni...

Tom și-a încrucișat brațele la piept.

— Christopher, să știi că *nu* pătrundem cu forța aici.

— Dacă avem cheia, se cheamă că intrăm cu forța?

— Da!

Prietenul meu s-a încruntat.

— Stai puțin. Când am făcut noi rost de cheie?

Nu făcuserăm rost. Dar eram pe cale s-o facem. L-am călăuzit până în spatele casei, unde o cărămidă din horn era ușor ieșită în afară. Am cercetat-o cu privirea și mi-am plimbat degetele pe model, până când am găsit desenul.

Întocmai ca în prăvălia maestrului meu. Am luat cheia din spatele cărămizii și, triumfător, i-am arătat-o lui Tom.

Prietenul meu nu era nici pe departe la fel de mulțumit ca mine.

— Ce facem dacă Maestrul Hugh se întoarce acasă? m-a întrebat prietenul meu.

— Cred că a plecat din oraș.

— Crezi. Dar dacă...

Tom a făcut ochii mari.

— A, nu. Nu, nu. Nu, nu, nu.

— Liniștește-te. Nu e aici. Sunt sigur.

Ei, *aproape* sigur. Era posibil ca Hugh să fi fost ucis. Și totuși, nu credeam că asta se întâmplase. Crimele săvârșite de Cult erau... bătătoare la ochi, așa aș spune. De parcă ar fi vrut ca toată lumea să vadă ce săvârșiseră. Dacă îl răpuseseră pe Hugh, negreșit lăsaseră în urmă un semn cumplit, așa cum se întâmplase cu celelalte victime.

Sau cel puțin așa credeam. Oricât de mult încercam să mă ascund de Tom, eram tot atât de înspăimântat ca el. Nu voiam să mai găsesc un leș. Eu... nu eram în stare. Dar nu aveam de ales.

L-am târât pe Tom până la ușa din spate. A trebuit să mă târăsc și pe mine.

Casa era cufundată în întuneric. Raze de soare se strecurau prin crăpăturile obloanelor, lăsând să intre suficientă lumină ca să putem vedea. La parter nu exista o odaie în față sau în spate, ca la noi acasă, ci o singură încăpere înghesuită, în care Hugh își avea atelierul.

Locul nu fusese răscolit. Și, slavă Domnului, nu am găsit niciun leș ciopârțit. Altminteri, atelierul era dispus întocmai ca al Maestrului Benedict; până și cuptorul din colț avea aceeași formă de ceapă. M-am gândit la viitorul la care visasem, la prăvălia pe care mi-o dorisem. Firește că mi-aș fi aranjat atelierul în același fel. *Doar dacă mai am vreun viitor*, mi-am amintit eu.

Nimeni nu mai lucrase în atelierul lui Hugh de ceva vreme. Atât vatra, cât și cuptorul erau reci.

— Ce anume căutăm? m-a întrebat Tom.

— Al patrulea al lui Hugh.

Am scos foaia de hârtie de sub brâul maestrului meu.

— Așa cum scrie în mesaj.

— Al patrulea ce?

Nu știam. Era limpede că Maestrul Benedict se așteptase să deslușesc răspunsul, dar, pe de altă parte, el era strălucit la asemenea lucruri. Uneori, uita că alții — de pildă, eu — nu se pricepeau la fel de bine ca el să dezlege enigme. Mai rău, creierul lui funcționa ciudat. Sperasem că, odată ajunși înăuntru, rezolvarea avea să îmi sară în ochi. Dar, în afară de sentimentul oarecum supărător că mai fusesem acolo, nu vedeam nimic altceva decât un atelier obișnuit.

Nu s-a năpustit nimeni la mine, așa că am urcat. La al doilea cat se afla salonașul soției lui Hugh. La același etaj mai erau o bucătărie, o cămară pe jumătate plină și o sufragerie. Pe masă era un singur castron pe al cărui fund se odihneau o lingură și resturi de tocană maronie. Am

zărit și un rest de lumânare; ceara purpurie se scursese pe lemnul de nuc lăcuit.

La al treilea cat erau trei dormitoare și o cameră de cusut. Două dintre dormitoare erau ticsite cu păpuși și lucrușoare dantelate: erau odăile fiicelor lui Hugh. Cel de-al treilea dormitor era simplu și înghesuit; am presupus că era odaia slujnicei doamnei Coggshall. Nu pricepeam ce anume voise maestrul meu să văd în încăperea aceea.

La ultimul cat erau alte două odăi. Una dintre ele nu era chiar atât de feminină precum odăile fetelor, dar tot avea lucruri cu volănașe; avea un pat cu stâlpi, împodobit cu catifea turcoaz. În mod evident, celălalt dormitor era al lui Hugh.

Asemenea atelierului, dormitorul era aranjat aidoma odăii Maestrului Benedict. Un pat simplu, o măsuță, un birou așezat la fereastră, acoperit cu hârtii. Până și mobila părea să fi fost confecționată de același tâmplar. Și acolo maldărele de cărți se înălțau din podea, asemenea unor copaci, dar nu erau nici pe departe atât de multe ca ale maestrului meu.

Așternuturile erau boțite. Pe podea, lângă o stivă instabilă de cărți, rămăseseră ultimele îmbucături dintr-o franzelă. Am ciocănit în ea cu un deget. Era tare ca piatra.

— Nimeni n-a mai trecut pe aici de câteva zile, a spus Tom, apoi a privit hârtiile de pe birou.

— Trebuie să ne uităm prin toate?

Părea cel mai bun loc pentru a începe căutarea. M-am așezat la birou și m-am apucat să răsfoiesc hârtiile lui Hugh. Tom cerceta hainele din dulap, întorcându-le buzunarele pe dos.

Am găsit multe notițe, rețete și cugetări asupra ierburilor și a amestecurilor în general. În căutarea celui „de-al

patrulea al lui Hugh", mă uitam pe a patra pagină, la al patrulea rând de pe fiecare foaie, la al patrulea cuvânt. Nimic nu părea promițător. Îmi venea din ce în ce mai greu să mă concentrez. Cubul Maestrului Blackthorn mă înghiontea în picior și, cu toate că îmi plăcea să port brâul maestrului meu, cusăturile acestuia începeau să-mi roadă pielea mijlocului. Brâul era menit să fie purtat pe deasupra hainelor, nu de-a dreptul pe piele. L-am dezlegat și l-am aruncat pe pat.

După cele petrecute cu o seară în urmă, Tom avea tot atât de multe motive ca mine să-i placă brâul.

— E o adevărată grozăvie, a spus el.

S-a așezat pe podea, cu picioarele răsfirate, asemenea unui băiețel, și a început să scoată una câte una fiolele din buzunarele lor. Stomacul lui mârâia aidoma unui tigru întărâtat.

— Oare ceva din chestiile astea e de mâncat? a întrebat el plin de speranță.

Făcând un semn din cap spre fiola pe care o avea în mână, i-am răspuns:

— Asta e de mâncat, oarecum. E ulei de ricin.

Tom s-a strâmbat.

— Uleiul de ricin îmi provoacă diaree.

— Asta și trebuie să facă.

Am lăsat deoparte foile lui Hugh și m-am zgâit la pagina ruptă din catastif.

— Dacă-ți place mai mult, fiola de alături conține ipeca. Te face să dai afară ce-ai mâncat, dar pe cealaltă parte.

— Dacă încerci să-mi strici pofta de mâncare, să știi că nu funcționează, mi-a zis Tom.

Și mie îmi era foame. Plecasem de-acasă de la Tom atât de devreme, încât nu apucasem să iau micul dejun;

iar acum rataserăm și prânzul. Mi-a trecut prin cap să dau iama în cămara lui Hugh, dar m-am silit să rămân așezat la birou, citind din nou și din nou pagina desprinsă din catastif. În vreme ce citeam, mi-am dat seama că încă nu descifraserăm tot mesajul. Mai cu seamă, abia dacă băgaserăm de seamă cuvintele „sfârșit. săbii", de pe cel de-al doilea rând. Maestrul Benedict nu le-ar fi scris fără rost. Cu siguranță, cuvintele făceau parte din indiciu.

Dar întrebarea era: cum să le deslușesc? După cum părea, punctul despărțea cuvintele. Sau ar fi putut avea un alt înțeles: un punct de început ori un înlocuitor pentru virgulă sau apostrof. Pe de altă parte, era posibil ca punctul să nu aibă nicio noimă, ci să fie pus acolo așa încât să-i inducă în eroare pe potențialii spioni. Sfârșitul săbiilor. Sfârșitul sabiei. Sfârșiți săbiile. Să le sfârșim? Cum anume?

— Ce-i înăuntru? s-a interesat Tom, plin de curiozitate.

A scos o fiolă din brâul maestrului. Lichidul dinăuntru era galben și limpede.

— Ulei de vitriol, i-am răspuns.

— E ca uleiul de ricin?

Tom a început să tragă de sfoară.

— N-o atinge! i-am strigat.

A încremenit.

— Nu e de mâncat. Uleiul de vitriol dizolvă fierul.

Tom a clipit.

— Adevărat?

— Dizolvă și oamenii. Dacă îl verși pe tine, îți topește carnea.

Tom și-a îndepărtat iute degetele de dop. Chiar și așa, a întrebat:

— Putem încerca uleiul ăsta pe un obiect?

— Da, dacă vrei.

Am rămas cu privirea pierdută dincolo de geam, încercând să gândesc. Dormitorul lui Hugh, aflat la etajul al patrulea, era cu un cat mai înalt decât casele de vizavi, ceea ce îi oferea o priveliște frumoasă asupra orașului. Ba chiar puteam vedea verdele profund al unei grădini particulare, aflată la două străzi depărtare, lipită de o alee.

Iar pe pervazul ferestrei stătea un porumbel.

— Ce naiba...?

Tom a ridicat privirea.

— E Bridget, am spus eu uimit.

Porumbița își legăna capul și lovea cu ciocul în geam.

— Ne-a urmărit până aici? a întrebat Tom. Cu ce hrănești pasărea asta?

Am ridicat zăvorul. Balamalele ferestrei erau montate deasupra, dar geamul se deschidea în afară, așa că am încercat s-o împing de pe pervaz. Pasărea a fluturat din aripi, acuzator.

— Dacă nu te miști de-acolo, nu pot deschide geamul, i-am explicat.

Apoi m-am oprit în loc.

Am înșfăcat pagina ruptă din catastif. Am recitit mesajul maestrului meu. Inima îmi bubuia în piept.

Al 4lea al lui Hugh sub lei porțile paradisului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tom.

— Cred... cred că știu ce anume înseamnă „al 4-lea al lui Hugh".

— Unde e?

— Aici. Chiar aici. Ne aflăm în el.

— Dormitorul lui Hugh?

— La ce cat suntem?

Tom a numărat, părând uimit.

— La al patrulea. Al patrulea al lui Hugh. Dar cum poți ști că ăsta e răspunsul corect?

I-am făcut semn spre fereastră.

— Privește.

Bridget se străduia să-și strecoare capul prin geamul întredeschis. Tom mi-a urmărit privirea; ochii lui au trecut de porumbiță și s-au oprit asupra grădinii particulare din depărtare. O poartă cu stâlpi de piatră legați între ei printr-un gard de fier o despărțea de alee. Deasupra stâlpilor tronau două statui, cu spatele către noi. Cozile lor se încolăceau în josul stâlpilor, până la bază.

Tom s-a uitat la mine întrebător. Am împins spre el pagina din catastif. A citit mesajul, pe urmă s-a uitat iar la grădină. A făcut ochii mari.

— Statuile.

Am încuviințat cu un semn al capului.

— Statuile reprezintă lei.

Capitolul 19

După ce am dat colțul, m-am oprit în loc. Mă zgâiam la zidul de cărămidă care ne stătea în cale. Din nou.

— Ar fi trebuit s-o luăm la stânga, a spus Tom.

M-am uitat în urma noastră, dar nu am zărit decât alte cărămizi.

— Dacă am fi luat-o la stânga, am fi ajuns în stradă.

— Nu. Dacă apucam la dreapta, am fi ajuns în stradă. La stânga sunt casele.

— Locul ăsta e un labirint, i-am zis.

— Cred că asta e ideea.

Locul chiar părea a fi construit cu bună știință ca un labirint. Ieșiserăm din casa lui Hugh și ne îndreptaserăm spre aleea care ducea la poarta cu lei. Ar fi trebuit ca drumul să ne ducă de-a dreptul la grădina particulară. În schimb, cineva proiectase printre case o urzeală derutantă de ziduri înalte de cinci metri; colac peste pupăză, labirintul avea cotituri și fundături. În partea de sus a zidurilor fuseseră înfipte țepușe ascuțite, așa încât nimeni să nu poată trece pe deasupra lor

— Locul ăsta e mai întortocheat decât un covrig pretzel, am spus eu.

— Ce-i ăla covrig pretzel? s-a interesat Tom.

— E un fel de aluat pe care îl pregătea bucătarul de la orfelinat. Îl înmoi în unt și... Nu contează. O luăm la dreapta.

— Ba la *stânga*.

— La *dreapta*.

Bridget a trecut fâlfâind pe deasupra capetelor noastre, luând-o la stânga. Tom mi-a aruncat o privire grăitoare.

— Bine, fie, am cedat eu. O luăm la stânga.

Tom și-a încrucișat brațele.

— Pasărea ar trebui să fie șeful.

Pasărea a avut dreptate. Luând-o la stânga, am ajuns pe o alee care ne-a dus de-a dreptul dinaintea stâlpilor. Dincolo de gardul din fier forjat se întindea grădina particulară, care semăna foarte mult cu cea în care Lordul Ashcombe găsise leșul, în Ziua Cecidiei. Și aici poarta era închisă, dar nu ferecată. Pe stâlpii care flancau poarta, leii stăteau cu fața către conac, cu o labă ridicată.

— Și acum ce facem? a întrebat Tom.

I-am întins foaia din catastif.

Sub lei porțile paradisului.

— Și ce vrea să zică asta?

Între statui era o poartă. Să fie acelea porțile paradisului? Nu aveau nimic deosebit. Stâlpii păreau niște lespezi mari, cenușii, ținute laolaltă de mortar. Mi-am plimbat mâinile de-a lungul lor. În continuare, erau doar lespezi mari, cenușii, ținute laolaltă de mortar.

Dincolo de gard, o alee pavată cu ardezie crăpată se întindea de la poartă și șerpuia de jur împrejurul unei construcții pătrate, de granit, înaltă de doi metri

și jumătate și lată de trei metri și jumătate. Iedera se cățăra pe ziduri. Deasupra, construcția era împodobită cu o cruce simplă de piatră. Așezată pe cruce, Bridget ne aștepta ciugulindu-și o aripă întinsă.

Aleea se sfârșea la ușa din spate a conacului. De o parte și de alta a ardeziei, iarba creștea în neorânduială. Boscheții altădată îngrijiți își pierduseră forma, iar acum erau niște mase diforme, din care se iteau ramurile.

Am tras de ivărul porții.

— Hai să vedem ce-i acolo.

— N-avem voie să intrăm. E o grădină particulară.

Ferestrele casei erau întunecate. În grădină, singurul sunet care se auzea era uguitul lui Bridget.

— Nu cred că cineva a locuit aici de câteva săptămâni bune.

Am mers pe alee până am ajuns de cealaltă parte a construcției de piatră, care s-a dovedit a fi un mausoleu. Pe partea din față, orientată spre conac, se vedea o ușă de lemn, cu un ivăr de fier. Pe canaturi se învolburau alți lujeri de iederă, ale căror flori albe semănau cu niște cornete. Deasupra ușii era o plăcuță de alamă, pe care secolele petrecute în bătaia intemperiilor o coloraseră într-un verde coclit.

IN MEMORIAM
GWYNEDD MORTIMER A.D. 1322
REQUIESCAT IN PACE

M-am încruntat.

— Mortimer. De ce îmi sună cunoscut numele ăsta?

— E Henry, m-a lămurit Tom. Lordul Henry Mortimer. E a treia victimă a Cultului.

Tom s-a apropiat de conac și a aruncat o privire furișă pe fereastră.

— Oare asta a fost casa lui?

Fluturând din aripi, Bridget s-a lăsat pe iarbă. Când am luat-o în mâini, și-a vârât ciocul printre degetele mele, căutând mâncare.

— N-am adus nimic pentru tine, i-am spus.

— Christopher!

Tom se zgâia undeva, în spatele nostru, cu capul înclinat într-o parte.

— Vino încoace, m-a chemat el.

L-am ascultat. Tom m-a răsucit, așa încât în clipa aceea stăteam cu fața spre grădină.

— Privește!

Din locul în care eram, mausoleul acoperea mare parte din poarta de fier care dădea spre labirint. Încă puteam zări leii care tronau deasupra stâlpilor. Poziția trupurilor animalelor lăsa impresia că vegheau colțurile lăcașului. În spatele caselor cu vedere la grădină — am băgat de seamă că toate ferestrele lor fuseseră zidite — se zărea fereastra dormitorului lui Hugh, de unde văzuserăm grădina ascunsă. Dincolo de fereastra lui Hugh se înălța turla unei biserici. Chiar și de la depărtare, am izbutit să deslușesc statuia din vârful fleșei. Statuia înfățișa un bărbat bărbos, al cărui cap era aureolat; mâna sa dreaptă era ridicată într-un gest de binecuvântare, iar în mâna stângă ținea o cheie.

— E Sfântul Petru, a spus Tom. Păzitorul Porților Paradisului.

Sfântul Petru se înălța chiar deasupra mausoleului, iar la picioarele lui, de o parte și de alta, tronau leii.

Sub lei porțile paradisului.

Găsiserăm porțile.

Înăuntru, mausoleul era întunecat și înghesuit. În mijlocul său zăcea un sarcofag de marmură, lung de doi metri. Nu purta niciun semn, în afară de pete de umezeală și de o inscripție în latină.

DOMINUS ILLUMINATIO MEA

Domnul este lumina mea.

În trei dintre pereții mausoleului fuseseră săpate firide. În fiecare firidă se afla câte o statuetă de 45 de centimetri înălțime, sculptată din aceeași marmură ca sarcofagul. La stânga, un bărbat cu față bucălată și cu colțurile gurii lăsate ținea un turn într-o mână, iar în cealaltă, o carte. La dreapta, față în față cu el, statueta înfățișa un bărbat chel, cu barbă lungă, care ținea în mâna sa laba unui leu așezat liniștit la picioarele sale. Uimit, mi-am dat seama că îi recunoșteam. Îi văzusem zugrăviți în cartea aceea pe care Maestrul Blackthorn mi-o dăduse spre citire cu luni în urmă, cea despre care Lordul Ashcombe mă descosese în prăvălie. Cei doi bărbați erau sfinți catolici: Sfântul Toma de Aquino la stânga și Sfântul Ieronim la dreapta. Sfinții protectori ai cunoașterii și învățăturii.

Statuia aflată față în față cu ușa înfățișa un înger. Pometii săi ascuțiți și ochii goi erau încadrați de un păr lung, unduitor. Aripile erau întinse și fiecare pană fusese zugrăvită atât de amănunțit, încât mai că părea adevărată. În mâna dreaptă, îngerul ținea o sabie îndreptată în jos; vârful aproape că atingea piatra. Cealaltă palmă era deschisă, îndreptată înspre afară, iar degetele arătau spre pământ.

Bridget şi-a strecurat capul prin uşa întredeschisă a mausoleului şi a păşit precaută în întuneric. Tom se aplecase şi privea cu luare-aminte leul Sfântului Ieronim. Eu nu-mi puteam desprinde ochii de înger.

Sfârşit săbii.

Am înconjurat sarcofagul. Am urmărit cu degetele ascuţişul sabiei îngerului, până la vârf.

Sfârşitul sabiei?

Am tras de piatră uşurel, ca să nu rup statueta. I-am împuns vârful şi am cercetat plăselele. Îngerul mă privea mai departe, nemişcat.

Tom a venit lângă mine. A atins palma deschisă a îngerului.

— Parcă ar vrea să-ţi arate ceva.

Dedesubtul statuetei nu era nimic altceva decât piatră nefinisată. M-am uitat în spate, la sarcofag. În lumina slabă, o formă desenată la baza sicriului mi-a atras atenţia.

— Tom!

Tom s-a răsucit şi s-a uitat în aceeaşi direcţie.

Pentru oricine altcineva, ar fi părut doar o altă pată de umezeală pe marmură. Dar noi mai văzuserăm forma aceea înainte.

Am îngenuncheat şi am cercetat. Nu zăream nicio muchie în jurul semnului, nicio cărămidă care să se deplaseze. Mi-am trecut degetele de-a lungul simbolului, urmărind îndeaproape protuberanţele pietrei uşor corodate. Adâncitura se potrivea întocmai cu cercul.

Am apăsat. Cercul de piatră s-a adâncit.

S-a auzit un zgomot slab: *chic*!

În mausoleu a răsunat un scrâșnet. M-am dezechilibrat, căci Tom mă trăgea de guler. Bridget și-a luat zborul, înălțându-se spre lumină.

Sarcofagul s-a mișcat zece centimetri, spre Sfântul Ieronim. Pe urmă s-a oprit.

Sub sicriu, fusese săpată o gaură în podea.

Capitolul 20

Am privit în bezna gropii. Mirosea a mucegai.

— Nu-i a bună, a zis Tom.

— Ba-i a bună, l-am contrazis eu.

Tom a clătinat din cap.

— Sunt convins că nu-i a bună.

Nu zăream nimic, însă vocea mea se pierdea în gaură, iar asta îmi dădea de înțeles că, indiferent ce se afla acolo, jos, spațiul era mare. Trebuia să existe o cale să ne strecurăm prin gaură.

Bridget s-a întors și a privit în gaură. Am dat-o la o parte și am împins sarcofagul spre Sfântul Ieronim. Sicriul s-a mai mișcat doi centimetri.

— Ajută-mă!

Fără tragere de inimă, Tom a venit lângă mine și a împins sarcofagul. Obiectul greu a scrâșnit pe podea, apoi s-a oprit cu o zguduitură. Groapa de dedesubt era pătrată, lată de 90 de centimetri. Pe latura cea mai apropiată de înger, o scară de lemn cobora în beznă.

— Ne trebuie lumină, am spus.

— Doar n-o să coborâm acolo? s-a împotrivit Tom.

— Păi tocmai de-asta am venit aici.

Tom a ridicat exasperat mâinile în aer.

— N-am știut că vom găsi o hrubă sub un sicriu.

În colț, lângă ușă, era o torță neaprinsă. Am folosit cremenea din brâul maestrului și am aprins capătul îmbibat în ulei.

În încăperea strâmtă, torța a izbucnit în flăcări. Am ținut-o deasupra gropii, dar abia dacă izbuteam să-i zăresc fundul.

— Avem de coborât cam șase metri, i-am spus lui Tom. Haide!

Mi-am făcut vânt și am coborât pe prima treaptă. Bridget dădea ocol gropii, clătinându-și capul și înfoindu-și penele. Uguia înspăimântată.

— Ascultă de pasăre, m-a îndemnat Tom.

Am coborât.

Cu fiecare treaptă, aerul devenea tot mai plin de umezeală. Mormăind, Tom m-a urmat. Bridget a rămas pe loc, dând ocol gropii și părând neliniștită.

Coborâserăm în ceea ce părea a fi o criptă străveche. Culoarul, lat de doi metri și jumătate, se îndepărta de scară și ducea spre conac. Pe fiecare parte, așezate pe lespezi tăiate direct în piatră, zăceau schelete.

Tom a coborât de pe ultima treaptă a scării.

— A, firește că urma să găsim lești.

Era limpede că rămășițele se aflau acolo de foarte mult timp. Veșmintele și giulgiurile se fărâmițaseră, iar acum printre oasele pătate de vreme nu mai rămăseseră decât câteva catarame ruginite.

— Cripta asta a fost săpată cu veacuri în urmă, după câte se pare. Hai să vedem încotro duce, l-am îndemnat pe Tom.

Tom și-a împreunat mâinile și a șoptit o rugăciune:

— Iisuse, în milostenia ta, ocrotește-i pe neghiobii ca noi. Amin!

Culoarul cu scheletele care-l flancau de-o parte și de alta a continuat cale de cincisprezece metri, apoi a cotit-o brusc la stânga. S-a îngustat, așa încât un om abia dacă se putea strecura, apoi s-a lărgit iar și a dat într-o încăpere pătrată, cu pereți netezi.

Spre deosebire de culoar, obiectele din încăperea aceea erau noi. De o parte și de alta fuseseră așezate mese de lucru. Pe masa din stânga erau așezate vreo 30 de borcane de sticlă, pe ale căror etichete erau scrise nume de lichide: apă, mercur, *aqua vitae*, ulei de antimoniu, și altele. Pe cealaltă masă se aflau tot atâtea borcane de sticlă — de data asta, mai mici —, etichetate, conținând pulberi. Sare, natriu, nisip, trifoi — toate, substanțe cunoscute. Însă ceea ce mi-a atras atenția se afla dinaintea noastră.

Zidul aflat față în față cu intrarea era acoperit cu o frescă. Deasupra, un înger își împlânta sabia în pântecele unui balaur. Dihania se zvârcolea, urlând de durere, și era pe cale să înghită o minge neagră, mică. Mai jos de fiară erau zugrăviți alți doi balauri, cu trupurile șerpești încovrigate; fiecare ținea în bot o minge aidoma celei de deasupra. Întreaga scenă era împrejmuită de trupul enorm al unui șarpe roșu, cu spate negru și pântece verde; capul lui era deasupra îngerului, iar șarpele își înghițea propria coadă.

Tom m-a tras de mânecă atât de zdravăn, încât aproape că mi-a smuls-o.

— Trebuie să plecăm, Christopher. *Trebuie să plecăm.*

Abia îmi mai puteam ține echilibrul.

— Ce faci?

— Nu pricepi unde ne aflăm? Asta e taina Cultului Arhanghelului.

— Ba nu.

Tom mi-a arătat fresca.

— Cult.

Apoi și-a îndreptat degetul în sus.

— Arhanghel.

M-a zgâlțâit.

— Iar acum, pune-le cap la cap. Cât de greu poate fi?

— Nu e cu putință să fie taina Cultului, l-am contrazis eu. Maestrul Benedict a dorit să găsesc locul ăsta. Nu ne-ar fi trimis în bârlogul Cultului fără să ne avertizeze.

Niciodată n-aș fi crezut contrariul.

Tom nu era la fel de încrezător ca mine, dar măcar nu mă mai trăgea de mânecă.

— Și atunci... ce-i locul ăsta? Un atelier de spițerie tainic?

— Nu e un atelier.

În afară de ingredientele din borcane, nu se vedeau instrumente de spițerie. Pe una dintre mese erau doar câteva pahare de laborator, cu cioc lung, pline cu lichide, iar pe cealaltă, o lingură lungă, de metal.

— Pare să fie o cămară.

— Ce fel de cămară?

Nu eram tocmai sigur. Erau multe ingrediente, dar le puteai găsi pe toate în orice spițerie. Nu-mi închipuiam de ce ar fi vrut cineva să le ascundă acolo.

Zgâindu-se în continuare la frescă, prietenul meu m-a tras mai aproape și mi-a șoptit la ureche:

— Dar dacă suntem priviți?

— Tom, e doar o pictură.

— Și atunci la ce folosesc găurile din pictură?

Pentru o clipă, n-am priceput despre ce vorbea. Apoi mi-am dat seama că avea dreptate.

Găurile negre din gurile balaurilor. Crezusem că erau vopsea, aidoma restului frescei. Dar, apropiindu-mă de ele, am văzut că erau mici găuri săpate în perete, iar laolaltă alcătuiau un triunghi echilateral. Am privit prin „mingea" aflată în gura balaurului din stânga, dar, în ciuda torței, era prea întuneric ca să deslușesc ceva. Fără să țin seama de împotrivirea lui Tom, mi-am strecurat un deget în gaură.

Nu simțeam nimic. Dincolo de perete era un gol, dar celălalt zid se afla destul de departe încât degetul meu să nu-l poată atinge. Cu toate astea, îmi dădusem seama de ceva: judecând după netezimea peretelui găurii și după răceala pe care o simțeam, zidul nu era din piatră. Ci din fier.

De aproape, fresca era și mai uimitoare. De jur împrejurul balaurilor erau scrijelite sute de forme și de simboluri. Unele dintre ele erau simple — cercuri și triunghiuri. Altele păreau litere pierdute ale unei limbi uitate. Privind la ele cu luare-aminte, am observat ceva. În apropierea găurilor din gurile balaurilor, unele glife erau tivite cu aur și atât de slab conturate, încât abia le puteai deslușì.

Lângă balaurul de deasupra se zărea un triunghi poleit cu aur: se intersecta cu o line, așa încât părea un munte cu vârful înzăpezit.

Balaurul din dreptul lui Tom avea poleite cu aur trei simboluri: un triunghi răsturnat, o scară ciudată — cu un model în formă de zigzag la bază — și un cerc prin al cărui centru trecea o linie.

Ultimul balaur, cel aflat dinaintea mea, avea o singură glifă aurie:

M-am oprit. Mai văzusem glifa asta.

Era simbolul planetei Mercur. Am privit peste umăr, către mesele de lucru și către ingrediente. Mi-am scos cubul din buzunar și l-am răsucit în mâini.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Tom.

Am atins zidul.

— Cred că știu ce-i asta. Nu e doar o pictură.

Mi-am trecut degetele peste balaur, până am ajuns la gaura din gura lui.

— Cred că e o *ușă*.

Capitolul 21

Tom s-a îndepărtat ușor de frescă.

— O ușă?

Am arătat către simbolurile gravate deasupra găurilor.

— Cred că ăsta e scopul ingredientelor de pe masă — lichidele și pulberile, paharele de laborator, lingura. Aidoma cadoului meu.

I-am întins cutia de antimoniu.

— Dacă torni înăuntru ingredientul potrivit, se deschide.

— Și care e ingredientul potrivit?

— Păi ăsta e simbolul lui Mercur, așadar presupun că ingredientul potrivit e argintul-viu.

Într-unul dintre borcanele de pe masă era argint-viu berechet, mai mult decât văzusem vreodată adunat laolaltă. Am luat unul dintre paharele cu cioc lung și am turnat în el argint-viu. Pe măsură ce turnam mai mult, ajungând până la buză, paharul se îngreuna.

Ciocul paharului se potrivea întocmai în gaura din gura balaurului. Am înclinat paharul, lăsând lichidul să se scurgă. După ce s-au scurs ultimele picături, un sunet slab s-a auzit de dincolo de frescă.

— A funcționat, a spus Tom.

Cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic. Am împins zidul. Tom mi s-a alăturat, împingând cu umărul. Nu se clintea. Am auzit un alt sunet slab, ca și cum un obiect s-ar fi deplasat în locașul potrivit.

M-am îndepărtat de zid.

— Au mai rămas două găuri. Cu siguranță că trebuie să turnăm ceva și în ele, dacă vrem ca ușa să se deschidă.

Și, după câte se părea, nu aveam la dispoziție mai mult de un minut ca să trecem la treabă.

Simbolurile, împreună cu ingredientele potrivite, erau cheia. Istețimea sistemului mă uluia. Era mult mai eficient decât o cheie de fier sau din alamă, care putea fi pierdută sau furată. În cazul acelei uși, dacă ți se îngăduia să intri, însemna că deja știai cum să intri. Iar noi nu știam.

— Și restul mesajului? a zis Tom. Poate că literele alea scrise cu suc de lămâie dezvăluie care sunt ingredientele trebuincioase.

Am scos din buzunar foaia de pergament, pe care era mesajul încifrat.

JSYYAALYUFMIYZFT

— Uite, mi-a spus Tom. Hai să zicem că „M" vine de la mercur. Pe urmă, „J" vine de la... ăă... jimblă. Sau altceva.

Dacă nu luam în seamă partea cu jimbla, Tom avusese o idee bună. Dar rămăseseră două găuri, patru simboluri, iar mesajul de la maestrul meu conținea destule litere încât s-ar fi putut alcătui din ele un nou alfabet. Chiar dacă Tom avea dreptate, nici nu puteam număra câte combinații ar fi fost nevoie să încercăm. Eram la ananghie.

Din nou.

Ne-am întors la suprafață și am împins sarcofagul la locul lui. Bridget plecase. Cu toate că îmi doream nespus să mai rămân puțin în încăperea de jos, nu mai puteam sta. După-amiaza se scurgea iute și trebuia să mă întorc la Palatul Breslei.

Pe drum, ne-am oprit acasă la Tom. Fără prea multă tragere de inimă, am lăsat cubul în camera prietenului meu. Brâul maestrului meu putea fi ascuns de bine, de rău, sub cămașă, dar cubul era prea mare pentru a-l putea ascunde, și ultimul lucru pe care-l doream era ca Marele Maestru Thorpe să mă întrebe ce am în buzunar. Însă am păstrat pagina ruptă din catastif și bucățica de hârtie pe care transcrisesem tălmăcirea mesajului. Le-am ascuns pe amândouă sub brâu.

În vreme ce ieșeam din odaia lui Tom, Cecily s-a ivit în pragul odăii sale. Avea ochii mari de spaimă.

— Fugi! mi-a șoptit.

Mica Molly s-a strecurat pe lângă sora ei mai mare, iar buclele i se legănau în timp ce s-a repezit la mine. M-a cuprins în brațe și și-a îngropat fața în burta mea, suspinând.

Nedumerit, l-am privit pe Tom, care a îngenuncheat lângă sora lui mai mică.

— Molly? Cecily? Ce s-a întâmplat?

Un pumn mătălos a înșfăcat-o pe Molly de rochie și a dat-o la o parte. Fetița a aterizat pe spate, urlând.

Tom era zguduit.

— Tată!

William Bailey m-a înhățat. Până în clipa aceea, nu mai fusesem târât de păr, și cu atât mai puțin rostogolindu-mă, în același timp, în jos pe trepte. Catherine și Isabel, care se jucau în odaia din față, au lăsat păpușile să

cadă și s-au ascuns în spatele mamei lor, care își privea soțul târându-mă.

Tom alerga în urma noastră.

— Tată! Tată, oprește-te, te rog!

William Bailey a deschis brutal ușa de la intrare și m-a aruncat în stradă. Am fost azvârlit pe pietrele caldarâmului. Cămașa mea — de fapt, a lui Tom — s-a rupt la umăr. Odată cu ea, s-a sfâșiat și pielea mea.

Trupul mă durea prea tare ca să mă mișc, așa că zăceam întins în șanțul de scurgere. Îmi strângeam umărul rănit. Durerea ascuțită din pielea capului mă făcea să mă întreb dacă tatăl lui Tom îmi smulsese îndeajuns de mult păr încât să mă lase chel, aidoma lui Oswyn.

Tom a făcut o mișcare, vrând să mă ajute. Înainte ca prietenul meu să poată ajunge la ușă, tatăl lui l-a lovit cu pumnul în față. Tom s-a izbit de perete și și-a dus o palmă la obraz, zguduit.

William Bailey s-a aplecat deasupra mea.

— Băiete, mi-ai trădat încrederea.

Era adevărat că tatăl lui Tom îmi îngăduise să locuiesc acasă la el, dar eram sigur că încrederea nu avea nicio legătură cu asta.

— Dar ce-am făcut? am îngăimat eu.

— Conetabilul a venit pe aici, să te caute.

Conetabilul? În mintea mea roiau diverse scenarii și niciunul dintre ele nu era de bine. Oare ne văzuse cineva intrând în casa lui Hugh? Știa că luasem cubul și brâul?

Vecinii se uitau curioși cum tatăl lui Tom îndrepta spre mine un deget dolofan.

— Conetabilul a spus că Lordul Ashcombe vrea să te vadă și că a uzit că locuiești aici. I-am răspuns că nu primim străini în casă. Nu te cunoaștem. Nu vrem să

te cunoaștem. Să nu te mai apropii niciodată de fiul meu.

S-a întors valvârtej în casă. Tom a luat-o la fugă înaintea lui. Am auzit zgomotul unor pași grăbiți, apoi tropăitul picioarelor lui Tom urcând scările.

Mama lui Tom a apărut în prag. Nu părea atât furioasă, cât tristă.

— Îmi pare rău, Christopher, dar soțul meu are dreptate. Trebuie să-mi apăr familia. Te rog să nu mai vii pe aici.

A închis ușa.

Capitolul 22

La câteva luni după ce am împlinit doisprezece ani, aproape că mi-am spart capul. Mă jucam cu mingea pe Bunhill Fields, când un băiat îmi pusese piedică și plonjasem într-un copac, cu capul înainte. Nu puteam să merg, nu puteam nici măcar să stau în picioare, așa că Tom mă dusese în brațe până la prăvălie. Mă întinsese pe salteaua mea de paie, iar Maestrul Benedict se aplecase deasupra mea.

Nu știam unde mă aflu. Înspăimântat, mă zbăteam, vrând să fug de acolo.

Maestrul Benedict mă apăsase cu blândețe, pironindu-mă în paie.

— E în regulă, Christopher, mă liniștise el. Eu sunt. Eu sunt.

Mi-am venit în fire.

— Credeam că încă sunt la orfelinat, îi spusesem eu tremurând.

— Nu mai trebuie să-ți faci griji pentru asta, îmi spusese Maestrul Benedict. De-acum, prăvălia Blackthorn e casa ta. Și așa va fi mereu.

Dar nu își putuse ține făgăduiala. Iar acum, toate se duceau de râpă.

Umărul mă ardea, de parcă m-ar fi înțepat o duzină de viespi. Probabil că acum Tom o încasa și mai rău de la tatăl lui. Nu mi se va mai îngădui să-l văd niciodată. Pe deasupra, nu mai aveam unde sta. Mi-a trecut prin cap să mă las la mila Breslei, dar probabil că nici măcar asta nu mai puteam face. Dacă Marele Maestru Thorpe nu avea să creadă istorisirea mea, atunci rămâneam singur de-a binelea — fără casă, fără mâncare și fără prieteni, trebuind să mă apăr singur împotriva Cultului Arhanghelului.

Nu credeam că situația putea fi mai înspăimântătoare de-atât. Dar, dacă Lordul Ashcombe mă căuta într-adevăr, atunci viața mea în ruine se înrăutățea.

Îmi era rău de spaimă.

Tânărul cu ochi cenușii m-a condus iarăși prin Palatul Breslei. Părea iritat că mă întorsesem.

— Hai, vino, mi-a spus el, făcându-mi nerăbdător semn cu mâna să merg dinaintea lui.

Am pășit în palat bănuitor, ceea ce l-a enervat și mai mult.

— Stub... ăă... Maestrul Stubb e aici?

În urma mea, bărbatul a tras zăvorul și s-a îndepărtat.

— N-a trecut pe aici toată ziua.

Mă simțeam ușurat, deși faptul că omul știa despre cine vorbeam sugera faptul că Stubb era un obișnuit de-al casei. Era posibil să apară din clipă în clipă. M-am rugat ca întâlnirea să nu înceapă prea târziu.

Am traversat curtea, plănuind să mă întorc în biroul în care Oswyn îmi spusese să aștept. Un ucenic cu păr lung pierdea vremea pe treptele care duceau spre primele etaje, aruncând în aer un pumnal mic și prinzându-l cu

stângăcie. L-am privit cu inima strânsă, convins că în curând câteva degete aveau să zboare prin aer.

Băiatul părea să aibă cam șaisprezece ani. În vreme ce pumnalul era în aer, a băgat de seamă că îl priveam. Pumnalul i-a ratat degetele și a ricoșat de pe șorțul lui albastru tocmai într-un loc unde n-ai vrea să te nimirească ascuțișul unui cuțit. Stânjenit, băiatul s-a oprit.

— Cine ești? s-a interesat el.

— Am venit să vorbesc cu Marele Maestru Thorpe, i-am răspuns. Maestrul Colthurst mi-a spus să mă întorc la patru, pentru o întrevedere.

Ucenicul s-a uitat la ferestre.

— Aha. În regulă. În cazul ăsta, poți să aștepți în biroul Maestrului Colthurst.

— Nu știu unde se află.

Băiatul și-a strecurat pumnalul la cingătoare.

— Îți arăt eu.

Treptele de piatră din curte duceau către niște podele lustruite, de nuanța cireșei. Nu mai fusesem acolo decât în urmă cu trei ani, când mersesem la Palatul Breslei pentru examenul de admitere. La fel ca atunci, pe pereți atârnau aceleași tapiserii lucrate măiestrit. Într-o parte se zărea scutul albastru al Breslei Spițerilor. De cealaltă parte, tapiseria înfățișa un bărbat care aduna ierburi, sub privirile unui unicorn. Lumina cerească îl scălda pogorându-se printre nori.

Ucenicul m-a condus prin locul care ducea către Marea Sală și apoi am ajuns la catul al treilea. În vreme ce urcam scările, am avut o senzație vagă că îl mai văzusem undeva. Mă întrebam dacă băiatul fusese la Palat atunci când dădusem examenul de admitere. Probabil că era

prea mare pentru a fi testat odată cu mine, dar poate că atunci fusese deja repartizat să lucreze în Palat.

— Ești ucenicul maestrului Colthurst? l-am întrebat.

— Eu? Nu.

Și-a dat la o parte părul de pe obraz și m-a călăuzit de-a lungul unui coridor cu lambriuri din lemn de nuc. La capătul acestuia, am ajuns dinaintea unei uși simple. Cheia era în încuietoare. Ucenicul a bătut la ușă, apoi a așteptat. Văzând că nu primea niciun răspuns, a deschis ușa.

— Așteaptă aici, mi-a zis. O să-i spun maestrului că ai venit.

Am pășit în odaie. Băiatul a închis ușa după mine, trăgând zăvorul.

Așadar, acesta era biroul lui Oswyn. Era ordonat — mă așteptam la asta din partea unui puritan —, dar mai mic decât îmi închipuisem. În mijlocul încăperii se afla o masă. Dincolo de el, cu spatele la fereastra care dădea spre curte, era un scaun de lemn, care părea incomod. În fața acestuia era un alt scaun, identic. Biroul era acoperit cu teancuri ordonate de hârtii, iar unul dintre ele fusese pătat de uleiul scurs dintr-o lampă neaprinsă, cocoțată într-un colț, în apropiere. Pereții erau austeri, lipsiți de culoare. Nu aveau nicio podoabă, cu excepția câtorva foi de pergament țintuite pe ziduri. Unele erau acoperite cu scris de mână, altele înfățișau desene. Câteva oale goale erau înșiruite pe o parte, iar de cealaltă parte se afla o jumătate de duzină de cărți.

M-am așezat pe scaunul aflat dinaintea mesei și am așteptat. Pe peretele de lângă mine era lipită o schiță ciudată. Doi bărbați și două femei călăreau animale magice: un grifon, o harpie, un centaur și un cal înaripat. Fiecare

animal purta numele latinesc al unuia dintre cele patru elemente din care sunt făurite toate lucrurile și făpturile. *Aer, ignis, aqua, terra.* Aer, foc, apă, pământ.

Animalele din desen mi-au amintit de fresca de sub casa lui Mortimer. M-am gândit la mecanismul din spatele ei, la cripta de sub sarcofag, la statuetele de sfinți din firide.

Taine sub alte taine, mi-am spus în sinea mea. *Coduri ascunse în coduri.*

Cultul Arhanghelului își începuse șirul omorurilor cu patru luni în urmă. După o lună, Maestrul Benedict îmi arătase cartea despre sfinți. Atunci fusesem nedumerit. Sfinți catolici?

— E important să cunoști istoria, îmi spusese maestrul meu. Nu se știe niciodată când o să-ți fie de trebuință.

Și îl ascultasem.

Apoi îmi dăduse cubul enigmatic. Nu era doar un dar incredibil de ziua mea, ci și o lecție despre simboluri și chei lichide. Văzusem chei lichide încă o dată, în fresca de dedesubtul criptei.

Acum înțelesesem.

Maestrul mă pregătea. Chiar și în taină, Maestrul Benedict nu încetase nicio clipă să mă pregătească. Își dorise să găsesc încăperea de sub criptă. Mă călăuzise la fiecare pas. Și pentru asta mă învățase toate lucrurile de trebuință, mai puțin un lucru de căpătâi: ce anume însemnau simbolurile înfățișate pe frescă.

Cu siguranță, știuse că nu le înțelegeam. Nu m-ar fi condus atât de departe, ca apoi să mă lase baltă. Trebuie să-mi fi dat soluția.

Firește, soluția trebuia să fie în mesajul pe care mi-l lăsase în catastif.

Mi-am lipit o ureche de gaura cheii și am ascultat o clipă. Fiindcă n-am auzit zgomot de pași, m-am întors la masa de lucru, apoi am scos pagina și bucățica de hârtie din brâu.

Un rând. Nu înțelegeam un singur rând.

JSYYAALYUFMIYZFT

Ce anume trecusem cu vederea? Am privit din nou mesajul original, în întregime.

†Δ esid. A: rapf. O set. vârstă Htsn. ulei eh. doi leb. Ht4: shg. Uh. ← ↓M08→ 05142020222207201601080420210115 sfârșit.săbii neminidixeris

Fiecare rând ascundea altceva. Primul, în care se regăseau spade și triunghiul — al cărui înțeles nu îl deslușeam — îmi arăta cum să găsesc cripta. Acolo văzusem simboluri asemănătoare, pe care nu le pricepusem. Ultimul rând era în latină: avertismentul de a păstra totul sub tăcere.

Mai rămânea rândul din mijloc, cu ajutorul căruia eu și Tom alcătuiserăm învălmășeala de litere. Cheia descifrării simbolurilor cu siguranță că se găsea în el. Mi-a trecut prin minte gândul că încă nu aflaserăm ce însemna „sfârșit. săbii". Trebuie că avea legătură cu fragmentul de dinainte.

Sfârșit și săbii. Cum avea să mă ajute asta să descifrez codul?

În ultima vreme, văzusem o mulțime de săbii: simbolul cu care începea primul rând al mesajului, statueta îngerului din mausoleu, fresca zugrăvită pe ușa de fier

subterană. Oare trecusem ceva cu vederea? Mai era pe undeva vreo sabie pe care nu o găsisem?

Am clătinat din cap, cu sentimentul că ceva îmi scăpa. Săbiile nu aveau nicio noimă aici. Rândul ăsta era un cifru. Tăinuia cuvinte.

Sfârșitul săbiilor. Săbiile sfârșitului.

Cuvintele de la sfârșit, poate? Care cuvinte? Care sfârșit?

Al mesajului?

Ce anume avea deosebit sfârșitul mesajului?

Cuvintele de la sfârșit erau *nemini dixeris. Nu spune nimănui.*

M-am gândit. Era o avertizare. Două cuvinte scrise într-unul. În latină.

Latină?

Maestrul Benedict fusese spițer. Latina este limba oficială a spițerilor.

Taine sub alte taine. Coduri ascunse în coduri.

M-am încruntat. Tom mă întrebase dacă mesajul era în latină, iar eu îi spusesem că nu era cu putință. Alfabetul latin are doar 23 de litere. Nu exista litera „J". În locul acesteia se folosea „I". Nici litera „U" nu se folosea în latină, înlocuitoarea sa fiind „V". Așadar, JULIUS CEZAR s-ar scrie în latină IVLIVS CAESAR. Nu s-ar folosi nicidecum „J".

Am încremenit.

Săvârșisem o greșeală.

Nu s-ar folosi nicidecum „J". *Pentru că nu face parte din alfabet.*

Tradusesem mesajul ca și cum acesta ar fi fost în engleză. Dar, dacă mesajul fusese scris în latină, atunci traducerea era greșită de la bun început. Dacă foloseai un alt alfabet, nu obțineai aceleași litere.

Am înhățat o pană de pe masa de lucru a lui Oswyn. Am scris cifrul și, la fel ca înainte, am început cu 08 în loc de „M", însă de data asta în latină.

A	*B*	*C*	*D*	*E*	*F*	*G*	*H*	*I*	*K*	*L*	*M*
20	*21*	*22*	*23*	*01*	*02*	*03*	*04*	*05*	*06*	*07*	*08*

N	*O*	*P*	*Q*	*R*	*S*	*T*	*V*	*X*	*Y*	*Z*
09	*10*	*11*	*12*	*13*	*14*	*15*	*16*	*17*	*18*	*19*

Am început să traduc din nou. După primele cinci litere, degetele au început să-mi tremure. A trebuit să mă folosesc de mâna stângă pentru a le stăpâni.

Am obținut noul mesaj. M-am zgâit la el.

ISAACCLAVEMHABET

Tom avea dreptate. Chiar *era* în latină.

Isaac clavem habet.

Isaac are cheia.

Capitolul 23

Mă plimbam în sus și-n jos prin biroul lui Oswyn, iar încălțările mele izbeau cu zgomot podeaua.

Isaac are cheia. Isaac, negustorul de cărți, prietenul fără chip al Maestrului Benedict. Nu îl întâlnisem niciodată, însă Maestrul Benedict îmi spusese unde se află prăvălia acestuia. Voiam să dau fuga la el pe loc, dar nu puteam. Trebuia să vorbesc cu Consiliul Breslei. Oricum, nu mi-ar fi folosit la nimic să plec. Era duminică, iar prăvălia lui Isaac era închisă.

Dar niciunul dintre aceste gânduri nu îmi domolea nerăbdarea. Goneam fără astâmpăr în jurul biroului lui Oswyn, simțindu-mă aidoma unui câine care mână oile. În vreme ce dădeam încă o dată ocol, am zărit pe fereastră, în curte, o siluetă: un alt ucenic, care tocmai ieșea pe ușa care ducea spre laboratoare.

Crezusem că Tom era masiv, dar tânărul acela era de două ori cât prietenul meu. Șorțul albastru se întindea pe pieptul lui enorm. Pășea greoi pe pietre, ca un elefant scăpat din menajeria regelui.

S-a lăsat să cadă pe una dintre băncile aflate dinaintea treptelor care duceau spre Marea Sală. Fierul a gemut sub apăsarea lui. La fel ca ucenicul cu păr lung,

și Elefantul îmi părea cunoscut. Din nou, m-am dus cu gândul la proba mea de admitere, dar nu acolo trebuia să caut. Aveam senzația că-l văzusem de curând. Am încercat să-mi amintesc unde anume.

În timp ce mă străduiam să-mi dau seama de unde îl cunosc, Oswyn a intrat în curte. Îl însoțea pe Marele Maestru, sprijindu-l pe bătrân de cot, ajutându-l să coboare încet treptele scării principale. Sir Edward părea supărat. Nici Oswyn nu părea prea vesel. Discutau, dar eu mă aflam cu două caturi mai sus și, dat fiind că fereastra era închisă, abia am deslușit cuvintele.

Oswyn a spus:

— ...prăvălia... răscolită. Stubb... caută... dispărut.

Sir Edwyn i-a răspuns:

— ...crezi că... Trebuie să oprească... găsim lordul Ashcombe.

Oswyn a dat din cap aprobator:

— ...am trimis deja... Christopher... crime... Cultul...

Oswyn l-a ajutat pe Marele Maestru să traverseze curtea. Zgomotul scos de toiagul Marelui Maestru, izbindu-se de pietre, se auzea mai limpede decât conversația lor. Am deschis fereastra, încercând să surprind restul discuției, dar acum se îndreptau către intrarea spre Sală și erau cu spatele la mine. Auzeam doar frânturi:

— Arhanghelul..., a spus Oswyn. ...nu-mi vine să cred... facem?

Marele Maestru i-a răspuns:

— Stubb... ucenicul...

Vântul a împrăștiat restul cuvintelor. Cei doi s-au făcut nevăzuți, ieșind pe poarta care dădea spre Blackfriars Lane. Când poarta dinspre stradă s-a deschis, în curte a năvălit lumina soarelui, apoi s-a făcut iar întuneric. Am clipit.

Tocmai ieșiseră din Palat?

Mă străduisem atât de tare să aud ce spuneau, încât nici nu mă gândisem încotro se îndreptau. Am așteptat o clipă, să văd dacă se întorc. Nu s-au întors.

Ucenicul cu păr lung spusese că le va da de știre lui Oswyn și Marelui Maestru că eram la Palat. Oare nu îi găsise? Am pornit după ei, dar eram blocat.

Ușa biroului nu se deschidea.

Am zgâlțâit-o, dar mânerul nu se clintea, pentru că ivărul era tras. M-am uitat pe gaura cheii, să verific dacă nu cumva cheia se blocase. În schimb, de cealaltă parte am văzut un zid. Cheia nu se blocase; pur și simplu, nu mai era acolo.

Ucenicul mă încuiase înăuntru.

Pentru o clipă, m-am zgâit la ușă, iar inima mea a început să o ia la galop. Apoi am dat iarăși fuga la fereastră. Elefantul era tot pe banca de fier. Arunca plictisit pietricele într-un stol de rândunele care se strânseseră lângă fântână. Aproape că l-am strigat să-mi vină în ajutor, însă felul în care arunca pietricelele mi-a trezit o amintire.

Zaruri.

Acolo îl văzusem. Cu o zi în urmă, după ce Maestrul Benedict mă lovise, mai că mă împiedicasem de Elefant. Fusese în spatele casei noastre, pe străduță, jucând zaruri. Cu el mai fusese un băiat. Nu îi zărisem fața, dar știam că avea păr lung, închis la culoare. În clipa aceea fusesem atât de supărat, încât nu-i luasem în seamă. Acum îmi aminteam de amândoi.

Chiar înainte ca maestrul meu să fie ucis, Elefantul și băiatul care mă călăuzise în odaie fuseseră pe străduța din spatele prăvăliei noastre.

Mi s-a strâns stomacul. Ucenicul nu se dusese să le spună lui Sir Edward și lui Oswyn că venisem la Palat, ci îi făcuse să părăsească mai degrabă clădirea. Cei doi plecaseră fără să știe că eram la Palat. Iar acum eram prins în capcană.

În cele din urmă, înțelegeam de ce maestrul meu nu fugise în ziua aceea: și el fusese prins în capcană, împresurat de aceiași dușmani. Voiau secretul Maestrului Benedict. Dacă ar fi fugit cu mine, ne-ar fi prins — dacă nu pe stradă, atunci în ascunziș. Cea mai bună hotărâre pe care maestrul o putuse lua fusese să mă trimită de acasă. Se sacrificase pentru a mă salva. Iar acum îi irosisem sacrificiul: eram încuiat în biroul lui Oswyn. Îi lăsasem să mă prindă în capcană, așa cum se întâmplase cu maestrul meu.

În curte se întâmpla ceva, iar asta m-a smuls din disperarea mea crescândă. Venise Valentine Grey, cel de-al treilea membru al Consiliului, cel care era de părere că ar trebui să fiu biciuit drept pedeapsă pentru obrăznicia mea. Lanțul lui gigantic de aur îi sălta pe burtă în vreme ce cobora scările în fugă. La picioarele scării, s-a oprit brusc și l-a întrebat pe Elefant, cu suflarea întretăiată:

— Unde-i Sir Edward?

Ucenicul a arătat spre intrare.

— Tocmai a plecat, maestre.

Valentine a fugit după ei, cu mâinile încleștate pe lanțul de aur. Aidoma membrilor Consiliului, cu câteva clipe în urmă, a dispărut pe sub arcadă și nu s-a mai întors.

Maeștrii plecaseră. Mă rugam să mă fi înșelat și ca toate acestea să fie o greșeală. Văzând că arcada se luminează iar, mi-am ținut respirația. *Se întorc*, mi-am spus eu. Apoi am văzut cine intrase.

Era Wat.

A traversat curtea, dezlegându-şi şorţul albastru. L-a aruncat pe bancă, lângă Elefant.

— Ucenicul lui Blackthorn e aici, l-a anunţat Elefantul.

Degetele lui Wat jucau pe plăselele pumnalului.

— Unde?

— Martin l-a dus sus.

Ucenicul cu păr lung, Martin, a apărut în capul scărilor.

— Unde e? a întrebat Wat iar.

— În biroul Maestrului Colthurst, a zis Martin.

Cei trei s-au uitat spre fereastra deschisă. Am sărit într-o parte, sperând să nu mă fi zărit; de parcă în acel moment ar mai fi avut vreo importanţă.

— De ce l-ai dus acolo? a cerut să afle Wat, iar vocea îi era mai supărată decât de obicei.

Martin s-a apărat:

— A spus că vrea să discute cu Maestrul Colthurst. Ce-ar fi trebuit să fac?

— Să-l ascunzi undeva. Nu trebuie să-l vadă nimeni. Ce s-ar fi întâmplat dacă maeştrii ar fi urcat în birou?

— De ce să urce?

— Destul! a tunat Elefantul. Nu mai contează. Maeştrii au plecat. Acum nimeni n-o să-l găsească.

— Atunci, hai să sfârşim treaba, a spus Wat, şi jur că am auzit cum lama pumnalului său a fost scoasă din teacă.

— Încă nu, s-a opus Elefantul. Portarul e încă la post. Scapă de el. Nu, nu în felul *ăla*. Trimite-l cu un comision, aşa încât să fie ocupat o bună bucată de timp. Eu şi Martin o să verificăm în Palat, să ne asigurăm că n-a venit nimeni.

— Poţi să-l întrebi pe portar. El ştie cel mai bine.

— Maestrul nostru ne-a spus să verificăm, l-a lămurit Elefantul. Aşa că o să verificăm. Odată ce ştim că palatul

e gol, adu-l pe Christopher în beci. O să avem grijă de el acolo.

Am auzit scârțâitul fierului și zgomotul tălpilor de piele pe pietre.

— Oricum, n-are unde să fugă.

Capitolul 24

Inima mi se zbătea, gata-gata să-mi sară din piept, în același ritm cu zvâcnirile din țeastă. Cu fiecare bătaie, o altă întrebare îmi răsărea în minte.

Cum de fusesem atât de *neghiob*?

Dacă n-aș fi fost atât de absorbit de gândurile mele, dacă i-aș fi privit o clipă mai mult pe cei doi, stând lângă prăvălia noastră, dacă nu l-aș fi urmat orbește pe Martin până aici, sus... Doar știam că Stubb nu era singurul membru din Cultul Arhanghelului.

Am clătinat din cap. Am amânat învinovățirea. În clipa aceea trebuia să ies de acolo.

Fereastra, mi-am spus. Cu grijă, m-am uitat pe furiș afară. Curtea era pustie. Am scos capul pe geam mai mult, pentru a vedea dacă puteam coborî.

Nici vorbă. Eram la al doilea cat, iar dedesubt pavajul era de piatră dură. Să mă cațăr pe fereastră nu era o cale de scăpare, ci o cale reușită de a-mi rupe picioarele.

Am vrut să-l strig pe portar. Și l-aș fi strigat, dacă n-aș fi știut că Wat era în stare să-l ucidă ca să-l reducă la tăcere. În schimb, m-am dus iar la ușa biroului lui Oswyn și am tras de clanță, am zgâlțâit-o cât de tare am putut.

Zadarnic. Tocul era din stejar solid, iar ivărul, din fier. Nu puteam face mai mult decât să rup clanța.

M-am uitat prin odaie, căutând un obiect care să-mi slujească drept armă. Scaunele erau zdravene. Le-aș fi putut folosi drept bâte, dar biroul lui Oswyn era atât de mic, încât nu aveam loc să-mi iau avânt. Cărțile nu-mi erau de niciun folos. Poate lampa. Partea de jos era din alamă, în stare să provoace vătămări serioase. Era plină cu ulei — o substanță care poate fi periculoasă. Din păcate, nu aveam cum s-o aprind.

Apoi mi-a venit o idee: *puteam* s-o aprind. De fapt, aveam mult mai mult de-atât.

Încă purtam brâul maestrului meu. Iar în el nu se găseau doar cremene și iască, ci și multe alte lucruri folositoare. Mi-am ridicat cămașa și am privit zecile de fiole vârâte în buzunărașe. Dopurile de plută se iteau deasupra pânzei.

Primul meu gând a fost să prepar din nou praf de pușcă și să încerc să arunc broasca în aer. Însă fiolele care conținuseră substanțele trebuincioase erau goale. Le folosisem pentru a scăpa de Stubb și de Wat, iar când vizitaserăm atelierul lui Hugh, uitasem să le umplu la loc. Am tras de brâu, în căutarea altei soluții. Și-atunci am văzut fiola: sigilată cu ceară, legată cu sfoară. Am scos de la brâu fiola care îl fascinase pe Tom când ne aflaserăm în dormitorul lui Hugh.

Ulei de vitriol. Lichidul vrăjit care topește metalul — iar încuietoarea ușii era din fier.

Trebuia să mă grăbesc. Am smuls sfoara care lega ceara și am îndepărtat ceara. Din sticluță s-a ridicat mirosul acru al vitriolului. Vedeam ivărul printre ușă și toc, dar nu puteam strecura fiola prin crăpătură. Am smuls

de pe perete una dintre schițele lui Oswyn, sperând din toată inima ca maestrul să mă ierte pentru că-i pângărisem biroul. Am rulat foaia alcătuind un tub și l-am vârât în crăpătură. Apoi, cu mare grijă, am picurat lichidul subțire și galben prin tub.

Pe dată, fierul a început să șuiere. Vaporii invizibili care se ridicau din bolboroseala metalului mă înecau. Am fost nevoit să fac un pas în spate, tușind, în timp ce uleiul de vitriol dizolva ivărul. Am așteptat un minut ca să dizolve fierul cele câteva picături scurse, apoi am turnat altele.

Vitriolul dizolva ivărul încet, prea încet, dar mă temeam să mă grăbesc. Încuietoarea nu era foarte groasă, însă nu aveam la dispoziție o cantitate enormă de vitriol, așa că nu-mi permiteam să irosesc niciun strop. Deja pierdusem o parte din pâlnia de pergament, care se măcina chiar mai iute decât fierul. Speram că, datorită faptului că pergamentul e rezistent la lichide, pâlnia avea să reziste îndeajuns de mult încât să-mi pot face treaba, dar, înainte să apuc să torn a treia porție de vitriol, pergamentul s-a fărâmițat, lăsând în urmă bucățele de piele de vițel.

Am dat să iau o altă foaie de pe peretele lui Oswyn. Apoi mi-a trecut prin minte o idee mai bună. Am luat lingura de argint a maestrului meu și am vârât-o între ușă și toc, folosindu-mă de coada acesteia pentru a călăuzi lichidul. Mi-aș fi dorit să mă fi gândit la asta înainte de a ruina munca lui Oswyn. Oricum, nici faptul că-i distrugeam ușa nu avea să-l facă să mă îndrăgească. Dacă nu apucam ocazia de a-i explica ce se întâmplase, urma să-mi pierd singurul aliat.

Totuși, ivărul se dizolva. Din fier rămăsese o bandă subțire și poroasă de metal, când fiola s-a golit. Nu mai

aveam ce să fac. Am apucat clanța cu amândouă mâinile și am tras.

Dar ivărul nu s-a clintit.

Haide, mi-am spus în gând. Am proptit un picior în perete și am tras din nou, din toate puterile. Degetele îmi zvâcneau, amorțite de durere.

Fierul s-a îndoit.

Încă o dată. Am tras amarnic. Mă rugam la fel de amarnic, înălțând o implorare tăcută spre ceruri. *Te rog, Doamne. Te rog, Maestre. Vă rog să mă ajutați.*

Metalul a cedat.

Ivărul s-a rupt cu un zăngănit metalic. Capătul lui poros a zburat din tocul ușii și a aterizat pe podea, lăsând în urmă stropi mici de lichid galben. Am căzut pe spate și m-am lovit rău la coaste. Umărul rănit a început iar să mă înțepe. Nu-mi păsa. Eram liber.

Sau nu.

De cealaltă parte a ușii, Martin se holba la mine.

— Cum ai reușit...

Am sărit iute în picioare. Am înșfăcat scaunul cel mai apropiat. Înainte să-mi iau avânt pentru a lovi, Martin a ajuns lângă mine.

M-a înșfăcat de brațe și mi-a făcut vânt, proiectându-mă în birou. Colțul biroului mi s-a îngropat în spinare, imediat sub coaste.

Durere. O durere de neînchipuit și de neîndurat. Mi se părea că lemnul mă străpunsese, trecând prin spatele meu asemenea unei lănci. Am urlat și m-am prăvălit la pământ. Martin s-a aruncat asupra mea. Greutatea lui mă strivea.

Pentru o clipă, nu m-am putut mișca. Pur și simplu zăceam la pământ, gemând de durere. Am deschis ochii

tocmai la timp pentru a vedea pumnul lui Martin repezindu-se spre gura mea. Încheieturile lui m-au pocnit în dinți. Capul mi s-a izbit de podea. În gură simțeam gust de sânge — acru și metalic.

— Șobolan mic ce ești, mi-a spus Martin.

Pumnul lui mă buimăcise, dar ucenicul nu terminase. Martin se pregătea să mă lovească iar. Mai mult din instinct, am dus mâna la brâu și am scos prima fiolă care mi-a căzut în mână, strivind-o de obrazul băiatului.

Sticla s-a spart în mâna mea, iar capătul ei tăios a intrat în carnea lui Martin. A țipat, iar eu am tras sticla spartă în josul obrazului său. Pulberea de lut roșu se cernea peste mine. Mi-am răsucit mâna și am simțit o durere ascuțită în deget. Martin m-a împins cât colo și s-a rostogolit pe-o parte, ținându-se de obraji.

M-am rostogolit în partea opusă. Martin s-a răsucit spre mine, strângându-și cu degetele obrazul însângerat. În ochi i se citea furia dezlănțuită. În fiolă mai rămăsese pulbere. I-am aruncat-o în ochi.

Martin a țipat. S-a dat în spate, ferindu-și cu brațul ochii iritați. Am aruncat spre el resturile de sticlă, care au ricoșat inofensive pe șorțul lui albastru. Stropi purpurii din degetul meu rănit au zburat odată cu cioburile, pătând lemnul cu sânge.

Pentru moment, scăpasem de Martin, dar capul încă mi se învârtea. M-am sprijinit de scaunul care acum zăcea pe podea și m-am ridicat. Buimac, m-am împiedicat și mi-am lovit rău genunchiul de stinghiile de stejar ale scaunului. Spatele îmi zvâcnea îngrozitor, durerea amenințând să mă răpună.

Întins pe podea, Martin se lupta cu lacrimile. Ochii i se înroșiseră, iar pulberea de lut roșu încă îi păta obrajii.

Rana din obraz sângera tare, iar sângele i se scurgea pe bărbie, pătându-i gulerul. Și el dădea să se ridice. Bâjbâia la cingătoare, căutându-și pumnalul.

Am înșfăcat lampa lui Oswyn, care zăcea răsturnată pe birou. Am lovit tare. Martin s-a aplecat. Lampa a vâjâit pe lângă el fără să-l vatăme, dar pentru o clipă băiatul s-a dezechilibrat. S-a împiedicat și a căzut într-un colț.

Am fugit.

Plănuisem să mă întorc pe unde venisem. În schimb, m-am oprit brusc. Pe culoar, la zece metri de mine, Elefantul se oprise și el în loc. Ne-am zgâit unul la altul pentru o clipă care a părut o veșnicie. În mâna mea atârna lampa lui Oswyn. În mâna Elefantului atârna o frânghie plină de noduri.

M-am răsucit pe călcâie și am fugit în direcția opusă.

Capitolul 25

Cu ochii fioroşi şi cu obrazul însângerat, Martin a ţâşnit din biroul lui Oswyn, în vreme ce eu treceam în fugă prin faţa lui. Imediat lângă biroul lui Oswyn se afla o altă ieşire. Habar nu aveam încotro ducea. Pe de altă parte, „unde" însemna „altundeva", iar asta era mai bine decât „aici".

Uşa împodobită cu o arcadă adăpostea o scară în spirală. Am ţâşnit pe scări în jos cât de repede am putut, durerea săgetându-mi spatele vătămat. Martin era în urma mea. Sunetul tălpilor sale de piele se auzea pe trepte, iar undeva, mai departe, se auzea tropăitul Elefantului.

În vreme ce fugeam pe scări, mi-am dat seama că lampa pe care o duceam cu mine nu avea să-mi fie de mare ajutor ca armă. Dar o puteam folosi cu alt scop. Când am ajuns la jumătatea scărilor, am aruncat-o în spatele meu. Sticla s-a făcut ţăndări. Uleiul s-a răspândit peste tot, iar ambra a picurat pe trepte.

A funcţionat chiar mai bine decât sperasem. Martin a făcut un salt, încercând să micşoreze distanţa dintre noi. Un călcâi i-a alunecat pe pelicula de ulei. A căzut de pe trepte şi a plonjat cu capul înainte în grilajul de fier

forjat. Metalul a răsunat ca un clopot de biserică. Martin s-a rostogolit.

N-am stat în loc, să privesc. Pe Martin îl scosesem din luptă, însă Elefantul încă era pe urmele mele. La capătul scărilor, culoarul îngust se deschidea în alt coridor, aflat la etajul al doilea, care se îndrepta spre nord. Am luat-o la fugă, încercând toate uşile. Erau încuiate.

În spatele meu se auzeau voci. Martin înjura. Elefantul îi striga ceva. Am luat-o la dreapta, apucând pe un culoar, apoi am cotit la stânga, pe alt culoar. Şi dincolo de el am zărit curtea. Am zbughit-o afară şi m-am oprit brusc.

Wat mă aştepta la intrarea în Palat.

Am îngheţat. Wat s-a încordat, parcă gata să se repeadă la mine. Dar n-a făcut-o. În schimb, a iscodit ferestrele.

— E aici! Jos, aici! În curte! a strigat el.

A durat o secundă să înţeleg de ce nu se năpustea la mine. Nu era nevoie. Bloca singura ieşire. Acum nu avea de făcut decât să aştepte sosirea lui Martin şi a Elefantului. Şi nu avea mult de aşteptat. Deja le auzeam paşii pe trepte.

Nu mai aveam unde să fug. Am făcut stânga-mprejur şi am dat buzna în laborator.

După ce trecusem examenul de admitere, când maeştrii ne oferiseră un tur al Palatului, fusesem acolo. Exista o singură intrare principală în complexul de laboratoare, alcătuit din trei încăperi. Cea principală, destinată pregătirilor generale, era un haos de mese de lucru pline de coşuri, ploşti, butoaie şi ţevi. O uşă aflată la dreapta se deschidea către distilerie, de unde mirosul de alcool se strecura în odaia de pregătiri. O altă încăpere,

la stânga, adăpostea cuptoarele. Îmi aminteam că fiecare dintre cele trei încăperi avea o anexă — o cămară în care se țineau diverse ingrediente.

Din nefericire, nu îmi amintisem faptul că niciuna dintre cele trei odăi nu avea ferestre, pe unde aș fi putut să fug. Mare parte a luminii din atelier venea de la lumânările încastrate în pereți, care deja arseseră până aproape de capăt. Dinspre odaia cuptoarelor se revărsa lumină. Am intrat în fugă acolo, sperând că cineva încă mai lucra înăuntru.

N-am avut norocul ăsta. Singurul semn de viață erau focurile care încă ardeau într-o duzină de cuptoare uriașe. În ziua lor de odihnă, maeștrii lăsaseră la fiert oale pe grătare; erau rețete cu timp de preparare îndelungat. Eram singur.

Și, din nou, prins în capcană.

Din curte, Wat a strigat:

— Acolo! A intrat în laborator!

Se sfârșise. Mă încolțiseră. Mi-am dat seama că în buzunar încă aveam secretul care ducea la criptă.

Isaac are cheia.

Am scos bucățica de hârtie cu traducerea de sub brâul maestrului meu și am aruncat-o în cel mai apropiat cuptor. Hârtia s-a scorojit instantaneu și s-a transformat în cenușă. Aproape că am aruncat în foc și foaia din catastif, dar n-am putut. Am zărit scrisul de mână al maestrului meu și... n-am putut s-o fac.

Am îndesat bucata de hârtie înapoi sub brâu și am căutat cu disperare o armă. Măcar acolo aveam opțiuni mai bune decât în biroul lui Oswyn. Să zicem, o farfurie de fier lăsată pe plita fierbinte. Sau un vătrai pe care l-aș fi putut folosi pe post de suliță sau de bâtă.

Exasperat de propria mea neghiobie, am clătinat din cap. Nu eram regele Arthur. În ziua aceea nu aveam să ucid uriași. Elefantul m-ar fi putut strivi doar cu gândul. Și, chiar dacă aș fi reușit să trec de el și de Martin, Wat tot mă aștepta păzind ușa, înarmat cu pumnalul.

Îmi trebuia ceva care să le distragă atenția, întocmai ca atunci când scăpasem de Stubb și de Wat. Ei bine, ne aflam într-un atelier. Și acolo negreșit *puteam* să găsesc mijloace de a le distrage atenția.

Am fugit spre cămara de la capătul îndepărtat al încăperii care adăpostea cuptoarele. Era atât de plină, încât abia dacă am putut să mă strecor înăuntru. Nu mai văzusem o asemenea provizie de ingrediente. Damigene din sticlă, de câte 20, 45 și 90 de litri conțineau o mulțime de lichide în toate culorile pământului. Borcanele de ceramică erau atât de mari, încât păreau să fi fost făurite pentru balene.

În primul rând, trebuia să trag de timp. Am găsit două ingrediente: zahăr și salpetru. Laolaltă, urmau să fie cea mai bună metodă din lume de distragere a atenției.

Am târât borcanele în încăperea cu cuptoare, ceramica zgâriind podelele de piatră, iar spatele meu urlând de durere. Dacă aș fi putut topi ingredientele mai înainte, planul meu ar fi mers ca pe roate. Dar nu aveam timp pentru asta. Prin urmare, m-am mulțumit să înclin cele două borcane în apropierea ușii care ducea înapoi spre odaia de pregătire și să amestec cu degetele ingredientele împrăștiate pe jos.

Din odaia principală răsunau voci.

— Mi-a spart un dinte, se văicărea Martin.

— Liniște! a poruncit Elefantul.

— O să-l ucid pe viermele ăla mic.

— Ba n-o să te atingi de el. Acum taci și lasă-mă să ascult!

M-am furișat până la cel mai apropiat cuptor și, cu un clește, am luat un cărbune aprins.

— Jocul s-a sfârșit, Christopher, a spus Elefantul. Ieși de-acolo!

Pași precauți s-au apropiat de intrare.

Am lăsat cărbunele să cadă în grămăjoara albă.

S-a auzit un șuierat.

— Ce-i asta? a întrebat Martin.

Apoi pulberea a luat foc. Din grămăjoara de pulbere s-a ridicat un jet de fum, în timp ce a izbucnit un perete roșu de foc, șuierând aprig.

— Înapoi! a strigat Elefantul, din cealaltă odaie. Dă-te înapoi!

M-am prăbușit pe podeaua de piatră și am zbughit-o de acolo, la fel de înspăimântat precum ceilalți. Infernul de foc scuipa bucățele opărite de zahăr topit la picioarele mele, până când pulberea s-a consumat. Pe lespezile de piatră a rămas o pată înnegrită. Odaia era plină de fum, ca o ceață albă. Nu vedeam nici la doi pași.

— Pe răsuflarea Domnului! A incendiat Palatul! a spus Martin.

— Christopher! a strigat Elefantul. Ieși de-acolo! O să mori.

Nu era tocmai departe de adevăr. Fumul îmi era de folos; ceața avea să mă ascundă, ținându-i pe ceilalți la distanță. Dar norul de fum se răspândea pretutindeni; ochii mă usturau și mă înecam. Am fugit înapoi în cămară, tușind și luptându-mă să respir. Am înșfăcat un șorț de rezervă și mi l-am legat în jurul capului, acoperindu-mi fața. Cu nasul și gura acoperite, speram ca

țesătura să filtreze o parte din fum. Era ceva mai bine, dar nu mai puteam rămâne acolo.

Chiar și așa, câștigasem ceva timp. Tare mi-ar mai fi plăcut să făuresc un alt tun, dar consumasem tot salpetrul. Nu mai aveam cum să prepar praf de pușcă. Îmi trebuia altceva.

Fumul era atât de gros și ochii îmi lăcrimau atât de tare, încât abia dacă puteam citi etichetele de pe borcane. Acolo, printre celelalte pulberi albe, se afla natriu. Iar dincolo, de cealaltă parte a damigenei de 90 de litri, era oțet.

Am înșfăcat un alt șorț de ucenic de pe un umeraș, am turnat natriul în el și l-am înnodat deasupra, alcătuind o boccea grea. Pe urmă am înclinat damigeana și am lăsat oțetul să se scurgă pe podea. S-a răspândit peste tot, udându-mi încălțările, scurgându-se pe niște saci cu făină aflați lângă ușă și colorându-i în maro. Mi-am spus în sinea mea: *Dacă supraviețuiesc, toți maeștrii din Breaslă vor pune să fiu biciuit.*

Mirosul acru al oțetului se amesteca cu fumul și mă făcea să tușesc și mai abitir. Am scurs conținutul boccelei cu natriu în gura largă a damigenei. Pe urmă am înfundat-o cu dopul enorm, așa încât partea de sus a șorțului să rămână în gâtul damigenei. Am îndesat dopul cu piciorul.

Într-o clipă, oțetul rămas în vas a început să îmbibe natriul, trecând prin țesătura șorțului. Lichidul a început să bolborosească.

Elefantul era tot în pragul ușii care dădea în încăperea principală și m-a strigat:

— Christopher! N-ai cum să fugi. Ieși de-acolo! Avem nevoie doar de câteva informații. Dacă ne spui ce vrem să aflăm, n-o să-ți facem nimic.

Păream chiar așa de nătâng? Dar ucenicul avea dreptate. Era timpul să ies de-acolo. Damigeana nu avea să mai reziste mult: dopul din plută deja apăsa sticla. Iar fumul mă amețea.

Am împins damigeana, iar spatele meu a urlat de durere. Acum îmi mai trebuia o singură armă. Am găsit-o prin ceață: o oală micuță, cu mâner lung, care bolborosea pe foc, plină cu o substanță maronie și vâscoasă, care mirosea cumplit. Am luat oala de pe foc. Fundul de fier a scrâșnit pe grilaj, cu un țipăt metalic.

— Christopher, m-a chemat Elefantul.

Brațul îmi tremura din pricina greutății oalei, trezindu-mi iarăși agonia rănilor. M-am furișat până la ușa care dădea spre odaia principală, în vreme ce damigeana cu natriu și oțet îmi trăgea spre pământ celălalt braț. Pretutindeni, văzduhul era cenușiu. Nu-i puteam vedea. Aveam nevoie să-i zăresc.

Am tușit.

— Făgăduiți că nu-mi faceți niciun rău?

— Firește, m-a asigurat Elefantul.

Acum.

Am aruncat substanța clocotită în direcția vocii ucenicului. Am auzit cum lichidul a împroșcat țesătura scorțoasă. Ucenicul a țipat.

Am țâșnit pe ușă, ținând într-o mână oala de-acum goală și în cealaltă, damigeana. Fumul se risipise îndeajuns încât să văd cum ce era în oală îl lovise pe Elefant din plin. Era împroșcat: o pată urâtă și maronie i se ivise pe obraz și pe gât. Urla fluturându-și brațele, încercând să-și smulgă hainele de pe pielea opărită. Martin — cu buza strivită și cu un obraz acoperit de sânge —, înspăimântat, se îndepărta de amicul lui.

Martin m-a zărit prea târziu ieșind din fum. Am aruncat oala goală spre capul lui. L-a lovit cu zgomot peste țeastă, destul de puternic încât să-mi zboare din mână, ricoșând zgomotos pe podeaua de piatră. Martin s-a prăvălit ca un sac cu făină.

Asta a fost pentru Maestrul Benedict, mi-am zis.

Am fugit din odaia de pregătiri și am ajuns în curte. Acum căram damigeana cu ambele brațe, și toți mușchii spatelui țipau, protestând împotriva greutății. Oțetul dinăuntru deja se transformase într-o spumă roz, care bolborosea. Dopul era împins tot mai sus, spre gura damigenei.

Wat aștepta. Și-a scos pumnalul din teacă — lama aceea lungă, curbată, mortală.

Dar nu aveam de gând să mă lupt cu el. Când am ajuns la jumătatea curții, cu ultimele puteri am aruncat damigeana spre el. Uimit, Wat a privit cum sticla zbura prin aer. Era un obiect greoi și te puteai feri de el cu ușurință. Așa cum speram, Wat a făcut un pas într-o parte.

Patinând pe pietrele curții, m-am aruncat spre spatele fântânii, punând-o între mine și Wat. Damigeana a lovit pământul.

A explodat. Sticla s-a spart cu un zgomot asurzitor, de parcă ar fi fost cel mai mare tun din lume. Presiunea înfricoșătoare provocată de amestecul de oțet și natriu a proiectat cioburi de sticlă atât de departe, încât s-au izbit de ferestrele celui de-al treilea cat și au aterizat în curte, aidoma unei ploi de săgeți sarazine.

Bucățele de sticlă pătate de spumă roz au aterizat lângă mine. În spatele fântânii, eram la adăpost de explozie. Mi-am ițit capul pe deasupra buzei fântânii, ca să văd ce se întâmplase.

Wat se zvârcolea pe pământ. Mâna lui încă strângea pumnalul, iar lama se lovea de pietrele curții. Din cap până-n picioare, partea dreaptă a corpului său era plină de pete roșii. Nu știam dacă era din pricina sângelui sau a oțetului, și n-am stat pe loc să aflu. Am fugit pe lângă el, am deschis ușa Palatului și am țâșnit în stradă. Știam că, după tot ce făcusem în acel loc, nu aveam să mă mai întorc acolo niciodată.

Capitolul 26

Am fugit tot drumul, simțind că plămânii îmi ard. Aveam impresia că toată Londra se holba la mine cum treceam, fugind cât mă țineau picioarele, duhnind a fum și a oțet, tușind amarnic. Dar continuam să fug, înnebunit, având în minte un singur gând:

Blackthorn.

Acasă.

Nu avea importanță că prăvălia nu mai era a mea. Nu aveam încotro s-o apuc. Chiar dacă nu ar fi fost o zi de duminică, prăvălia lui Isaac se afla prea aproape de Palatul Breslei ca să merg acolo în acea clipă. În plus, nu știam cât de multă încredere puteam avea în negustorul de cărți. Iar la Tom nu eram bine-venit.

Am găsit o scuză ca să mă întorc acasă: ingredientele. Când scăpasem de ucenici, epuizasem conținutul a mai bine de două fiole din brâul Maestrului Benedict. Dacă nu aș fi avut fiolele și ingredientele din cămară, acum Wat m-ar fi hăcuit ca pe un porc de Crăciun.

Dar nu era singurul pretext. Casa lui Tom era pe drumul dintre Palatul Breslei și prăvălia mea. Poate că prietenul meu era în fața casei, iar eu aș fi putut să-i vorbesc

câteva clipe, când ai lui nu erau prin preajmă. Intrase în bucluc din cauza mea. Voiam să-l văd, să-i spun că-mi pare rău. Voiam să-mi iau rămas-bun.

Trebuia să fiu cu băgare de seamă. Mă cutremuram gândindu-mă ce ar fi făcut tatăl lui Tom, dacă m-ar fi văzut. Ar fi trebuit să fiu și mai precaut dacă voiam să mă întorc acasă. Era posibil ca prăvălia să fie supravegheată. Poate că Wat și ceilalți ucenici erau la Palat, dar Stubb nu era. Și în ziua aceea învățasem ceva: oricine, de oriunde, putea face parte din Cult.

În zăpăceala aceea uitasem că și Lordul Ashcombe mă căuta. N-am uitat pentru multă vreme.

Când am ajuns în dreptul casei lui Tom, gâfâiam și abia dacă mai puteam merge. Spatele meu se împotrivea și, la fiecare pas, era cuprins de spasme. *Mai am doar câteva străzi*, mi-am spus. Apoi mă puteam odihni. Mă străduiam atât de mult să mă țin pe picioare, încât aproape că am intrat în gura lupului.

Tom *era* în fața casei, dar nu singur. Lordul Ashcombe era și el acolo.

Aproape că m-am împiedicat de pietrele drumului. M-am refugiat în pragul prăvăliei unui giuvaiergiu și m-am lipit cu spatele de ușa acestuia, răsuflând din greu, cu plămânii în flăcări.

Lordul Ashcombe nu scotea niciun cuvânt. În schimb, Tom bâiguia ceva. Distanța era prea mare și nu auzeam nimic, dar prietenul meu părea îngrozit. Lordul Ashcombe îl țintuia cu ochii lui negri, pătrunzători.

Cu capul plecat, m-am furișat pe o străduță din apropiere, aflată între prăvălia giuvaiergiului și fierarul de vizavi. Aflat mai la adăpost, mi-am ițit iarăși capul.

Lordul Ashcombe asculta în continuare, în vreme ce Tom vorbea în neștire. Din casa lui Tom a ieșit o gardă a regelui, ducând în mână un obiect. I l-a înmânat lordului Ashcombe. Tăcut, Păzitorul Regelui i l-a întins prietenului meu.

O rază de soare s-a oglindit în metalul argintiu. Lordul Ashcombe ținea în mână cubul meu enigmatic.

Tom a făcut ochii mari. A început din nou să bâiguie ceva, chiar mai repede decât înainte. Încet, lordul Ashcombe a întins cealaltă mână și l-a apucat de păr. Și-a răsucit mâna, silindu-mi prietenul să cadă în genunchi.

Mama lui Tom a dat fuga dinăuntrul casei. A îngenuncheat în noroi, lângă fiul ei, implorându-l pe lordul Ashcombe, spunând ceva la fel de iute ca Tom. A intervenit și tatăl lui Tom — roșu la față, asudat —, gesticulând în direcția străzii și explicând pe unde o apucasem după ce mă dăduse afară din casă. Temnicerul Regelui abia dacă îi băga în seamă. Ochii lui erau neîncetat îndreptați spre prietenul meu.

Lordul Ashcombe trebuia să afle că *eu* luasem cubul enigmatic, nu Tom. Judecând după lege, nu avea importanță. Faptul că obiectul fusese găsit în casa lui Tom îl transforma în hoț. Iar pedeapsa pentru hoție era moartea.

Mi-am plecat capul. Pur și simplu, nu-l puteam lăsa pe Tom la mila Lordului Ashcombe. Dacă Temnicerul Regelui trebuia să pedepsească pe cineva pentru furt, eu eram acela.

Am făcut un pas în stradă.

— Bună, Christopher, m-a salutat un glas copilăresc.

Cuvintele răsunaseră în spatele meu, din alee. M-am răsucit.

Era Molly. Îmi zâmbea din umbră. Buclele ei încâlcite îi cădeau în ochi. Avea patru ani și încă era îndeajuns de mică pentru a stâlci literele: *Buuă, Cuistofă.*

Am clipit.

— Molly?

Fetița a zâmbit și mai larg.

— Vino cu mine, m-a îndemnat ea. *Viio cu mie.*

— Nu... Nu pot..., i-am răspuns, deși tare îmi doream să fi putut. Fratele tău are necazuri. Trebuie să-l ajut...

— Nu.

Molly și-a întins degetele delicate și m-a apucat de mână. Apoi m-a tras după ea.

— Vino. Trebuie să vii. Așa zice Tom.

— Nu pot.

— Așa zice Tom.

Trăgea din toate puterile, cu toate că nu a reușit să mă clintească deloc.

— Așa zice Tom. Nu. Nuuuu!

Când am făcut un pas spe Lordul Ashcombe, Molly a început să plângă.

— Am făgăduit! Așa a zis Tom!

Lordul Ashcombe a dat drumul smocului de păr al lui Tom. Părea că prietenul meu avea să leșine din clipă în clipă. Mama lui părea să-i mulțumească la nesfârșit Temnicerului Regelui. Acesta o ignora. Îi vorbea lui Tom, iar prietenul meu dădea vajnic din cap. Oamenii Regelui deja începuseră să discute cu vecinii, dintre care o parte au arătat în josul străzii, în direcția spre care apucasem când plecasem din casă. Se pare că Tom îl convinsese pe lordul Ashcombe că nu știa unde eram de găsit.

Fetița care mă trăgea de mâini mă contrazicea.

— Haide, m-a îndemnat Molly. Așa *spune* Tom.

Am așteptat o clipă, să văd dacă Lordul Ashcombe nu își schimbă părerea și nu îl târăște pe Tom cu el. Când a plecat, în cele din urmă, am oftat.

— Bine.

Îndată ce m-am învoit să o însoțesc, dispoziția lui Molly s-a schimbat, așa cum se întâmplă cu toți copiii mici. Un surâs blând a luat locul lacrimilor fierbinți. Fetița mergea în fața mea, pe străduțele lăturalnice ale Londrei. Îngâna un cântecel și câteodată țopăia, jucând un joc neștiut.

— Ce făceai pe alee? am întrebat-o.

— Te căutam pe tine.

M-a privit cu mândrie.

— Tom ne-a trimis să te găsim, când bărbatul cel fioros a venit la noi acasă. Dar *eu* te-am găsit.

I-am cuprins umerii cu brațul și am strâns-o lângă mine.

— Ești cea mai tare.

Molly m-a privit fericită, pentru o clipă, rezemându-și capul de șoldul meu. Apoi a zărit un fluture și a fugit după el, sărind să-l prindă în vreme ce insecta plutea prin aer.

Când o urmasem pe Molly, crezusem că mă călăuzea spre partea din spate a casei lui Tom. Ferească Dumnezeu ca părinții ei să mă fi văzut în clipa aceea! În schimb, părea că mergem pe străduțe lăturalnice. Călătoria noastră dura prea mult, nu ne apropiam deloc de casa lui Tom, iar spatele mă durea cumplit.

— Știi încotro mergi? am întrebat-o.

— Îhî.

Molly se uita spre cer, sperând ca fluturele să se întoarcă.

— Tom zice să te duc la Casa Neagră.

— Casa Neagră?

Numele ăsta nu-mi era cunoscut.

— Cine locuiește în Casa Neagră?

Molly a chicotit.

— Nu *Casa Neagră*, prostuțule. Casa Neagră.

— Aha, înțeleg, am încuviințat eu, deși trecuse ceva timp de când nu mai pricepeam logica picilor de patru ani.

M-am dumirit în curând. În cele din urmă, am pășit pe o străduță, unde am găsit... Nu știam cum s-o numesc. Nu mai aducea a casă.

Paragina aceea fusese cândva cea mai mare casă de pe stradă. Cu o vară în urmă, un incendiu o înghițise. Catul de sus dispăruse complet. Al doilea cat aproape că se făcuse cenușă: din el rămăseseră pereții înnegriți, iar grinzile carbonizate se ridicau asemenea unor scobitori uriașe. Într-un colț, temelia casei se surpase, lăsând în urmă doar moloz și lemn crăpat de stejar.

Casa neagră.

Pe străduță am zărit-o pe Cecily. Mergea de colo-colo, trăgându-se de rochia de culoarea lavandei. Când ne-a văzut, a aruncat o privire către ușa din spate a casei. Aceasta atârna de o singură balama șubredă, legănându-se în spatele bărbatului care ne aștepta.

Doctorul Parrett zâmbea.

— Bine ai venit!

Capitolul 27

Interiorul casei era la fel de distrus. Pe grinzile atinse de foc, care cumva încă susţineau greutatea primului cat, se vedeau dâre de funingine. Pe podele se întindea noroi uscat, atât de gros, încât parcă ai fi fost în plină stradă. Deasupra vetrei atârna un tablou distrus, într-o ramă ruptă, cu uleiurile topite şi cu pânza boţită.

Doctorul Parrett. Bietul doctor Parrett, a cărui familie murise în incendiu, cu o vară în urmă, încă locuia acolo, alături de fantoma lui James, fiul lui.

Casa nu părea s-o tulbure deloc pe Molly. Prea mică pentru a înţelege cu adevărat ce se petrecuse acolo, privea ca vrăjită ruinele din jur. Cecily nu era la fel de liniştită. M-a înşfăcat de braţ şi s-a lipit de mine. La rândul meu, m-am lipit de ea, întrebându-mă dacă fantoma lui James era într-adevăr acolo.

— Fiul meu doarme, a şoptit doctorul Parrett, iar mâine are de învăţat, aşa că să nu staţi până târziu.

Plin de bunăvoinţă, m-a avertizat clătinându-şi un deget.

— N-o să stăm până târziu, i-am răspuns.

Doar aşa m-am înfrânat să-mi fac semnul crucii.

— Puteţi sta cu James, în odaia lui. E în spate.

A luat o lampă de pe poliţa căminului şi ne-a condus prin spatele casei, până la o odaie fără uşă. Într-un colţ zăcea un pat cu saltea de paie. Paiele erau proaspete, şi aici, spre deosebire de restul casei, nu erau urme de noroi. Toate celelalte lucruri erau însemnate de foc. De pe pereţii plini de găuri se desprindeau bucăţi de damasc. Tăblia patului era carbonizată şi despicată. Un picior dispăruse, iar în colţul acela patul se sprijinea pe câteva cărămizi. La capul patului era o pernă pătată de funingine, iar lângă ea se afla o păpuşă de lână care reprezenta un cavaler, cu un ochi lipsă.

— Să-mi daţi de ştire dacă aveţi trebuinţă de ceva, ne-a spus doctorul Parrett.

A surâs şi a plecat. Îndată, Molly a înhăţat păpuşa. S-a trântit pe podea şi, în curând, fetiţa şi cavalerul tricotat stăteau de vorbă, dezbătând unde plecase calul cavalerului.

— De unde aţi ştiut unde să mă găsiţi? am întrebat-o pe Cecily.

— N-am ştiut.

S-a înghesuit în mine, uitându-se la pereţii înnegriţi.

— Când Tom i-a zărit venind pe oamenii regelui, s-a temut că te vei întoarce acasă şi le-a trimis pe surorile mele să te caute. M-a rugat să vorbesc cu doctorul Parrett, să te primească la el.

Trupul meu a învins teama de a mă afla în dormitorul lui James — bântuit sau nu. Încet, m-am aşezat pe paie. Spatele meu a urlat, apoi, eliberat de greutate, s-a mulţumit să geamă încetişor. Părând îngrijorată, Cecily m-a ajutat să mă întind.

Am analizat ce mai rămăsese din mine. Acolo unde Martin mă lovise, obrazul meu era dureros şi umflat. În

locul unde umărul meu se izbise de caldarâm, pielea era plină de cruste și mă ustura. Deși din fericire sângerarea se oprise în cele din urmă, degetul tăiat de fiola pe care o spărsesem în biroul lui Oswyn îmi zvâcnea amarnic.

Tăietura de la deget nu era cea mai dureroasă dintre rănile pe care le aveam — onoarea asta îi revenea spatelui —, dar era cea mai primejdioasă. Încheietura se înroșise și se umflase, dureroasă la atingere. Dacă nu era oblojită, era posibil ca umorile din trupul meu să se acrească și să devină otrăvitoare. Din fericire, mai aveam încă brâul maestrului. Am încercat să-mi ridic cămașa, pentru a ajunge la el. Spatele meu a protestat.

— Cu ce pot să te-ajut? m-a întrebat Cecily.

Am tras de cămașă.

— Ajută-mă să o ridic.

Fata m-a ajutat: a ridicat cămașa ușor, trăgând-o peste capul meu, în timp ce strângeam din dinți. Am luat pânză de păianjen din una dintre fiolele înfipte în brâu, mi-am înfășurat degetul cu ea, apoi l-am uns cu aloe. Dintr-o fâșie de cămașă, Cecily a făcut un bandaj, cu care mi-a înfășurat strâns degetul. A făcut la fel cu zgârietura de pe umăr. Apoi s-a așezat pe paie și mi-a cercetat spatele, acolo unde colțul biroului mi se înfipsese în trup.

— E foarte roșu, m-a anunțat ea.

— Apasă, vezi dacă am vreun os rupt.

— Dar n-o să te doară?

— Ba da, am oftat eu. O să doară.

Și așa a fost. Dar, în afară de un triunghi roșu-aprins, de mărimea unui pepene, pe spinarea mea, nu aveam nimic rupt. Cu toate astea, mă așteptau câteva zile neplăcute. Tare aș fi vrut să pot bea o găleată cu ceai de mac, dar Cultul Arhanghelului și Lordul Ashcombe erau pe

urmele mele, așa că mă temeam să-mi amorțesc mintea. Am scos de la brâu fiola cu scoarță de salcie și am înghițit jumătate din conținutul acesteia. M-am strâmbat, simțind gustul amar al pulberii. Acum nu-mi rămânea decât să mă întind pe salteaua de paie și să îndur durerea.

La asfințitul soarelui, Tom a venit ducând într-o singură mână un sac mic de pânză și o pungă de piele. Pe față avea o pată purpurie, acolo unde tatăl lui îl lovise. Încă strângând în brațe păpușa tricotată, Molly a sărit în picioare și a dat fuga la fratele ei.

— L-am găsit! l-a anunțat ea cu mândrie, arătând cu degetul spre mine.

— Te-ai descurcat bine, a lăudat-o Tom.

I-a dat buclele la o parte de pe frunte și a mângâiat-o pe obraz.

Cecily stătea lângă mine pe paie, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

— Ați avut vreo problemă? a întrebat-o Tom.

Fata a clătinat din cap.

— Doctorul Parrett e tare de treabă.

— Poți s-o duci pe Molly acasă?

Cecily s-a ridicat.

— Firește.

Molly mi-a întins păpușa-cavaler și m-a cuprins în brațe. Spatele a început să mă supere iarăși. Nu m-am sinchisit de asta.

— Mulțumesc pentru ajutor, i-am spus fetiței, apoi mi-am agitat degetul bandajat către Cecily: Îți mulțumesc și ție.

Cecily mi-a surâs sfios, apoi a plecat împreună cu sora ei. După ce s-au făcut nevăzute, m-am răsucit către Tom și i-am spus:

— Îmi pare rău. Ești teafăr?

Tom a ridicat din umeri.

— Altă dată am încasat-o și mai rău de la tata.

Pe mine mă îngrijora mai mult Lordul Ashcombe.

— O să se întoarcă după tine? Am văzut că a găsit cubul enigmatic și...

— Lordul Ashcombe nu se sinchisește de cubul tău. Uite!

Tom mi-a întins săculețul pe care îl adusese. Înăuntru erau două chifle dulci. Doar uitându-mă la ele, și mă simțeam din nou om.

Tom m-a privit cum mă strâmbam, sprijinindu-mă de tăblia distrusă a patului.

— Ce ți s-a întâmplat? s-a interesat prietenul meu.

Cu gura plină de chiflă dulce, i-am povestit despre Palat, despre cum fusesem prins în capcană de Martin, Wat și de Elefant, care îi convinseseră pe Sir Edward și pe Oswyn să plece. Crezusem că avea să fie zguduit, dar Tom nu părea prea impresionat. I-am spus și despre descoperirea mea.

— Isaac are cheia frescei din criptă, i-am zis.

— A, da?

Tom nu părea interesat. A fluturat din mână către dormitorul carbonizat al lui James.

— Îmi pare rău, dar numai locul ăsta mi-a venit în minte. Mi-am spus că nimănui n-o să-i treacă prin cap că ești aici.

Am așezat păpușa lui James pe pat, lângă mine.

— Sunt recunoscător să mă aflu aici. Îți mulțumesc.

— Gărzile Regelui vor păzi ieșirile din Londra. Poate că, după ce mă dumiresc cum sunt dispuse patrulele, te vei putea furișa până la docuri, ca să fugi de aici.

Tom mi-a întins punga de piele.

Când am luat-o, ceva a zăngănit înăuntrul ei. Am desfăcut sfoara care o lega. În lumina flăcării au sclipit arama și argintul. Am numărat trei șilingi și cel puțin o duzină de penny.

Eram înmărmurit.

— De unde ai făcut rost de ei?

— I-am luat din cufărul tatei, din brutărie.

— Ți-ai pierdut mințile? Taică-tău o să te omoare. Nu pot să-i primesc.

I-am întins punga. Tom și-a pus mâinile la spate și s-a îndepărtat cu un pas.

— O să te coste cel puțin un șiling să treci de cealaltă parte a fluviului, mi-a spus el. Ba chiar mai mult, dacă o să creadă că ești disperat. Unul dintre mușteriii noștri are o barcă. Cred că poate fi mituit. O să-l întreb dacă vrea să te ducă.

— Unde?

— Ți-am mai spus. Să te scoată din oraș. Nu poți rămâne aici.

Tom m-a privit în ochi.

— Știi asta, nu?

— Dar... Ascultă, cred că am înțeles. Valentine Grey, unul dintre membrii Consiliului Breslei Spițerilor, a fost azi la Palat. Nu cred că ceilalți membri ai Consiliului știau de prezența lui acolo. Apoi l-am văzut vorbind cu Elefantul. Cred că el și Martin sunt ucenicii lui Valentine. Dacă e adevărat, atunci și el face parte din Cult. Dacă-i spun asta lordului Ashcombe...

— Nu poți să te duci la Lordul Ashcombe.

— Știu că n-am niciun martor, dar, dacă-i explic... Vreau să spun că Lordul Ashcombe a fost de față duminică; știe de ce vreau să am cubul...

— În numele Domnului, Christopher! a răbufnit Tom. Uneori, chiar nu *asculți*. Lordului Ashcombe nu-i pasă de cubul tău. Crede că ești vinovat de moartea Maestrului Benedict.

Am rămas înmărmurit.

— *Eu?* Dar... *de ce?*

— Ai lipsit din prăvălie tocmai când Cultul a acționat. Lordului Ashcombe i s-a părut că asta dă de bănuit. În dimineața asta s-a dus iar la prăvălie și a văzut că pagina din catastif lipsea. Știe că nu ai spus adevărul despre ce anume scrisese acolo Maestrul Benedict. E încredințat că o informație de pe foaia aceea te învinovățește și că ai luat-o ca nimeni altcineva să n-o vadă.

Aveam un nod în stomac.

— Asta tot nu lămurește de ce aș fi vrut să-l ucid.

— Nu e sigur. E de părere că e cu putință să fii mână în mână cu cei din Cultul Arhanghelului.

M-am holbat la Tom.

— Asta-i... Asta-i o sminteală.

— Lordul Ashcombe a mai zis că, poate, ai făcut în așa fel încât moartea Maestrului Benedict să *pară* fapta unuia dintre ucigașii Cultului, așa încât toată lumea să dea vina pe el, nu pe tine. Lordul e de părere că ai vrut să te răzbuni pe Maestru fiindcă te-a bătut.

M-am îmbățoșat.

— Maestrul nu m-a atins niciodată!

Apoi mi-am amintit. De fapt, *chiar* mă lovise. O dată, o singură dată.

— Lady Brent, am spus.

Tom a încuviințat din cap.

— Lordul Ashcombe a interogat-o, iar ea a spus că maestrul te bătea constant. A adăugat că era crud cu tine și

că îi purtai pică. De asta s-a întors lordul să verifice prăvălia și catastiful. I-am spus că nu e adevărat, dar crede că mint ca să te apăr.

Maestrul Benedict mă lovise și îmi spusese vorbe grele ca să mă apere de Wat și de Cult. Jucase rolul de maestru crud îndeajuns de bine și, cel puțin pentru o vreme, mă pusese la adăpost. Dar nu doar Wat asistase la scena aceea. Orice curte de justiție ar fi considerat îndeajuns cuvântul lui lady Brent și m-ar fi condamnat. Mi se făcea rău.

— Maestrul Hugh, am spus deodată. El știe adevărul. În plus, face parte din Breaslă. Pe el îl vor crede. Dacă îl putem găsi, va garanta pentru mine.

Tom și-a pironit privirea în podea.

— Maestrul Hugh e mort, a spus încet prietenul meu.

Am rămas țintuit locului. Abia după o clipă am putut vorbi.

— C... cum?

— Lordul Ashcombe mi-a spus. Leșul îngropat în grădină, cel pe care l-au găsit în Ziua Cecidiei, era al lui Hugh.

Crezusem că vestea avea să mă dărâme. În schimb, mă simțeam amorțit. Poate fiindcă nu-mi puteam închipui ceva mai nimicitor decât să fiu învinuit de moartea maestrului meu. Sau pentru că undeva, în adâncul meu, o parte din mine știa deja că Hugh nu părăsise orașul. Știam că, la fel ca mine, pur și simplu nu-l putea abandona pe Maestrul Benedict.

— Atunci... Cultul *i-a atacat* în noaptea de joi.

Tom era nedumerit:

— De fapt, Lordul Ashcombe nu-i tocmai sigur că cei din Cult sunt făptașii. Hugh nu a fost spintecat, aidoma

celorlalți. Pe deasupra, l-au găsit într-un mormânt creștin. A fost îngropat în pământ sfințit.

M-am încruntat. De ce să-l fi îngropat creștinește ucigașii pe Hugh? Nu avea nicio noimă.

— Poate că mă învinuiește și de moartea lui Hugh, am spus eu cu amărăciune.

— N-a zis asta. În schimb, te consideră vinovat de moartea lui Stubb.

— Ce vrei să spui?

Tom părea uimit.

— N-ai auzit? Și Stubb e mort.

Eram uluit. Am clipit.

— Cum? Nu se poate.

— L-au găsit în după-amiaza asta, în casa lui. El și ucenicii lui au fost uciși aidoma celorlalte victime ale Cultului. Vestea s-a răspândit prin tot orașul. Credeam că știi.

Capul mi se învârtea.

Stubb... era mort?

Nu înțelegeam. Întâi, Maestrul Benedict, apoi Hugh, și acum Stubb?

De ce îl omorâse Cultul Arhanghelului pe Stubb? La urma urmei, spițerul *făcea parte* din Cult.

M-am gândit la Wat. În după-amiaza aceea, Martin și Elefantul așteptaseră în Palatul Spițerilor, dar Wat venise din afară.

Oare Wat îl omorâse pe Stubb? De acolo venise?

Cu siguranță, crimele păreau să fi fost săvârșite de Wat; pe deasupra, era limpede că băiatul îl ura pe Stubb. Atunci, Wat își ieșise din fire? Îl omorâse pe Stubb din răutate?

Sau acționase la ordine mai înalte?

Nu *pricepeam*.

— *Christopher*.

Am ridicat privirea. Nu băgasem de seamă că Tom încă vorbea.

— Acum pricepi, nu? Trebuie să pleci din Londra. Cultul se descotorosește de toți. Singurul om care-i poate opri crede că tu faci parte din Cult. Nu li te poți împotrivi și nu poți să ceri protecție din partea Lordului Ashcombe.

— Încotro să mă duc?

— Nu știu. Găsește un alt oraș, o altă slujbă. Orice maestru s-ar considera norocos să te aibă ca ucenic.

— O *altă* ucenicie m-ar costa lire bune, i-am spus. Și un om în situația mea nu-și poate găsi de muncă. Știi ce li se întâmplă copiilor pe străzi.

M-am cutremurat gândindu-mă ce avea să pățească Sally, dacă nu-și găsea de muncă; mi-am amintit și de orfanii care crescuseră și apoi fuseseră dați afară din Cripplegate. Cei mai norocoși dintre ei încă hălăduiau pe străzi, cerșind, furând sau făcând alte lucruri și mai rele. Majoritatea pur și simplu dispăreau și nu mai erau văzuți niciodată.

Adevărul era că nu aveam unde să merg. Tom nu făcea altceva decât să spere. Pentru o clipă, am făcut la fel. Am închis ochii și m-am refugiat într-un loc sigur, unde Maestrul Benedict încă era în viață. Fără durere, fără moarte.

Dar era doar o dorință.

— Ce-o să faci? m-a întrebat Tom încet.

Ce altceva puteam face?

— O să merg la Isaac, o să găsesc cheia frescei.

Și nădăjduiam că Maestrul Benedict avea să mă ajute să scap.

— Dar... nici măcar nu mai poți umbla pe străzi. Lordul Ashcombe oferă o recompensă oricui va pune mâna pe

tine. Ba chiar una mare — cinci sau zece lire. Toată suflarea Londrei o să fie pe urmele tale.

Mi-am plimbat degetele peste fiolele înfipte în brâu.

— Am o idee. Tu du înapoi monedele astea, înainte ca tatăl tău să te bage în mormânt.

I-am dat punga.

— Și să nu te mai întorci aici.

— Vin cu tine, a spus Tom, uimit.

— Ba nu. E prea primejdios.

Prietenul meu părea scos din sărite.

— Nu-mi ești maestru. Nu-mi spune mie ce să fac.

— Mâine trebuie să muncești, i-am amintit eu.

— Lunea, tata mă trimite la piață, să cumpăr făină. De obicei lipsesc ceasuri întregi. O să vin aici la șase dimineața.

— Tom...

Exasperat, prietenul meu și-a ridicat brațele spre cer.

— Măcar o dată, nu mai *vorbi*.

Am tăcut.

— N-o să pună mâna și pe tine, a spus Tom. Cultul, Lordul Ashcombe sau oricine altcineva. N-o să pună mâna și pe tine.

S-a întors, vrând să plece. S-a oprit la ușă.

Mi-a urat noapte bună, apoi a plecat.

Luni, 1 iunie 1665

Sărbătoarea Sfântului Martir Iustin

Capitolul 28

Abia dacă am pus geană peste geană. Cu toate că eram frânt de oboseală, la fiecare mișcare spatele mă săgeta, curmându-mi somnul. La șase dimineața, ceva m-a trezit. Era vocea crainicului, care-mi striga numele.

— Ascultați! Ascultați! Fiți cu ochii în patru, oameni buni! Christopher Rowe, ucigașul lui Benedict Blackthorn, e în libertate! Răzvrătindu-se împotriva cruzimii maestrului său, tânărul Rowe s-a înhăitat cu cei din Cultul Arhanghelului! Maiestatea Sa oferă o recompensă de douăzeci de lire oricui pune mâna pe el.

Glasul crainicului se auzea limpede prin casa distrusă a doctorului Parrett, dar, chiar și așa, nu eram încredințat că auzisem bine. *Douăzeci de lire?*

— Bună dimineața, a spus doctorul Parrett.

Mai că am căzut din pat. Doctorul Parrett stătea în pragul ușii, ținând o găleată în mână.

— Iertare, s-a scuzat bărbatul. N-am vrut să te sperii. Ți-am adus apă.

A pus găleata la capul patului.

— Nu te simți bine? James a spus că ai avut un somn agitat.

M-am zgâit la doctorul Parrett, i-am văzut hainele ponosite și rupte; sub ele, trupul îi era subțiat de foame. Trebuie să fi auzit spusele crainicului. *Douăzeci de lire.*

Am tras pătura la piept.

— Domnule doctor Parrett... Nu-i adevărat ce spune crainicul. N-am...

— Nu-i asculta, a spus înverșunat doctorul. Sunt niște mincinoși! Ei...

S-a înecat cu propriile vorbe. Pentru o clipă, realitatea a părut să-i străpungă nebunia, dând la iveală suferința din ochii săi. Dar apoi lumina rațiunii a dispărut, iar omul a clipit, alungând adevărul.

— Poți rămâne aici, cu noi, cât de mult ai nevoie. Când ești gata, avem pâine la micul dejun. Să-ți mai aduc ceva?

Am cerut să-mi aducă un lucru. Doctorul a încuviințat din cap și a plecat. Am înghițit ultimele rămășițe de pudră de salcie, sperând să-și facă efectul. Pe urmă am tras spre mine găleata cu apă și m-am așternut pe treabă.

Când Tom m-a văzut, aproape că a sărit de un stânjen. A cercetat din ochi dormitorul lui James, de parcă altcineva s-ar fi ascuns în acel mormânt mistuit de flăcări. Apoi a rămas înmărmurit.

— Christopher?

M-am răsucit de jur împrejur, cu brațele depărtate.

— Ce părere ai?

Pentru o clipă, buzele i s-au mișcat fără sunet.

— Ce-ai pățit?

Părul meu era negru ca tăciunele; îl vopsisem cu cerneală de sepie, dintr-o fiolă de-a maestrului meu. De asemenea, lepădasem vechile haine ale lui Tom și

împrumutasem altele, de la doctorul Parrett. Purtam o pereche de nădragi ponosiți de-ai doctorului — prea mari pentru mine — și o cămașă de in de-a lui James, care-mi era prea mică. Pentru a completa imaginea unei pușlamale de stradă, folosisem un amestec de cinabru obținut din cochilii de melci strivite și restul cernelii de sepie și îmi pictasem pe față puncte maroniu-închis. Cireașa de pe tort era obrazul meu umflat, unde încasasem lovitura de la Martin.

— Parcă abia te-ai fi vindecat de variolă, a spus Tom, apoi și-a încrețit nasul. Și miroși de parcă încă ai fi bolnav.

Pentru prima oară în ultimele câteva zile, aveam un pic de speranță. Dacă deghizarea mea reușise să-l deruteze măcar o clipă pe Tom, era cu putință ca planul meu să funcționeze.

— Te-ai înșelat în legătură cu recompensa, i-am spus. Capul meu valorează *douăzeci* de lire.

Tom s-a strâmbat.

— Să-ți aduci aminte de asta înainte să-mi mai faci necazuri.

Deghizarea asta funcționa chiar prea bine. Pe stradă, câțiva negustori și-au ridicat bâtele și mi-au aruncat vorbe grele când m-am apropiat prea mult, vrând să-și apere mărfurile de degetele iuți ale unui hoț. În tot acest timp, Tom mergea alături de ceilalți trecători, la o oarecare distanță în spatele meu, târând după el căruciorul gol pentru făină.

Oamenii regelui ieșiseră pe străzi câtă frunză și iarbă. De trei ori am trecut pe lângă gărzile regelui, atât

de aproape de ele, încât mai că le-am atins. Își țineau mâinile pe plăselele sabiei și pe pistoale, iscodind gloata de trecători de luni dimineață. Privirile lor au trecut de mine fără să mă recunoască, dar de fiecare dată trebuia să dau colțul străzii ca să-mi recapăt răsuflarea. Cel puțin prezența lor împuțina șansele ca Wat și ceilalți să mă atace în plină zi, chiar dacă m-ar fi văzut. Cu toate astea, m-am grăbit. Cu cât rămâneam mai mult într-un loc, cu atât atrăgeam mai mult atenția.

Prăvălia de cărți a lui Isaac se afla pe Saint Bennet's Hill, o stradă îngustă din apropierea fluviului, incomod de aproape de Palatul Breslei Spițerilor. Nu avea nicio tarabă în față, nici ferestre. Intrarea în prăvălie era tăiată într-o veche clădire de piatră, flancată de depozite. Ușa era făurită din lemn trainic și gros de stejar, încinsă cu benzi de fier. Pe ușă era țintuită o plăcuță de lemn.

TOMURI RARE
PROPRIETAR, ISAAC CHANDLER
TOȚI CEI CARE CAUTĂ CUNOAȘTERE SUNT
BINE-VENIȚI

În piatra de deasupra ușii era săpată o frază în latină.

FIAT LUX

Să fie lumină!

Pe dinăuntru, prăvălia lui Isaac aducea mai mult cu o bibliotecă. Odaia era mică, nu mai mare de cinci metri pătrați. În afară de locul în care ardea un foc în vatra de piatră, risipind răcoarea dimineții, toți pereții erau

acoperiți cu rafturi înțesate de cărți — pe alocuri atât de grele, încât lemnul de cedru se încovoiase la mijloc. Într-un colț, alte cărți erau puse unele peste altele, în teancuri care aproape că ajungeau până la tavan — un labirint de foi de hârtie și de piele care blocau accesul spre o scară îngustă, care ducea la caturile de sus. Locul îmi amintea atât de mult de maestrul meu, încât ochii mă usturau din pricina lacrimilor.

Eu și Tom nu eram singuri. Chiar de cealaltă parte a ușii era o tejghea de lemn. În spatele ei, un bătrân cu păr alb, rar și cu o bărbie ascuțită stătea liniștit pe un scaun, cu ochii închiși. Era proprietarul prăvăliei, Isaac Chandler.

Glasul lui era blând, ca o șoaptă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut niște informații, i-am răspuns.

Bătrânul a deschis ochii.

— Apropie-te, rogu-te. Mă lasă vederea.

M-am apropiat de tejghea, iar Tom m-a urmat. Când am ajuns mai aproape, am înțeles despre ce vorbea Isaac: ochii lui începeau să se înnegureze, ca și cum ceața dimineții s-ar fi strecurat înăuntrul lor.

— Pentru un om care îndrăgește cărțile, e un blestem, a spus el. Mai degrabă mi-aș pierde sufletul. Dar Domnul face după cum i-e voia și nu întreabă, a adăugat el oftând. Cine ești?

Tom s-a încordat. Întrebarea mă găsise nepregătit și pe mine. Din pricina crainicului, nu-mi mai puteam spune numele adevărat.

— Mă numesc... James Parrett, am spus, simțind cum fața îmi ia foc. Sunt ucenicul lui Andrew Church, de la Palatul Spițerilor. Maestrul meu m-a trimis să aflu

înțelesul unor simboluri pe care le-a descoperit într-un text.

— Ți-ai uitat șorțul.

Mi-am coborât privirea, către costumația mea de pușlama; nu aveam șorțul albastru.

— Eu... ăăă... Mi-am distrus șorțul în laborator. Am... turnat pe el ulei de vitriol.

— O substanță primejdioasă, a spus Isaac. Dar utilă, în anumite împrejurări.

A încuviințat din cap.

— Prea bine. Despre ce simboluri e vorba?

Aproape că sperasem să-i spun *Caut o carte despre simboluri*, iar el să-mi arate un tom și să-mi zică *Desigur, aici e tocmai ce-ți trebuie.* Maestrul Benedict mă trimisese la Isaac să aflu cheia, dar totodată mă avertizase să nu spun nimănui. Nu eram sigur dacă Maestrul Benedict se referea și la Isaac. Am hotărât să-i spun negustorului o parte din adevăr.

— Sunt mai multe glife: o spadă cu vârful îndreptat în jos, un triunghi cu vârful în sus. Apoi un alt triunghi, intersectat de o linie, ca un munte cu vârful nins.

Pentru o clipă, n-am știut dacă bătrânul se gândea sau dacă nu mă auzise. Apoi a vorbit:

— Simbolurile pot însemna aproape orice. Contextul e important.

Părea să aștepte ceva.

— Simbolurile reprezintă ingrediente, am adăugat eu.

— Ingrediente.

— Da.

Am așteptat. Neprimind niciun răspuns, am explicat:

— O cheie.

Bătrânul nu a spus nimic. Pe urmă s-a foit în scaun.

— Nu cred că te pot ajuta.

M-am întristat.

— Dar... maestrul meu a spus că ești singurul care mă poate ajuta.

— Ești ucenic spițer, a spus Isaac.

— Așa e.

— Prin urmare, poți citi în latină.

— Da.

Isaac a arătat undeva, în sus.

— Ce scrie acolo?

În spatele lui, pe ultimul raft al bibliotecii, în lemn fusese arsă o inscripție. Am citit.

— *Et cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos.*

— Cum se tălmăcește?

— E un citat din Biblie, din Evanghelia după Ioan. „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera."

Bătrânul a încuviințat.

— Iată și răspunsul tău, tinere... Iertare, nici auzul meu nu mai e ce-a fost. Cum spuneai că te cheamă?

M-am zgâit la el.

— Numele meu este James Parrett.

Bătrânul aștepta.

— Dar am mințit.

Tom m-a apucat de braț.

— Nu.

M-am scuturat.

— Mă cheamă Christopher Rowe.

Ochii încețoșați ai lui Isaac îi țintuiau pe ai mei.

— L-am cunoscut pe maestrul tău.

— Așa e.

— Benedict era prietenul meu. Îmi vorbea adesea de ucenicul lui. Și chiar dacă nu mi-ar fi pomenit de tine,

tot ți-aș fi știut numele, după anunțul crainicului, de azi-dimineață. Christopher Rowe, ucigaș, răzvrătit împotriva cruzimii maestrului său.

— Nu i-am făcut rău Maestrului Benedict. Nu aș fi putut.

— Cum să știu că spui adevărul? Ai venit la mine sub un nume străin și, după câte cred, cu o altă față. Îmi îndrugi brașoave și apoi îmi ceri să te cred pe cuvânt. De ce te-aș crede, Christopher Rowe?

M-am gândit ce motive, ce povești aș fi putut îndruga. Scuze. Minciuni. Eram disperat. Trebuia să-l conving cumva, altfel totul se sfârșea acolo.

Am căutat înlăuntrul meu. Nu am văzut altceva decât chipul Maestrului Benedict. Și așa am găsit răspunsul de care aveam nevoie.

— Sunt orfan, i-am spus. Profesorii care m-au primit m-au hrănit, m-au învățat, mi-au oferit un adăpost. Le voi fi mereu recunoscător pentru asta. Dar orfelinatul nu era un loc blând. Profesorii erau foarte severi și împărțeau lesne pedepse. Iar o parte dintre băieți erau și mai răi. Poate că trăiam cu toții laolaltă, dar adevărul e că fiecare creștea în singurătate. Când Maestrul Benedict m-a luat la el, lumea mea s-a schimbat. A ținut la mine.

Glasul îmi tremura.

— Mi-a arătat altceva, ceva despre care nu știusem vreodată că există. Era ciudat. Era uman. Dar niciodată nu mi-a arătat altceva decât bunătate. El a fost tatăl meu adevărat în toate felurile care contează. Și l-am iubit.

Mi-am șters ochii cu mâneca, pătând-o cu dâre violet.

— Nu ai niciun temei să te încrezi în mine, am continuat. Nici nu ești nevoit s-o faci. Dar dacă ai fost cu adevărat prietenul Maestrului Blackthorn, atunci știi că

nu l-aș fi ucis niciodată, pentru că nici măcar o clipă nu ar fi fost în stare să dea dovadă de cruzime.

Isaac a clipit încet, privindu-mă. Tom rămăsese nemișcat, ca o statuie.

Pe urmă, Isaac s-a ridicat din scaun. A scos de sub robă o cheie de argint legată de o bucată de ață, în jurul gâtului. I-a întins-o lui Tom.

— Încuie ușa din față.

Tom m-a privit neliniștit, dar s-a supus. Isaac s-a răsucit spre biblioteca din spatele său și a tras afară trei cărți, aflate pe rafturi diferite. După ce a scos-o pe a treia, s-a auzit un „clac" sonor. Pe urmă, biblioteca s-a deschis. Din bezna din spate adia un aer rece.

Isaac și-a recuperat cheia din mâna lui Tom și a luat o lampă de pe tejghea. A aprins-o, pe urmă a pășit pe ușa secretă. În lumina slabă a flăcării am zărit treapta de sus a unei scări care cobora în adâncime.

Isaac s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Vii sau nu?

Capitolul 29

Am numărat o sută de trepte, apoi m-am lăsat păgubaș. Scara cobora în spirală și nimic nu dădea de înțeles unde ne aflam. Pereții de piatră curbați nu aveau nicio imagine zugrăvită, și nici suporturi pentru torțe. Nenumărate crăpături brăzdau mortarul. În afară de durerea din spatele meu, singurul lucru care se schimba era aerul, care se răcea cu fiecare treaptă coborâtă.

În cele din urmă, am ajuns la capătul scărilor. Treptele se sfârșeau într-o încăpere care adăpostea două uși atât de mari, încât intrarea în Palatul Spițerilor părea minusculă prin comparație. În fiecare lambriu de stejar era cioplită câte o cruce: cele patru brațe erau egale în lungime și aveau capetele evazate. În cioplituri mai rămăseseră frânturi de vopsea — albă deasupra, roșie în interiorul crucii și aurie de jur împrejur.

Isaac a atins un mâner de alamă lustruită.

— Thomas, vrei să mă ajuți cu tinerețea ta?

Îndatoritor, Tom a făcut un pas în față și și-a proptit un umăr în ușă. Apoi a încremenit, cu ochii mari.

— Cum de-mi știți numele?

— Benedict mi-a spus o dată că ucenicul lui are un prieten atât de credincios, încât, indiferent cât de absurde sunt uneltirile pe care le urzește ucenicul, Thomas Bailey e mereu alături de el. Christopher e căutat pentru crimă. Pe capul lui s-a pus o recompensă de douăzeci de lire. Și nu doar Gărzile Regelui o vânează. Și totuși, ești aici. Așadar, cine altcineva ai putea fi?

Am roșit. Tom m-a privit triumfător:

— Ți-am *zis* eu că unelteşti.

Ușa enormă a scârțâit din balamalele groase de trei centimetri. Ceea ce se afla dincolo de ușă m-a făcut să înmărmuresc.

Ne aflam într-o grotă care se întindea atât de departe, încât lumina lămpii nu răzbătea până la capătul ei. Pretutindeni se zăreau rafturi: zeci și zeci de rafturi solide, încât i-ar fi putut susține pe titanii Greciei antice. Se înălțau până aproape de tavan, la douăzeci de metri deasupra noastră. Erau atât de mari, încât îți trebuia o scară înaltă cât casa pentru a ajunge la ele. Scările erau acolo: grinzi trainice, prevăzute cu roți în partea de jos, încastrate în șine montate în podea.

Nu mai văzusem în viața mea atât de multe cărți. Rafturile gemeau de ele, amenințând să se rupă și să prăvălească deasupra noastră o furtună de pagini. Dar acolo nu erau numai tomuri. Pe unul dintre rafturi fuseseră așezate pergamente, în formă de piramidă; erau îngălbenite și sfărâmicioase din pricina vechimii. Pe un alt raft se sprijineau lespezi de piatră în care fuseseră săpate glife ciudate. Așezate pe un rând, tablete de un roșu-închis erau marcate cu semne și săgeți oculte, care se întăriseră în lut cu mii de ani în urmă.

Tom a păşit în spate până când braţul lui mi-a apăsat umărul.

— Unde ne aflăm?

— La mare adâncime, sub oraş, a răspuns Isaac. Într-o hrubă săpată de Cavalerii Templieri. Aici îşi depozitau prada de război, până când Papa Clement le-a destrămat ordinul şi i-a ars pe rug. Cu 350 de ani în urmă, hruba i-a fost lăsată, în secret, familiei Mortimer. Înainte să mă întrebi, îţi voi spune că nu ştiu ce s-a ales de aurul Templierilor. Nu are importanţă. Noi am umplut hruba cu ceva mult mai preţios. Aveţi în faţa ochilor colecţia completă de opere pe care eu şi fraţii mei le-am strâns. Aici sunt secole de cunoaştere, de la toate civilizaţiile, din toate colţurile lumii. Iar cunoaşterea asta e pusă la dispoziţia celor care şi-o doresc cu adevărat. Din nefericire, aceştia sunt puţini.

— Spui mereu „noi". Maestrul Benedict făcea parte din grupul vostru?

— Da. Am fost şapte. În afară de mine, toţi fie au murit, fie au fugit din oraş.

— Dar ce sunteţi?

— Suntem alchimişti, a răspuns Isaac.

— Cei care transformă plumbul în aur?

— Credeam că sunt şarlatani cu toţii, i-a scăpat lui Tom, înainte de a-şi da seama că nu era o idee prea bună să superi un om când te afli în hruba sa tainică.

Dar Isaac nu se simţea jignit.

— Marea majoritate a alchimiştilor sunt şarlatani. Şi, da, Christopher, transmutarea plumbului în aur este unul dintre scopurile alchimiştilor. Dar veacurile de înşelătorie au ascuns adevăratul motiv al căutării noastre.

Isaac a păşit înainte. Eu şi Tom l-am urmat, iar sunetul călcâielor noastre pe podeaua de piatră răsuna în toată grota. După ce am trecut de opt rânduri de rafturi şi am ajuns în dreptul unei scări, Isaac a împins-o şi a făcut-o să alunece pe roţi, cu un scârţâit.

— Purificarea metalelor fundamentale — prin transformarea acestora în aur — este doar mijlocul, nu şi scopul. De fapt, noi căutăm cunoaşterea binecuvântată a Domnului însuşi. Vrem să descoperim Prima Materia, Materia Primordială, energia brută din care Dumnezeul nostru a creat universul. Astfel, sperăm să înţelegem cu adevărat lumea noastră materială.

După ce a parcurs o treime din lungimea raftului, scara s-a oprit. Isaac şi-a plimbat degetele de-a lungul cotoarelor de cărţi din al doilea rând din partea de jos, căutând mai degrabă prin pipăit decât prin văz. A scos de pe raft un tom legat în piele închisă la culoare şi mi l-a întins.

Coperta era gravată cu imaginea unui şarpe care îşi înghiţea propria coadă. Eu şi Tom ne-am privit. Desenul era aidoma cu cel al şarpelui de pe fresca din criptă.

— Acesta este *ouroboros*, a explicat Isaac. Este simbolul pentru Prima Materia. La fel cum şarpele alcătuieşte un cerc cu sine însuşi, tot aşa noi înţelegem că Prima Materia este inima întregului univers. Toate lucrurile, toate formele de viaţă se ivesc din Materia Primordială. Dacă ai avea acces la această materie, atunci şi tu ai putea s-o foloseşti. Acesta este adevăratul scop al alchimistului. Spiţerii au descoperit multe dintre secretele mai mici ale lui Dumnezeu: argintul tămăduieşte, planta de aloe alină rănile, uleiul de vitriol dizolvă. Dar toate acestea sunt doar umbre ale Materiei Primordiale. Închipuie-ţi ce

leacuri ai putea prepara, dacă i-ai cunoaște tainele. Cine știe, ai putea să previi chiar moartea.

— Asta căuta Maestrul Benedict? am cerut să aflu.

— Da. Cred că și tu cauți același lucru.

Vorbele lui m-au luat prin surprindere.

— Nu știu nimic despre asta.

— Deocamdată nu, dar dacă Benedict te-a trimis aici, înseamnă că dorea să înțelegi.

— Ne-a arătat cum să deschidem ușa de sub..., am început eu, însă Isaac a ridicat o mână.

— Stop. Nu se cade să știu la ce anume lucra Benedict. Nu sunt spițer; eu doar am grijă de bibliotecă. Anumite secrete nu ni le împărtășim nici măcar unii altora. Astfel, apărăm frăția de cei care vor să folosească descoperirile noastre în scopuri greșite.

M-am gândit la victimele Cultului. Oamenii fuseseră schingiuiți, ca să li se smulgă anumite informații. Dar dacă fiecare membru al frăției ar fi cunoscut doar o bucățică din adevăr, atunci ucigașii nu ar fi scos de la ei decât frânturi care nu i-ar fi ajutat decât să ajungă la următorul membru al frăției. Acest lucru nu îi oprise pe asasini, dar le zădărniciseră eforturile vreme de câteva luni, până când, în cele din urmă, au ajuns la maestrul meu. Maestrul se otrăvise singur tocmai pentru a nu fi silit să-i dezvăluie lui Wat ceea ce acesta voia să afle. Păstrase taina lui din urmă numai pentru mine.

— Nu te temi că vor prinde de știre și despre dumneata? l-am întrebat pe bătrân.

— Biblioteca asta e scopul existenței mele. Nu pot s-o părăsesc, a zis Isaac ridicând din umeri. Ca de obicei, viitorul e în mâinile Domnului. Dacă vin după mine, așa să fie.

Nu și dacă puteam să mă împotrivesc.

— Am găsit o ușă încuiată. Maestrul Benedict a spus că dumneata ai cheia.

Isaac a început să împingă scara din nou, mutând-o mai departe, de-a lungul culoarului.

— Simbolurile pe care le-ai descris adineauri sunt alchimice și reprezintă instrucțiuni redactate cifrat, pentru a le feri de ochii iscoditori. Toate, în afară de primul simbol pe care l-ai menționat — sabia cu vârful îndreptat în jos. Simbolul nu este o instrucțiune, ci emblema Arhanghelului Mihail.

Tom s-a cutremurat. La fel și eu.

— Asta înseamnă că... alchimiștii fac parte din Cultul Arhanghelului? a cerut Tom să afle.

— Cultul Arhanghelului nu există, a spus Isaac.

M-am uitat la Tom, care părea la fel de nedumerit ca mine.

— Dar... cum e cu putință? Crimele astea...

— ...sunt faptele unor oameni malefici. Dar țelurile lor nu au nimic de-a face cu vreun cult. Cel puțin nu în sensul în care se referă lumea.

Isaac a fluturat o mână spre cărțile care ne înconjurau.

— Protejarea descoperirilor noastre nu e singurul motiv pentru care lucrăm în taină. În trecut, alchimiștilor li s-au adus acuzații foarte grave: trădare, erezie, vrăjitorie. Dar noi, cei care suntem în căutarea darurilor cu care Domnul i-a miluit pe robii Lui, nu suntem ucigași. Ucigașii sunt cei care răspândesc spaimă și minciuni, învăluind munca noastră sfântă într-un renume întunecat. Astfel, asasinii își tăinuiesc adevăratele motive.

Mi-am amintit ce îmi spusese Oswyn.

— Ai spus că alchimiștii caută cunoașterea, pentru a face bine în lume. Mi s-a spus că acest Cult — adică asasinii — vrea putere.

— Așa e.

Isaac nu a mai împins scara și a ridicat privirea.

— Acolo. Al treilea tom de pe raftul de sus. Cartea cu cotor albastru. Ia-o.

M-am urcat pe scară și am luat cartea pe care mi-o arătase.

— Deschide-o, m-a îndemnat negustorul de cărți.

În coperta din spate era îndesată o bucată de pergament. Pe ea Maestrul Benedict desenase o hartă. Pe hârtie se înșirau rânduri de simboluri, iar în dreptul fiecăruia era o etichetă.

— Iată cheia pe care o cauți, a spus Isaac. Ia-o. E darul lui Benedict pentru tine.

În sfârșit, găsisem ultimul mesaj al Maestrului Benedict. Îl priveam plin de admirație, de mândrie și... de spaimă.

Isaac mi-a pus o mână pe umăr, făcându-mă să tresar.

— Fii cu băgare de seamă, Christopher. Ceea ce faci e primejdios.

Nu aveam nevoie să mi se amintească anume cât de mulți îmi voiau moartea. Dar Isaac nu se referea la asta.

— Odată cu această moștenire, va trebui să iei o hotărâre, m-a avertizat negustorul de cărți. Cunoașterea poate aduce cu sine mari minuni, dar și multă suferință. Benedict s-a luptat dintotdeauna cu această alegere. În cele din urmă, poate că singurul mod prin care putea să câștige a fost să-ți transmită alegerea lui.

Am clipit.

— Eu... Eu nu înțeleg.

Isaac a oftat.

— Cine ţi-a spus că ucigaşii caută putere a avut dreptate. Arhanghelul Mihail e căpetenia aflată în slujba lui Dumnezeu. El conduce legiunile cereşti în nesfârşita bătălie împotriva puterilor iadului.

Isaac a deschis cartea pe a cărei copertă trona *ouroboros*-ul şi ne-a arătat o imagine: un înger cu părul ondulat şi aripile întinse, care împlânta o sabie într-un balaur.

Negustorul a continuat:

— Pentru a-l slăvi, Dumnezeu l-a înzestrat pe Mihail cu puteri neasemuite.

A dat pagina,şi s-a ivit un alt desen: Arhanghelul stătea deasupra unor siluete schilodite, drăceşti. Îşi ţinea un braţ întins deasupra capului, iar mâna lui strălucea de un foc ceresc. Demonii de dedesubt urlau, mistuiţi de lumina lui Dumnezeu.

— Tot aşa cum leacurile spiţerilor pot lua multe forme, Materia Primordială se poate întrupa în multe forme. Focul Arhanghelului este substanţa brută a Materiei Prima. E puterea dezlănţuită a lui Dumnezeu.

Isaac s-a întors spre mine.

— Adineauri ţi-am spus că nu există niciun Cult, ci doar ucigaşi care se ascund dincolo de numele Cultului. Asasinii caută acest aspect al Materiei Primordiale, Focul Arhanghelului. Dacă până acum fărădelegile lor au fost grave, dacă găsesc Focul, lucrurile vor sta mult mai rău.

— De ce? a întrebat Tom neliniştit. Ce vor să facă?

— Odinioară, câmpurile de bătălie englezeşti erau înţesate de cavaleri.

Isaac a întins mâinile în lături, de parcă ar fi vrut să zugrăvească scena.

— Împlătoşaţi, nobilii erau de neatins; culmea a cinci veacuri de războaie. Şi acum, spune-mi: când ai văzut ultima dată un cavaler?

S-a sprijinit de raft.

— Armele de foc i-am alungat pe cavaleri de pe câmpul de luptă. Armura — sediul forței lor — era inutilă în fața unor oameni de rând, înarmați cu pulbere neagră. Și acum închipuie-ți cum ar fi să pleci în luptă alături de Mihail. Praful de pușcă n-ar avea mai multă valoare și n-ar fi mai sofisticat decât o piatră lansată dintr-o praștie. Cel care descoperă Focul ar putea schimba lumea. Iar dacă oamenii nepotriviți pun mâna pe el...

Privirea lui Isaac s-a pierdut în depărtare.

— Armata care pășește alături de Arhanghel va fi de neînvins.

Capitolul 30

Ne-am întors în cripta de sub mausoleul aflat în grădina familiei Mortimer. Tom ducea torţa. Eu aveam la mine pergamentul — cheia maestrului meu.

După cele arătate de Isaac, eu şi Tom priveam cu alţi ochi fresca. Ne-am uitat la *ouroboros*, Materia Primordială, şarpele care îşi înghiţea coada. Acum ştiam şi ce reprezentau personajele din interior. Arhanghelul Mihail, căpetenia Domnului, îşi împlânta sabia în trupul balaurului — Satana —, iar dedesubt, trepăduşii diavolului se zvârcoleau, înghiţind întuneric.

Înarmaţi cu cheia Maestrului Benedict, ştiam ce otravă trebuia să le administrăm.

VOCABULARUL ALCHIMIEI

CELE TREI PRINCIPII

- sare — forța contractoare — cristalizare — contracție
- sulf — forța expansivă — disoluție — evaporare
- mercur — forța integratoare — sare de echilibrare — și sulf

CELE PATRU ELEMENTE

- pământ — rece și uscat — melancolic
- apă — rece și umedă — flegmatic
- aer — fierbinte și umed — sangvinic
- foc — fierbinte și uscat — coleric

METALE PLANETARE

- aur / Soarele
- argint / Luna
- cositor / Jupiter
- fier / Marte
- plumb / Venus
- argint-viu / Mercur
- cupru / Saturn

MINERALE TERESTRE

- salpetru
- realgar
- var ars
- cinabru
- țipirig
- tartru
- masicot
- marcasit

COROZIVE

- aqua fortis
- aqua regia
- oțet
- oțet distilat
- ulei de vitriol

GREUTĂȚI ȘI MINERALE

- o livră
- un dram
- o uncie
- o fărâmă
- un dram
- o pintă
- ANA — cantități egale

INSTRUCȚIUNI / PROCESE

- calcinare
- congestie
- fixare
- soluție
- digestie
- precipitare
- purificare
- extras
- sublimare
- separare
- cerare
- fermentare
- multiplicare
- caput mortuum
- ulei
- filtru
- zahăr
- spirit
- esență
- alambic
- rețetă
- alcool
- retortă
- noapte
- miere
- ceară
- pulbere
- distilat
- amestec
- compus
- primitor
- fierturăă

— Știm deja că ăsta e simbolul pentru mercur, i-am spus lui Tom, arătându-i gaura din stânga. Iar simbolul de deasupra reprezintă...

— ... aerul? am continuat eu.

Tom s-a întins și a strecurat un deget în gaură.

— Dar înăuntru nu există deja aer?

— Poate că asta e șmecheria.

M-am răsucit către mesele de lucru, pe care erau înșirate ingredientele.

— Nu trebuie să punem nimic acolo. Dar, dacă nu ai cheia, ai turna în gaură diverse ingrediente, încercând să spargi cifrul. Și astfel, încuietoarea rămâne blocată.

Isteață treabă, mi-am spus în sinea mea.

— Bun, a spus Tom. Și atunci, ce trebuie să punem în ultima gaură?

Mai aveam trei simboluri de descifrat.

Un triunghi cu vârful în jos. *Apă.*

O scară ciudată, cu un zigzag desenat în partea de jos. *Amestecă.*

Un cerc prin al cărui centru trecea o linie. *Sare.*

Apă, amestec, sare.

— Vasăzică... apă sărată? a întrebat Tom.

— Așa cred.

Aer deasupra, mercur la stânga, apă cu sare la dreapta.

Ne-am pregătit. Am turnat apă într-o cupă de laborator, până la buză. Am turnat înăuntru o lingură plină cu sare. Am amestecat, iar în urmă a rămas un lichid de un alb înceţoşat. A doua cupă de laborator, plină cu mercur, i-a revenit lui Tom.

Ne-am postat dinaintea balaurilor. I-am făcut lui Tom un semn cu capul.

Încet, a turnat mercurul. Din spatele peretelui de fier s-a auzit un zgomot slab.

Am înclinat cupa plină cu apă sărată, care s-a revărsat prin gaură.

Nimic.

— Oare am...

Clac.

Peretele s-a desfăcut. O muchie şi-a făcut apariţia, desenând un cerc în interiorul *ouroboros*-ului. Aerul a năvălit pe acolo, şoptindu-ne în urechi asemenea unei răsuflări, iar torţa a pâlpâit.

Partea din mijloc a frescei s-a deschis. Arhanghelul Mihail ne chema.

Am păşit înăuntru.

Dincolo de sigiliu se afla un alt coridor. Acolo nu existau firide săpate în pereţi, nici oseminte străvechi, ci doar piatră. Culoarul se prelungea cu încă şase metri şi se termina cu o uşă de lemn.

— Priveşte, m-a îndemnat Tom.

Se uita ţintă la partea din spate a frescei. Era făurită din sticlă, aşa încât puteam vedea mecanismul, întocmai ca la cubul meu enigmatic. În dreapta peretelui, mercurul apăsa o pârghie legată de încuietoarea din lateral. Deasupra, unde nu turnaserăm nimic, se vedea o altă pârghie. Dacă un lichid ar fi fost turnat, acesta ar fi apăsat o contragreutate, silind încuietoarea să nu se deschidă.

Dar cel mai uimitor lucru era față în față cu mercurul. Apa sărată pe care o turnasem se scursese într-un borcan de ceramică. În partea de sus, circulând între două furci metalice, scăpărau scântei mai strălucitoare decât cele scoase de un amnar. Semănau cu niște fulgere minuscule. Odată cu fiecare descărcare se auzeau pârâituri, ca niște mici tunete.

Tom și-a făcut semnul crucii.

— În numele lui Dumnezeu, ce-i asta?

Ne zgâiam înmărmuriți, însă lumina a durat doar câteva clipe. Apa sărată s-a prelins prin găurile minuscule de pe fundul borcanului și s-a scurs, printr-o țeavă de aramă, într-o oală aflată dincolo de ușă. Scânteile s-au stins, iar încuietoarea s-a activat iarăși. Printr-o a doua țeavă, mercurul s-a scurs într-un borcan de lângă oală. Când nu a mai existat destulă greutate pentru a ține pârghia apăsată, mecanismul s-a resetat. M-am temut că aveam să rămânem blocați acolo, în spatele frescei, dar pe urmă am observat că pe partea dinăuntru exista un mâner. Pentru a ieși de acolo, nu aveam nevoie de ingrediente.

Am mers de-a lungul coridorului, până la intrarea finală. Acolo nu exista nicio enigmă, nicio cheie, doar un ivăr obișnuit, de fier, pe o ușă obișnuită, de lemn. Lumina torței noastre s-a revărsat în atelierul aflat dinaintea noastră, și mi-am simțit inima inundată de bucurie.

Mi se părea că eram iarăși acasă.

Într-un colț era un cuptor aidoma cu al nostru: fierul era încovoiat, în forma unei cepe, lângă el erau așezate rezerve enorme de cărbune și de lemne, iar coșul de fum străpungea tavanul de piatră. De cealaltă parte a încăperii se afla un alambic, iar un pahar uriaș de laborator aduna

picăturile care se scurgeau din el. Băncile erau acoperite cu experimente pe jumătate isprăvite. Rafturile de pe pereți erau înțesate de cărți, de hârtii și de pergamente care se împrăștiaseră pe podea. O criptă pentru gheață fusese amenajată în lespezile aflate în apropierea alambicului, iar lângă ele un pendul ticăia, așezat pe un scăunel. M-am cuprins singur în brațe și am simțit prezența mestrului meu.

Nu totul era la fel. În fiecare dintre ceilalți trei pereți fuseseră săpate cămăruțe. Judecând după borcanele dinăuntru, cele din dreapta și din stânga erau cămări pentru ingrediente. Din locul în care stăteam puteam vedea în cămăruța aflată de partea opusă ușii.

— Ce sunt astea? a întrebat Tom.

În spatele nostru, pe piatră fuseseră montate scânduri de lemn, din care ieșeau în afară rânduri de cuie. La capătul țepușelor astfel improvizate atârnau foi de hârtie acoperite cu vorbe, diagrame și simboluri. Majoritatea paginilor erau tăiate cu o singură linie neagră și groasă.

— Eșecuri, a venit răspunsul meu. Sunt rețete. Liniile negre înseamnă că rețetele au dat greș.

Mare parte dintre foi erau ale Maestrului Benedict. O parte dintre rețete erau notate cu scrisul de mână al lui Hugh — gros și încârligat. Mai erau și alți autori, pe care nu îi cunoșteam; cel puțin trei, judecând după ortografiile diferite.

— Ăsta era laboratorul lor secret, am spus. Aici își petrecea Maestrul Benedict nopțile.

În spatele scândurilor erau și alte foi, aranjate în teancuri. Cu siguranță, mii de pagini. În primul teanc, ca și pe scânduri, paginile erau acoperite cu scrisul de mână al Maestrului Benedict. Pe măsură ce parcurgeam restul

paginilor, scrisul de mână se schimba, pergamentul devenea din ce în ce mai sfărâmicios. Înainte de a mă opri, am numărat cel puțin zece autori diferiți. Acolo era rezultatul unei munci de ani, de zeci de ani. Poate chiar de secole.

— Christopher.

Tom se zgâia la cămara aflată de partea cealaltă a intrării. Dinaintea cămării, pe podea, dâre de un maroniu întunecat mânjeau lespezile de piatră. Alături era o găleată plină de cârpe. Toate erau pătate în aceeași nuanță.

Era sânge. Sânge uscat. Și încă mult.

Ușa care dădea în cămară era deschisă. Pereții dimprejur fuseseră pârjoliți de foc. Înăuntru, cămara era neagră de funingine, iar din pereți fuseseră îndepărtate bucăți mari de piatră. În mijlocul încăperii era o masă de fier îndoită. Pe masă se afla un pahar de laborator, iar gura lui largă era astupată cu un dop de plută. Era plin pe trei sferturi cu un lichid gălbui.

L-am luat în mână. Lichidul dinăuntru se plimba leneș de colo-colo, vâscos.

— Ce e? a întrebat Tom.

Am clătinat din cap.

— Nu știu.

În timp ce clătinam paharul, Tom se uita cu luare-aminte la lichidul care se scurgea pe pereții de sticlă.

— Pare să fie ulei.

Am scos dopul și am înmuiat un deget în lichid. Și la atingere părea ulei. Mirosea vag a fructe exotice, asemenea bananelor importate din insulele tropicale. Mi-am atins degetul cu vârful limbii.

— E dulce, am spus surprins.

Limba mă furnica, de parcă aș fi gustat sirop de piper fierbinte. Nu mai gustasem niciodată ceva asemănător.

Am pus dopul la loc și i-am dat lui Tom paharul, care a cercetat lichidul mai de aproape. M-am întors la masa de lucru. Pretutindeni erau împrăștiate foi de hârtie acoperite cu scrisul de mână al maestrului meu. Lângă ele era un fitil lung de tun. Sub masă erau încolăcite alte două bucăți de fitil, mai multe decât văzusem vreodată în prăvălia noastră. M-am uitat la odaia din care luasem paharul de laborator și la semnele negre care îi pătau pereții.

Oare Maestrul Benedict arsese praf de pușcă?

Față în față cu banca era un cilindru scurt — poate că avea opt centimetri în înălțime și doi centimetri jumate în diametru. Era înfășurat în pergament subțire, uns cu seu. În partea de sus a cilindrului era înfipt un fitil lung de aproape 60 de centimetri. Arăta ca un fel de lumânare ciudată, uleioasă. Lângă cilindru, pe podea, era o căldare plină cu rumeguș.

Mi-am adus aminte de Ziua Cecidiei: Tom și cu mine ne întorseserăm acasă, după ce Lordul Ashcombe găsise leșul lui Hugh. Folosisem rumeguș pentru a absorbi sângele de porc. Maestrul Benedict privise fix rumegușul, fascinat.

Și acum, uite că rumegușul era aici.

Pergamentul care înfășura cilindrul fusese strâns în partea de sus. L-am desfăcut. Tubul era plin cu rumeguș umed și lipicios. Era îmbibat cu același lichid vâscos, uleios, din paharul de laborator.

Am scotocit printre paginile împrăștiate pe masa de lucru. Am găsit ce căutam; scrisul era al Maestrului Benedict. Foaia era înțesată de mâzgăluri și corecturi. Dar când puneai cap la cap rândurile netăiate, obțineai o rețetă.

Focul Arhanghelului

Umple paharul de laborator cu aqua fortis *fumegândă. Scufundă paharul în apă cu gheață. Cu mare băgare de seamă, adaugă ulei de vitriol fumegând. Adaugă mai multă gheață, până aproape de punctul de îngheț. Doar cu stropi mici, adaugă siropul dulce alcătuit din ulei de măsline și oxid de plumb. Amestecă un sfert de ceas, cu cea mai mare grijă. Mută amestecul în apă; se va depune la fund. Ia mixtura și toarn-o cu stropi mici în natriu. Repetă operațiunea de trei ori. Lichidul obținut va avea aspectul și textura uleiului de măsline.*

Maestrul Benedict reușise: descoperise esența brută a Materiei Primordiale.

I-am aruncat o privire lui Tom. Încă ținea paharul de laborator în mână. Inima îmi bubuia în piept.

Tom a făcut un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am găsit, am răspuns arătându-i paharul. Ăsta e Focul Arhanghelului.

Tom se zgâia la el.

— Cum... cum funcționează? Trebuie să îl bei?

— Nu știu.

Îl gustasem, și acum limba încă mă ardea. Capul începea să mă doară — o pulsație surdă în tâmple. Oare îmi făcusem rău gustând? Mă simțeam așa din pricina Focului?

Mi-am răsfirat degetele, ca Arhanghelul Mihail în desenul pe care ni-l arătase Isaac. Din palma mea nu au țâșnit raze de lumină.

— Poate ar fi mai bine să-l pui la loc, am spus eu.

Deși Tom părea foarte ușurat să scape de lichid, în același timp părea și dezamăgit. Înțelegeam ce simțea. Nu ai în fiecare zi ocazia să ții în mână puterea lui Dumnezeu.

Am frunzărit din nou paginile. Marea majoritate conțineau notițele nefinisate ale experimentelor maestrului meu. Am găsit o rețetă, separat, de „Sirop dulce din ulei de măsline și oxid de plumb". Hugh notase pe pagina cu pricina că siropul putea să fie bun pentru bomboanele medicinale.

Când am întors paginile pe cealaltă parte, am observat ceva. Pe spatele uneia erau mai multe rânduri scrise de maestrul meu. Un cuvânt cunoscut din ultima notiță de jos mi-a atras atenția.

Rumegușul e cheia. Când e amestecat cu rumeguș, volatilitatea amestecului este îmblânzită de natura moale a rumegușului, iar Focul Arhanghelului devine stabil. Astfel, doar flacăra îl dezlănțuie. Fii cu băgare de seamă, căci doar așa omul poate atinge în siguranță puterea lui Dumnezeu.

M-am încruntat nedumerit. Maestrul Benedict scria că, pentru a fi manevrat în siguranță, Focul Arhanghelului avea nevoie de rumeguș. Însă rumegușul nu era inclus în rețeta originală. Nici nu fusese amestecat cu lichidul din pahar. Uluit, am început să citesc notițele de la începutul paginii.

Puterea lui e prea mare. Focul Arhanghelului nu le-a fost menit muritorilor. Cea mai mică mișcare

aduce mânia lui Dumnezeu asupra celui care poartă amestecul. Ce-am făcut?

Am rămas tremurând, cu hârtia în mână. Lângă mesaj erau urme maronii — aceleași urme de sânge uscat care pătau podeaua din apropierea încăperii în care găsisem paharul de laborator. Odaia în care stătea Tom în clipa aceea.

O odaie de probă. Asta era.

Capul îmi bubuia, iar migrena mi se întețea de la o clipă la alta. Am privit urmele de pe pereți, ușa pârjolită, găleata, sângele.

M-am ridicat cu greu de la masa de lucru. Scăunelul s-a răsturnat și a căzut cu zgomot pe podea.

— Tom.

Glasul îmi tremura. Am fugit în camera de probă.

— Tom!

Prietenul meu pusese paharul pe masa de fier îndoită. Încă stătea aplecat deasupra ei, cercetând lichidul. A tresărit când l-am strigat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Tom și a lovit masa cu piciorul.

Paharul a alunecat pe o denivelare a mesei. S-a balansat o clipă, apoi a căzut. S-a rostogolit spre marginea mesei, cu rapiditate.

M-am gândit la sângele care păta podeaua. Mi-am adus aminte de umărul ars al maestrului meu. Și m-am dus cu gândul la trupul lui Hugh, găsit într-un mormânt creștin, în Ziua Cecidiei: înnegrit, ars și sfârtecat.

L-am înșfăcat pe Tom de guler. L-am tras cu putere. A căzut odată cu mine, în timp ce ieșeam pe ușa camerei de probă; ne-am prăvălit amândoi pe podea.

Paharul a căzut de pe masă.
Am încercat să închid ușa.
Apoi s-a dezlănțuit puterea lui Dumnezeu.

Capitolul 31

Am simțit piatra pe obraz. Era rece.

Sunt întins pe podea, mi-am spus.

Am încercat să-mi aduc aminte cum ajunsesem acolo.

Hârtii. Citisem ceva. Ceva rău.

Brațul meu drept era sub mine, răsucit. Îl simțeam amorțit, de parcă aș fi stat pe o bâtă, nu pe un braț. M-am mișcat, mi l-am tras de sub trup. A revenit la viață și a început să mă furnice.

M-am ridicat în capul oaselor și am tușit. Am tras în piept un aer acru, mai îmbâcsit decât cel pe care îl dădusem afară din piept. În cap aveam un pitic care izbea un ciocan de o nicovală. Mi-am dus o mână la tâmplă și am văzut că degetele îmi erau pătate cu un lichid roșu, fierbinte.

Lângă mine zăcea un băiat, ghemuit și scâncind. Părea cam vârstnic să scâncească.

Stai puțin! Era Tom. Cu o clipă înainte de explozie, îl trăsesem după mine, la pământ.

În colț ardea un foc. O lampă căzuse pe podea și se spărsese, aprinzând uleiul.

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Am căzut în genunchi.

Mai încearcă o dată, mi-am spus în gând. De data asta, am izbutit.

Am întins mâna, căutând clanța ușii de la încăperea de probă, dar clanța dispăruse. De fapt, ușa dispăruse cu totul. Zăcea la pământ, lângă Tom. O așchie încă mai rămăsese în tocul ușii, legănându-se de balamaua de sus.

Urechile îmi țiuiau.

Trebuia să sting focul. În colț era o găleată cu nisip. L-am turnat peste uleiul care ardea; părea mult mai mic decât atunci când izbise podeaua. Focul s-a risipit. Aerul încă era plin de fum.

— Tom!

Prietenul meu s-a oprit din scâncit.

— Ești teafăr?

S-a răsucit pe o parte. Mormăia ceva.

— Te-ai rănit la cap, i-am spus.

— N-am nimic.

M-am așezat la masa de lucru, am împins hârtiile la o parte și mi-am lipit obrazul de lemnul tăbliei.

Praf de pușcă. Ulei de vitriol. Semințe de vânătă.

Spusesem dintotdeauna că e primejdios să fii spițer, dar — așa cum profețise Oswyn — descoperirea Maestrului Benedict ne făcuse de rușine munca pământească. Focul Arhanghelului săpase noi răni în pereți, desprinzând bucăți de piatră mari cât pumnul meu. Pata de pe podea, sângele... acum știam cine sângerase acolo. Hugh. Nu fusese ucis, ci fusese victima puterii căpeteniei lui Dumnezeu. Fusese sfârtecat în urma unui accident asemănător cu cel care aproape că ne omorâse pe mine și pe Tom.

M-am gândit la trista mărturie scrisă a maestrului meu. *Focul Arhanghelului nu le-a fost menit muritorilor. Ce-am făcut?* Își îngropase prietenul cât de bine putuse, în pământul sfințit de sub îngerul de piatră. Mi l-am închipuit făcând-o singur, în întuneric, neputând să spună nimănui ce se întâmplase. Mă durea inima pentru el.

Chiar și așa, obsesia maestrului meu de a descoperi cum anume putea Materia Primordială să ajute lumea l-a făcut să se întoarcă acolo. Chiar și după tot ceea ce i se întâmplase lui Hugh, maestrul mersese acolo în continuare, pentru a găsi o cale de a purifica Focul Arhanghelului, voind să îl transforme dintr-un mijloc de distrugere într-o cale de lecuire, așa cum alchimistul transformă plumbul în aur, așa cum spițerul transformă otrava semințelor de vânătă într-un leac pentru astm. Cel puțin în parte, reușise. Rumegușul — rumegușul *meu* — schimbase natura Focului Arhanghelului și îmblânzise mânia lui Dumnezeu. Cilindrul în care fusese înfipt fitilul de tun se rostogolise de pe masa de lucru din pricina exploziei, dar nu explodase când atinsese podeaua. Maestrul Benedict avea dreptate. Dacă era amestecată cu rumeguș, arma avea nevoie de o flacără pentru a-și descătușa puterea.

Puterea. Oare cuvântul ăsta izbutea să zugrăvească acest dar cumplit al Domnului? *Nu spune nimănui*, mă avertizase maestrul meu. Acum înțelegeam avertismentul. Mi-am amintit cum, atunci când îmi dăduse ocazia de a pleca, mă întrebase dacă îmi dorisem viața pe care mi-o dăruise. Pentru o clipă, m-am întrebat ce ar fi făcut dacă aș fi acceptat șansa oferită, dar timpul acela trecuse. Nu aș fi ales niciodată altceva, niciodată nu l-aș fi abandonat. În clipa aceea, cu toate că eram zdruncinat, mă simțeam mândru că maestrul avusese încredere în mine.

Odată cu această moștenire, va trebui să iei o hotărâre, mă prevenise Isaac. Acum îi înțelegeam spusele. Când mă trimisese acolo, Maestrul Benedict lăsase alegerea finală în seama mea. Ce aveam să fac cu Focul Arhanghelului? Să lucrez mai departe cu el, pentru a-i schimba și mai mult natura și a descătușa puterea vindecătoare a lui Dumnezeu? Să îl ascund și să nu dezvălui nimănui că fusese descoperit? Sau să-l distrug, ferindu-l pentru totdeauna de atingerea muritorilor?

Maestrul Benedict căutase puterea brută a universului, pentru a face bine umanității, în schimb găsise o armă nepământeană. Prietenul lui, Hugh, murise din pricina ei, iar alții fuseseră uciși, în căutarea sa. Prima lecție pe care mi-o predase Maestrul Benedict fusese că rețetele noastre sunt doar niște instrumente mânuite de inimile și mâinile celor care le folosesc. Ucigașii ne dezvăluiseră deja ce fel de inimi aveau. Dacă acest instrument cădea în mâinile lor, mulți alții aveau să moară.

Armata care pășește alături de Arhanghel va fi de neînvins. Iar generalul aflat în fruntea acesteia va putea face orice își dorește. Cine l-ar putea opri? Cine s-ar fi putut împotrivi Atotputernicului? Cel care ar avea în putere Focul l-ar putea înlătura de la tron pe Maiestatea Sa Carol și s-ar putea proclama noul rege al Angliei. *Dacă îl ucid pe rege și silesc Parlamentul să se supună, Anglia va fi a lor,* spusese Oswyn. Și ce-ar fi urmat? Ce s-ar fi întâmplat cu restul lumii?

Ne-ar fi așteptat un alt război. Iar Focul Arhanghelului l-ar fi transformat într-un măcel.

Explozia îmi zdruncinase capul, dar îmi scuturase, de asemenea, și pânzele de păianjen de pe ochi. Mi-am amintit de Wat, purtând șorțul albastru al ucenicilor;

Wat îl numise pe Stubb „maestru"; Wat fusese la Palatul Spițerilor, uneltind împreună cu Elefantul și cu Martin. Și atunci am știut.

Știam adevărul despre ucigași, despre Cultul Arhanghelului.

Și acum aveam un plan.

În vreme ce sfârșeam de scris a doua scrisoare, Tom stătea aplecat peste umărul meu, cu obrajii cuprinși în palme.

— Ți-ai pierdut mințile, mi-a spus prietenul meu. Focul ți-a zdruncinat creierii.

Am împăturit cele două scrisori și am picurat ceară pe margini, pentru a le sigila.

— Nu crezi că o să meargă?

— Ba cum să nu, dacă asta înseamnă c-o să mori.

— Dacă lucrurile merg cum trebuie, nici nu va trebui să mă întorc în laborator. Nimeni nu va prinde de veste, l-am asigurat eu.

— Ba o să prindă de veste, fiindcă toate planurile tale au *atât* de mult succes.

Am scris numele destinatarilor pe scrisorile sigilate.

— Tu du scrisorile astea, i-am zis. Și orice-ai face, să nu te întorci.

— Cum? Ba nu. Ți-am mai zis că nu te las să...

— Nu și de data asta. Vorbesc serios, Tom. M-ai auzit? Deja ai făcut mult mai mult decât aș fi îndrăznit să-ți cer. Sunt foarte recunoscător. Dar de data asta trebuie să stai deoparte, înțelegi?

Tom a făcut un gest, gata să se opună. L-am întrerupt.

— Te rog, Tom. Ține-te deoparte. Făgăduiește-mi!

Și-a târșâit încălțările pe podeaua de piatră, cu capul plecat.

— Făgăduiesc...

I-am întins scrisorile și i-am arătat orologiul cu pendulă. Focul Arhanghelului îi spărsese fațada.

— Ține minte: mâine-dimineață...

— Duc prima scrisoare la nouă, iar pe a doua, la unsprezece. Am reținut.

A dat să plece. Apoi s-a întors spre mine. M-a îmbrățișat atât de strâns, încât nu puteam respira.

Ingredientele de care aveam nevoie erau în cămări. Maestrul Benedict pregătise deja o șarjă mare de sirop dulce, pe care-l pusese într-un vas de sticlă de 18 litri, pe masa de lucru din față, așa că mie nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât să urmez rețeta. Nu făcusem în viața mea ceva mai dificil. Trebuia să mă concentrez pentru a-mi opri tremurul mâinilor; eram peste măsură de speriat.

Limbile orologiului păreau a goni. Când am terminat de preparat rețeta, trecuse de miezul nopții. Iar când am terminat de pregătit odaia, era șapte dimineața. Totul era gata.

Mai aveam de așteptat doar câteva ceasuri. Pe urmă, într-un fel sau altul, totul avea să se sfârșească.

Am plecat din laborator și am ieșit în lumina dimineții care scălda grădina familiei Mortimer. Apoi m-am așezat pe iarbă, ca un miel de primăvară, și am așteptat sosirea lupilor.

Marți, 2 iunie 1665

Sărbătoarea Sfântului
Protector Erasmus

Capitolul 32

Am închis ochii.

Iarba crescută în neorânduială îmi atingea gâtul, iar lamele ei late îmi gâdilau pielea. Soarele de amiază îmi încălzea fața. Am auzit un uguit și m-am proptit în coate: am văzut un stol de porumbei cocoțați pe gard, la capătul îndepărtat al grădinii. Am căutat-o din ochi pe Bridget, dar nu am zărit-o. Nu o mai văzusem de două zile. Mă întrebam ce i se întâmplase și îmi făceam griji.

Oricum, acum n-am ce să fac. Am oftat și am ridicat ochii spre cer. De o jumătate de ceas, ascultam sunetele care răsunau din conacul aflat în spatele meu. Îmi făceau inima să bată înnebunită, însă nu aveam ce face. Nu-mi rămânea decât să aștept, să îmi pun întrebări și să-mi fac griji.

Apoi, dinspre alee s-a auzit alt sunet: un fâlfâit de aripi.

Timpul se scursese.

Bărbatul a ieșit din labirint. A pășit pe poartă, a trecut de lei. Când a ajuns în fața mausoleului, s-a oprit și și-a sprijinit un umăr de piatră.

— Tot orașul te caută, mi-a spus.

— Atunci, probabil că e un noroc faptul că nu mai locuiește nimeni aici, a venit replica mea.

— De fapt, e chiar păcat. Casa Mortimer e o frumusețe.

Inima a început să-mi bată și mai iute.

— Vrei să spui că o cunoști?

Oswyn a schițat un zâmbet.

— Am mai fost aici. Dar nu și în grădină.

Și-a plecat capul.

— Ieri după-amiază, cineva mi-a stricat încuietoarea biroului. Tu ai făcut-o?

— Iertare, Maestre Colthurst. Am rămas încuiat pe dinăuntru.

— Cum ai reușit să ieși de-acolo?

— Cu rugăciuni.

Oswyn a zâmbit mai larg.

— Benedict a făcut o alegere bună cu tine.

Nu i-am răspuns.

— Am primit mesajul tău, mi-a spus Oswyn, ridicând epistola pe care i-o trimisesem. Mi-ai scris că nu ai nimic de-a face cu Cultul Arhanghelului și că nu ești vinovat de crimele pe care Richard Ashcombe ți le pune în spate.

— Adevărat, am încuviințat eu.

— Mai spui că ai descoperit ceva important și că ai nevoie de ajutorul meu. Am fost cel puțin uimit. Având în vedere ce se întâmplă în ultima vreme, credeam că deja ai fugit din Londra.

— Aveam niște treburi de isprăvit mai înainte.

— Sunt convins.

Oswyn s-a îndreptat de spate.

— Așadar, ce dorești de la mine?

Suflarea îmi tremura în piept. Trebuia să fac un efort de voință pentru a o stăpâni.

— Am găsit Focul, am spus.

— Oh!

— Asta căutau Stubb și Wat în prăvălia maestrului meu.

— Îmi amintesc.

— Maestrul Benedict a ascuns rețeta în cubul pe care mi l-a dăruit.

— Adevărat?

Oswyn și-a scărpinat obrazul.

— Și?

— Păi... Credeam că veți vrea să o vedeți.

— De ce aș dori așa ceva?

— Păi... Stubb l-a ucis pe maestrul meu tocmai din pricina rețetei. Asta vrea Cultul.

— Și ce-are de-a face cu mine?

Am clipit și am dat-o în bâlbâială, străduindu-mă să găsesc ce spun.

Oswyn a râs.

— Credeai c-o să mă arunc să pun mâna pe rețetă.

— Nu, eu...

— Și apoi? Probabil ți-ai închipuit că o să mă păcălești și o să-ți spun că eu sunt cel care a vrut de la bun început Focul Arhanghelului? Poate că ai vrea să mărturisesc și că eu l-am omorât pe Benedict.

Obrajii îmi luaseră foc.

Oswyn a clătinat din cap.

— Christopher, încerci să joci jocul ăsta, dar nici măcar nu știi cum să muți piesele.

— Eu... Eu nu...

— Dacă vrei să câștigi, trebuie să gândești cu câteva mutări înainte. Uite, hai să-ți arăt.

Oswyn a ridicat vocea, iar cuvintele lui reverberau în pereții de piatră.

— Da, eu l-am ucis pe maestrul tău.

Nu m-am putut clinti.

— Și tot eu i-am omorât pe Nathaniel Stubb, pe ucenicii lui, pe Henry Mortimer, pe Oliver Pembroke și pe mulți, mulți alții. Nu cu mâna mea, dar am trimis oameni care s-o facă.

Glasul i-a redevenit normal.

— E de ajuns?

Abia mai răsuflam.

Nu, mi-am spus în gând. *Nu e de ajuns.*

În spatele meu, ușa conacului s-a izbit de perete. În curte a dat buzna Lordul Ashcombe, cu pistolul în mână. Patru soldați tropăiau în urma lui, cu sulițele pregătite; doi dintre ei erau aceleași Gărzi ale Regelui care îl însoțeau peste tot.

— Bună, Richard, l-a salutat Oswyn. Ce surpriză!

— Oswyn Colthurst, ești arestat!

Oswyn a făcut un pas în spate.

— Observ...

A fost prea ușor. Am privit dincolo de Oswyn, dincolo de poartă, spre zidul de cărămidă al labirintului.

— Lord Ashcombe..., am spus.

— Nu ai unde să fugi, puritanule, a spus lordul Ashcombe.

Oswyn a mai făcut un pas în spate.

— De ce, Richard? Dacă fug în labirint, o să... ce? O să dau nas în nas cu Gărzile pe care le-ai ascuns acolo, ca să-mi taie calea?

Lordul Ashcombe și-a mijit ochii.

— Milord, așteptați..., am încercat eu să vorbesc, dar Oswyn mi-a tăiat-o.

— Doar câțiva pași înainte, Christopher.

Apoi Oswyn s-a pus la adăpost, în spatele mausole-

.

Iar din labirint a dat buzna armata lui Oswyn.

Capitolul 33

Oswyn avea şapte oameni de partea lui. Fiecare deţinea câte un pistol. La cingătorile lor atârnau şi alte arme, mai ucigătoare. Elefantul era acolo. Pielea îi era roşie şi cojită. Şi Martin era de faţă, cu buza spartă şi câţiva dinţi lipsă. Wat era în fruntea lor: obrajii îi erau spuziţi, plini de cruste, şi în fiecare mână avea un pistol cu cremene.

Lordul Ashcombe a reacţionat fulgerător. Şi-a descărcat iute pistolul. A răsunat o detunătură şi în aer s-a înălţat un norişor de fum. Unul dintre oamenii lui Oswyn s-a prăbuşit cu gâtul sfârtecat.

Ceata lui Oswyn a răspuns. Şase detunături, ca nişte focuri de artificii, şi gloanţele de plumb au zburat dintr-un nor cenuşiu. Un glonţ de muschetă mi-a ţiuit prin păr şi s-a înfipt în pervazul ferestrei din spatele meu, stârnind o ploaie de aşchii. Alte trei gloanţe au şuierat pe lângă mine: unul a spart geamul, iar celelalte au lovit piatra. Două şi-au atins ţinta. Unul dintre soldaţi a fost nimerit în genunchi şi s-a prăbuşit. Ochiul celui de-al doilea soldat era un terci roşu.

Am plonjat în iarbă şi mi-am acoperit capul, de parcă mâinile mele m-ar fi putut apăra de plumb. Şi Lordul

Ashcombe s-a ferit, dar prea târziu. Wat a descărcat al doilea pistol. Temnicerul Regelui a zvâcnit în spate, cu un geamăt. A scăpat din mână pistolul cu cremene și și-a apucat brațul drept, ceva mai sus de cot. Printre degete i se prelingea sânge.

Oamenii lui Oswyn și-au aruncat armele, care se descărcaseră. Apoi s-au repezit înainte. M-am ferit, dar nu spre mine fugeau.

Doi dintre soldații Lordului Ashcombe fuseseră doborâți, așa că oamenii regelui erau depășiți ca număr. Înainte de a se prăbuși sub săbiile dușmane, un soldat îl lovise în piept cu o suliță pe unul dintre bătăușii lui Oswyn. Un alt soldat fusese imediat omorât și el — nu apucase deloc să se bată, pentru că primise o lovitură de bâtă în țeastă. Se clătinase. A doua lovitură îl culcase la pământ.

Chiar și rănit, Lordul Ashcombe lupta ca un leu. Cu mâna stângă, a aruncat un pumnal. Lama s-a înfipt în gâtul unui om de-al lui Oswyn. Lordul a luat o suliță care zăcea pe pământ și a aruncat-o, străpungând pieptul altuia. Martin s-a apropiat de el, cu sabia ridicată. Lordul Ashcombe a luat o altă suliță din mâna unui soldat de-al lui și, după ce a făcut o eschivă, a împlântat-o. Cu ochii mari și cu sulița înfiptă în burtă, Martin s-a prăvălit la pământ.

În cădere, băiatul a smuls sulița din mâna Lordului Ashcombe. Acesta a încercat să-și tragă spada de la brâu, dar degetele îi erau murdare de propriul sânge și i-au alunecat de pe plăsele.

Apoi, dintr-odată, Wat l-a atacat.

Toporul lui Wat și-a luat avânt. Prima lovitură, joasă și în diagonală, a nimerit mâna dreaptă a Lordului.

Laolaltă cu plăselele crăpate, au căzut și două degete de-ale lordului. A doua lovitură s-a abătut de sus în jos și l-a nimerit în obraz. Temnicerul Regelui s-a prăbușit în iarbă, ținându-și cu palma obrazul lovit.

Wat stătea deasupra lui, rânjind. A ridicat toporul cu ambele mâini.

— Așteaptă!

Oswyn a ieșit din spatele mausoleului și a fugit spre noi. Rânjetul lui Wat a dispărut.

— Așteaptă, blestemat să fii! Nu-l omorî!

Oswyn l-a tras pe Wat deoparte.

— Nu încă.

Wat și-a tras brațul din strânsoarea lui Oswyn. Soldatul care fusese nimerit în genunchi de un glonț de muschetă se târa spre ușa conacului, lăsând în urmă o dâră de sânge care strălucea pe iarbă. Wat s-a apropiat de el furios și și-a împlântat toporul în spatele lui. Soldatul a rămas nemișcat.

Totul se sfârșise în câteva clipe. Eu rămăsesem pe iarbă, neclintit. O spadă zăcea aruncată la un metru de mine, sclipind în soare.

Oswyn s-a apropiat, țintuindu-mă cu privirea. Nepăsător, și-a strecurat un picior sub lama spadei și a împins-o. Sabia a zburat prin aer și a aterizat într-un tufiș lăsat în paragină, prea departe ca să-mi poată fi de folos.

— Nu vreau să-ți vină cine știe ce idei, mi-a spus el.

Lordul Ashcombe răsufla din greu. Nu mai avea ochiul stâng. Obrazul care purta cicatricea fusese despicat de lama toporului, iar prin despicătură i se vedeau dinții pătați cu sânge. Chiar și așa, tot un leu rămăsese.

— Trădătorule! i-a scuipat el lui Oswyn.

— Eu? a râs Oswyn fără veselie. Cârpa pe care o numești rege își petrece zilele bând, dar *eu* sunt trădătorul? Supușii Angliei sunt victimele corupției și lăcomiei, și *eu* sunt trădătorul? *Tu* ești trădătorul, Richard. Tu și toți cei care îl slujiți. Și veți fi judecați pentru fărădelegile voastre.

— Atunci, trimite-mă la Domnul. O să te-aștept acolo și-o să-ți spun ce părere are El.

Oswyn s-a aplecat deasupra Lordului Ashcombe.

— Ah, Richard, chiar asta am de gând să fac, dar nu înainte de a-l vedea cu ochii tăi pe rege murind. Și pe mine numit noul Lord Protector.

— Nu voi îngenunchea niciodată dinaintea ta, i-a spus lordul Ashcombe.

— Ba o s-o faci, l-a contrazis Oswyn netezindu-și poalele hainei. Chiar dacă asta înseamnă să-ți retez picioarele.

Elefantul a îngenuncheat lângă Martin. Băiatul își smulsese sulița. Acum se ținea cu mâinile de burtă, încercând să împiedice revărsarea măruntaielor. Ucenicul plângea.

— Ajută-mă. Te rog, ajută-mă.

Oswyn l-a privit pe Elefant, care dăduse în lături mâinile lui Martin, ca să cerceteze rana. Elefantul a clătinat din cap. Oswyn a încuviințat tăcut, iar uriașul și-a strecurat pumnalul în spatele urechii lui Martin. Ucenicul a înțepenit, apoi a tăcut. Din ochii lui orbi se scurgeau lacrimi.

Pe urmă Oswyn a făcut un semn către mine.

Elefantul s-a ridicat.

M-am târât înapoi, scurmând iarba cu degetele. Capul mi s-a izbit de peretele conacului.

— Liniștește-te, mi-a spus Oswyn. Nu face altceva decât să te percheziționeze.

Elefantul şi-a aruncat pumnalul. Vârful lamei s-a înfipt în pământ, vibrând. Pe urmă s-a aplecat şi m-a pipăit cu lăboaiele. Eram prea speriat ca să mă împotrivesc.

— Ce-ai făcut cu soldaţii lui Ashcombe, ascunşi în labirint? l-a întrebat Oswyn pe Wat.

Acesta şi-a şters lama toporului de livreaua unui soldat.

— I-am omorât.

— Şi leşurile?

— Au rămas în labirint. Nu ne-a văzut nimeni.

Mâinile Elefantului au găsit brâul maestrului meu, ascuns sub cămaşă. Mi l-a smuls de la mijloc şi i l-a dat lui Oswyn.

— Am găsit doar asta.

Curios, Oswyn a inspectat brâul.

— Ai aici o întreagă farmacopee.

Deodată, m-a privit de sus, uimit.

— Ulei de vitriol. Era pe broasca uşii. Aşa ai scăpat din biroul meu.

Tot la scăpare mă gândeam în clipa aceea, dar nu mai aveam încotro să mă târăsc.

— De unde ai ştiut de Lordul Ashcombe? l-am întrebat, cu glas tremurător. Cum ai aflat că avea să te aştepte?

— De luni de zile am iscoade în slujba lui. Nu toţi cei care poartă culorile regelui îl slujesc. Unii sunt de partea unui ideal mai nobil. Dar să ştii că şi o grămăjoară de aur este ispititoare.

Oswyn s-a răsucit către Temnicerul Regelui, aşteptând o replică. Lordul Ashcombe tăcea. Oswyn a ridicat din umeri.

— Când Richard — aici, de faţă — a părăsit Turnul Londrei cu oamenii lui, iscoada mea a trimis la mine

un alergător care să mă anunțe că ai trimis o scrisoare Lordului Ashcombe, în care îi sugerai un plan pentru a prinde în capcană Cultul Arhanghelului. Înainte de a primi mesajul tău la Palat, am știut de ce îmi cereai să vin aici și mai știam și că oamenii lui Ashcombe vor sta la pândă în labirint. A fost destul de ușor să vă stric planul și să întorc sorții împotriva voastră. Ca să fiu sincer, m-ai ajutat destul de mult. De ceva vreme, voiam să mă descotorosesc de Temnicerul Regelui, iar tu mi-ai dat prilejul perfect. Am ochit două păsări cu aceeași piatră, după cum se spune.

Oswyn a zâmbit.

— Înțelegi acum, Christopher? Am gândit totul cu câțiva pași înainte.

Oswyn și-a plimbat degetele peste fiolele de la brâu.

— Întrebarea este: cum de ai știut *tu*? Am crezut că aflaseși totul duminică dimineața, când ai fugit din Palat, după ce îți spusesem să aștepți. Dar te-ai întors în după-amiaza aceleiași zile; prin urmare, nu ai știut că eu sunt în spatele crimelor decât mai târziu. Ce m-a dat de gol?

— Wat, i-am răspuns eu.

Oswyn i-a aruncat o privire cruntă băiatului monstruos, iar acesta și-a depărtat brațele, ca pentru a nega orice vină.

— Mi-ai spus că i-ai pus la încercare pe toți ucenicii din Breaslă. Ai susținut că nu ai auzit niciodată de Wat. Dar pe urmă și-a făcut apariția la Palat.

În sinea mea, îmi venea să-mi dau palme. Înțelesesem totul cu o zi prea târziu.

— În dimineața aceea, când am ajuns la Palat, portarul n-a vrut să mă lase să intru, chiar și după ce a aflat că

sunt ucenic. Nu l-ar fi lăsat nici pe Wat să intre, dacă nu ar fi avut un motiv să se afle acolo. Așadar, *bineînțeles* că Wat făcea parte din Breaslă. Dar dumneata ai pretins că nu e adevărat. Nu puteai avea decât un singur motiv să minți. Nu era ucenicul lui Stubb, am continuat eu. E ucenicul *dumitale*.

Crezusem că Oswyn se va înfuria. În schimb, era încântat.

— În dimineața aceea plănuisem să fii ucis, așa cum hotărâsem să scap și de Stubb, mi-a spus Oswyn. După cum fără îndoială ai ghicit, spițerul lucra pentru mine, dar devenise o povară prea mare. Aurul lui era folositor cauzei noastre — plătea iscoadele, printre altele —, dar omul începuse să aibă prea multe pretenții, și a fost de neiertat că a îngăduit să-i asculți discuția, pe furiș, în atelierul maestrului tău. Trebuia să-l înlătur. Cât despre tine, am fost furios când ai fugit de la Palat. Acum sunt încântat.

Cu toate că știusem dinainte că acea clipă avea să sosească, deși mă străduisem să mă pregătesc pentru acest moment, am început să tremur.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru că îmi placi destul de mult, Christopher. Și, mai important decât atât, ai un lucru care îmi este de trebuință.

Oswyn s-a lăsat pe vine, lângă mine.

— Iar de data asta, chiar vreau să-l obțin.

Capitolul 34

— Nu am nimic, m-am bâlbâit eu. Am pretins contrariul numai ca să te conving să vii aici.

Oswyn părea dezmăgit.

— N-o să te jignesc spunându-ți că ești prost. Te rog să-mi arăți aceeași politețe. Dă-mi rețeta pentru Focul Arhanghelului.

— Maestrul Benedict nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta.

— Te cred. Nu te-ar fi pus în primejdie decât dacă ar fi fost neapărat nevoie.

— Nu era nicio rețetă înăuntrul cubului.

Mă străduiam să-mi stăpânesc tremurul din voce.

— Ți-am spus că era doar ca să mărturisești.

— Știu.

— Atunci, pricepi că de fapt nu am...

Oswyn m-a întrerupt:

— Duminică dimineața ai fugit din Palat, deși te avertizasem să nu vorbești cu nimeni, deși îți spusesem că Stubb ar putea veni acolo. După ce ți-am *poruncit* să stai pe loc, tot ai fugit. Dacă nu fugeai de mine, atunci un singur lucru te-ar fi putut face să pleci: Benedict ți-a dat ceva

înainte să moară. Dacă nu rețeta Focului, atunci un fir care să te conducă la el. O scrisoare. Un mesaj. O hartă. Și acum, m-ai adus la casa lui Mortimer. Cu trei luni în urmă, când l-am prins pe Henry Mortimer, a pretins că nu știa nimic. După ce a murit, oamenii mei au răscolit toată casa, din beci până la mansardă. Zile întregi am scotocit. Nu am găsit nimic. Și totuși, iată-te aici. Și te aștepți să cred că toate astea sunt o coincidență?

Nu știam ce să-i răspund.

— La ce îți trebuie Focul, la urma urmei? l-am întrebat.

— Am încercat să-ți spun când ți-am vorbit la Palat. Vreau să fac lumea mai bună.

M-am holbat la el. Dacă nu aș fi fost atât de speriat, aș fi izbucnit în râs.

Oswyn s-a încruntat.

— Christopher, încă ești tânăr și crezi că regele Carol e fermecător. Tu și restul câinilor lui — care înfulecă resturile stăpânului — îl numiți „Monarhul cel Vesel". De ce te ploconești dinaintea acestor șobolani? Ce le datorezi tocmai tu, care ai crescut fără să ai nimic? Nu vezi că sunt niște paraziți? Sunt corupți și stricați până în măduva oaselor, și totuși au pretenția că sunt mai presus decât oamenii de treabă. Iar în tot acest timp, regele nostru — Oswyn a scuipat cuvântul, de parcă ar fi fost otravă — se scaldă în decadență. Și poporul îl urmează pe nenorocitul ăsta.

Lordul Ashcombe s-a mișcat și s-a rezemat de peretele conacului. Sângera atât de tare, încât nu eram sigur că mai trăia.

— Am știut că ești înhăitat cu trădătorii lui Cromwell, a spus Lordul Ashcombe, bolborosind cuvintele din pricina rănii. N-ar fi trebuit să-l ascult în veci pe Marele tău

Maestru. Ar fi trebuit să pun să fii spânzurat în ziua în care s-a întors Maiestatea Sa.

— A fost o greșeală pe care nu o vei putea îndrepta niciodată, i-a zis Oswyn și s-a răsucit iarăși spre mine. Christopher, poate că paraziții ăștia au titluri, dar nu au dreptul de a conduce. Acesta e dreptul englezilor adevărați, ca mine și ca tine. Cromwell a început revoluția, dar n-a apucat să o ducă până la capăt. Noi o vom face. Noi vom crea ceva mai bun, iar Focul Arhanghelului e darul care ne salvează pe toți. Anglia se va schimba după vrerea *noastră*. Altfel, Focul îi va mistui în casele lor.

— Ești smintit, i-am spus.

— Christopher.

— Nu, m-am stropșit eu la el. Te crezi un nobil. Pretinzi că îți pasă de oameni, dar ucizi pe oricine îți stă în cale. Maestrul meu m-a învățat ce e bine. În ciuda pălăvrăgelii despre oameni de treabă, cinstiți, de fapt nu-ți pasă decât de putere. Ești doar un alt tiran.

Oswyn a clătinat din cap.

— Ești furios pe mine. Te înțeleg. Regret sincer moartea lui Benedict, dar n-am avut de ales. Nu mi-ar fi dat Focul în veci. Nu face aceeași greșeală, Christopher. În viitorul nostru, încă mai e un loc pentru tine.

— Ți-am mai spus. Nu știu nimic.

Glasul îmi tremura.

Wat și-a trecut un deget peste ascuțișul pumnalului.

— Maestre, lăsați-mă să smulg rețeta de la el.

Supărat, Oswyn s-a răsucit către el.

— Liniște! Dacă n-ai fi fost un nătâng, am fi avut deja ce ne trebuie.

A arătat cu degetul spre Lordul Ashcombe, care stătea sprijinit de perete.

— Leagă-l! De băiat mă ocup eu.

— Nu știu nimic, am repetat.

Oswyn a cercetat brâul maestrului meu.

— Scoate-ți cămașa!

Încă purtam hainele caraghioase primite de la doctorul Parrett. Mă agățam de ele mai mult decât orice altceva.

Wat și Elefantul au luat centurile soldaților morți și le-au folosit pentru a-l lega pe Lordul Ashcombe. După ce au terminat, Oswyn le-a făcut semn să se apropie de mine.

Am încercat să fug. Elefantul m-a pironit la pământ. Wat a scos cuțitul cu care îl ucisese pe maestru. Mi-a despicat cămașa, a sfâșiat-o.

Oswyn a căutat până când a găsit fiola de care avea nevoie. Astupătoarea era mai nouă decât celelalte, iar sigiliul era refăcut. Umplusem la loc fiola în laboratorul subteran.

— Cunoști substanța, din câte știu, mi-a spus Oswyn.

A scos astupătoarea și a rupt sigiliul de ceară roșie, aruncând sfoara.

— Te rog!

Oswyn a apropiat fiola de pieptul meu. Îi simțeam mirosul acru.

— *Te rog!* l-am implorat din nou.

— Spune-mi unde este rețeta, Christopher.

Am tăcut.

A înclinat fiola, iar pe pieptul meu, chiar deasupra inimii, au curs una, două, trei picături.

La început nu am simțit nimic. Era ca apa — stropi răcoritori pe pielea mea, sub soarele de primăvară.

Apoi a început să mă ardă.

O veşnicie. Mi s-a părut că a durat o veşnicie până când uleiul de vitriol a încetat să-mi sfâşie carnea.

Nu am privit în jos. Nu voiam să ştiu.

— Pune capăt chinului, Christopher, a cerut Oswyn. Spune-mi unde se află reţeta.

— Nu.

Oswyn a dat din cap.

— Nu vezi adevărul.

A ridicat fiola. Mâna lui astupa soarele.

— Şi dacă nu vezi, la ce îţi folosesc ochii?

Încet, a înclinat iar fiola, chiar deasupra chipului meu. Uleiul de vitriol se scurgea spre marginea fiolei.

N-am putut. Pur şi simplu, nu am rezistat.

I-am spus.

Capitolul 35

Capacul sarcofagului din mausoleu a alunecat într-o parte. Oswyn şi-a aţintit privirea în bezna de dedesubt. A făcut un semn spre Lordul Ashcombe, legat fedeleş şi aruncat pe umărul Elefantului.

— Coboară-l mai întâi pe el.

— Dă-i brânci înăuntru, a spus Wat.

Oswyn părea enervat.

— Dacă l-aş vrea mort, n-ar fi fost mort deja?

Elefantul a început să coboare scara. Pe vesta uriaşului se prelingea sângele Lordului Ashcombe. Ursuz, Wat a luat torţa din suportul încastrat în zid şi a pornit după ei, în jos. Aşteptam la marginea gropii, strângând laolaltă capetele sfâşiate ale cămăşii. Dedesubt, pieptul vătămat încă mă ardea. Cu o atingere uimitor de blândă, Oswyn m-a îndrumat către scară şi mi-a spus:

— Mi-aş dori să te fi ales pe tine.

Oswyn a rămas uimit văzând uşa de metal din spatele frescei. A fost şi mai uimit când i-am arătat cum s-o deschidă. S-a zgâit la spatele ei de sticlă, punând o mulţime de întrebări în legătură cu mecanismul acesteia. Pentru o

vreme, părea că a uitat de ce venise acolo. În curând, ne-a pus să înaintăm și am intrat în laborator.

Wat mergea în față. Împinsă, ușa de lemn s-a lovit de butoiul cu oțet pe care îl așezasem la dreapta intrării, blocând parțial ușa. Elefantul l-a așezat pe Lordul Ashcombe, pe jumătate inconștient, în singurul loc liber: l-a sprijinit de peretele din stânga, aproape de cuptorul enorm. Am făcut un pas într-o parte și am rămas în picioare, lângă el.

Oswyn se zgâia la instrumente, la mesele de lucru, la notițele care le acopereau. A văzut pergamentele atârnate de cuie și teancurile de foi din spatele acestora.

— În toți acești ani..., a șoptit el.

M-am strecurat mai aproape de cuptor.

Oswyn s-a întors spre mine.

— Unde e rețeta?

Am încremenit.

— E... pe masa de lucru. Printre hârtii.

A dat să se apropie de masă. Apoi s-a oprit, lovindu-și bărbia cu degetul mare.

— Du-te și verifică, i-a poruncit lui Wat.

Wat s-a dus în mijlocul laboratorului și a împins paharele la o parte, cu degetele lui butucănoase.

Oswyn nu-și lua ochii de la mine.

— E acolo?

Wat a ridicat din umeri.

— Sunt o mulțime de notițe. Abia le pot desluși.

Frunzărea paginile și le arunca deoparte.

— Nu o văd.

Am mai făcut un pas în spate. Umărul meu a atins cuptorul.

Oswyn și-a mijit ochii.

— Ce faci? Nu te mișca!

Glasul lui a atras atenția Elefantului asupra mea. M-am aplecat iute în gura cuptorului și am înhățat cilindrul pe care îl ascunsesem acolo.

Dar nu fusesem îndeajuns de iute. Pe loc, pumnul Elefantului a plonjat în stomacul meu, provocându-mi o durere nouă, mai arzătoare decât cea din piept. Fiecare mușchi din trup mi s-a încordat. Am icnit, dar nu puteam respira.

Wat a dat fuga și m-a apucat de încheietura mâinii. Mi-a izbit-o de fierul cuptorului o dată, de două ori. Degetele mi-au amorțit. Cilindrul mi-a alunecat din mână și a căzut pe podea. S-a rostogolit. Fitilul se răsucea ca un bici, lăsând o urmă de grăsime pe piatră.

Oswyn a ridicat cilindrul și l-a ținut ca pe un prunc. Wat m-a luat de păr, pregătindu-și pumnul să mă lovească.

— Nu, a ordonat Oswyn. Încă n-am terminat cu el.

Wat m-a azvârlit la pământ, lângă Lordul Aschombe. În cele din urmă, plămânii mei au început să funcționeze. Am tras adânc aer în piept. Ca să fie sigur, Wat m-a lovit în coaste. M-am făcut covrig, ținându-mă de încheietura vătămată.

Elefantul a verificat cuptorul, în caz că pregătisem și alte capcane.

— Aici nu mai e nimic.

Oswyn se holba la cilindru, cu răsuflarea întretăiată. A desfăcut foaia de pergament care ținea cilindrul laolaltă și și-a vârât degetele înăuntru. Le-a scos ude. A frecat substanța între degete. A mirosit-o, apoi a adulmecat fitilul.

— Fitil de tun.

Oswyn le-a făcut semn ucenicilor săi.

— Eliberați colțul ăla. Aduceți-mi lampa.

Elefantul s-a grăbit să-i dea ascultare.

— Nu.

Cei doi m-au privit.

— Nu-l aprinde, l-am implorat. O să murim.

— E doar un artificiu mai mare, s-a oțărât Wat.

— Ba nu!

Oswyn și-a mijit iarăși ochii, rotindu-și-i prin laborator. A zărit încăperea de probă de cealaltă parte, pereții ei înnegriți, ușa sfârtecată.

— Nu înțelegi, i-am explicat. E dincolo de orice închipuire. Noi suntem niște simpli muritori. Focul Arhanghelului nu ne-a fost menit niciodată.

Oswyn mă privea.

— Te rog, Maestre Colthurst. Dacă îl aprinzi, ne vei distruge pe toți.

Oswyn stătea nemișcat, cugetând. O clipă, am crezut că mă va asculta.

Apoi i-a întins cilindrul lui Wat și, făcând un semn către încăperea de probă, i-a ordonat:

— Aprinde-l acolo.

Wat a apucat cilindrul de parcă ar fi fost o lumânare. L-a dus în camera de probă și l-a așezat pe masa îndoită. Cu flacăra lămpii, a aprins fitilul.

Fitilul pocnea și scotea scântei, dănțuind tot mai aproape de unsoare.

Încet, m-am dat înapoi, lipit de peretele de piatră. Am înșfăcat poalele livrelei Lordului Ashcombe. Sub ea îi simțeam bătăile inimii.

Wat a ieșit de-a-ndăratelea din odaia de probă, privind cilindrul. Oswyn și Elefantul s-au dat mai aproape.

Am tras de vesta Lordului Ashcombe. Omul m-a privit.

— Ridicați-vă, i-am șoptit.

Temnicerul Regelui a clipit de două ori. Apoi și-a dus picioarele sub el și s-a chinuit să se ridice. L-am sprijinit.

Fitilul se terminase. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic.

— Ți-am zis eu, a spus Wat.

Apoi lumea a izbucnit în flăcări.

Detunătura a părut să zguduie lumea. Pereții s-au cutremurat. O bucată mare din odaia de probă a fost proiectată în afară; bucăți de piatră s-au desprins din tavan. Butoiul cu ulei de lampă, pe care îl târâsem în colțul odăii înainte de a merge în grădină, a explodat, trimițând în toate părțile jerbe de combustibil arzând, ca furiile dezlănțuite ale iadului.

Un jet de aer în flăcări l-a proiectat pe Wat în masa de lucru, împrăștiind paginile scrise, aidoma unei ninsori. Elefantul a căzut pe spate. Suflarea de aer fierbinte m-a împins în Lordul Ashcombe. Omul făcuse ochii mari și își ținea respirația.

Oswyn a rămas în mijlocul încăperii. Pe lângă fața lui a zburat o bucată ascuțită din masa de fier, care fusese sfârtecată. Oswyn nici nu a clipit. Pur și simplu stătea acolo, ca o statuie, și privea țintă chipul lui Dumnezeu.

Aerul din încăpere a părut să sfârâie la nesfârșit, iar flăcările se învolburau pe tavan. Pe urmă au dispărut, iar în urma lor a rămas doar un șuier, ca un cor de șerpi.

Walt se trăgea înnebunit înapoi, izbind disperat flăcările care îi cuprinseseră o mânecă. Elefantul rămăsese întins la pământ, cu gura căscată.

Oswyn a înaintat, cu ochii strălucind.

— Splendid, a croncănit el. Splendid.

Mă ustura gâtul de fum. Am tras încă o dată de livreaua Lordului Ashcombe. Ochii lui s-au îndreptat spre mine.

Oswyn le-a vorbit ucenicilor, cu voce tremurândă:

— Scotociți prin odaie. Căutați peste tot. Găsiți rețeta.

Apoi s-a întors spre mine și spre Lordul Ashcombe, care stăteam ghemuiți unul în celălalt, lipiți de cuptor.

— Îți mulțumesc.

Părea că vorbise sincer.

Ucenicii lui nu se clinteau din loc. Wat gâfâia într-un colț. În cele din urmă, izbutise să stingă flăcările de pe cămașa lui. Elefantul se zgâia îngrozit spre capătul distrus al încăperii de probă.

— Mișcați-vă, le-a poruncit Oswyn.

Aerul încă sfârâia. Am tras iarăși de livreaua Lordului Ashcombe și i-am arătat din ochi gura deschisă a cuptorului. Lordul Ashcombe s-a uitat în direcția indicată, apoi m-a privit. Am încuviințat cu un gest ușor al capului. Nu-mi dădeam seama dacă înțelesese.

Elefantul s-a încruntat.

— Maestre?

— Ce e? a întrebat Oswyn, încă tremurând.

— Arde tavanul.

Elefantul a arătat în sus. Lipit de tavan, un fitil ardea, iar flacăra gonea șuierând spre un cilindru. Colorat în gri cu cenușă, fusese lipit de tavan cu un amestec de ouă și făină.

Oswyn s-a uitat de jur împrejurul odăii. Pe tavan, în alte patru locuri, fitilurile trosneau, aprinse de Focul Arhanghelului. La capătul fiecărui fitil fusese lipit câte un cilindru.

Oswyn a căscat ochii.

L-am înşfăcat pe Lordul Ashcombe şi l-am tras după mine. Cu ultimele puteri, lordul s-a aruncat în gura deschisă a cuptorului. M-am înghesuit lângă el, mi-am lipit capul de al lui şi ne-am acoperit urechile.

Fitilele aprinse au ajuns la cilindre.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Oswyn.

De data asta, Dumnezeu i-a răspuns.

Capitolul 36

Un vis urât.

Pleoapele mi-au tremurat.

Asta-i tot, mi-am spus. *Un vis urât. Culcă-te la loc.*

Nu, mi-a răspuns o voce cunoscută. *Trezește-te, Christopher.*

Maestre? Capul mă durea cumplit. *Dumneavoastră sunteți?*

Da. Acum trebuie să te trezești.

Vă rog, Maestre, mai lăsați-mă câteva minute. O să pregătesc prăvălia în curând.

Nu, Christopher. M-a înghiontit în spate. Durere. *Trebuie să te scoli. Acum. Grăbește-te.*

Am gemut.

Capul mă durea *amarnic.*

Am deschis ochii. Sau am crezut că i-am deschis. Era întuneric.

Mă trezisem?

Trăiam?

Mă durea tot trupul. Nu credeam că așa te simți când ești mort. Urechile îmi țiuiau de parcă aș fi petrecut noaptea în clopotnița bisericii Sf. Petru. Mă simțeam de

parcă un elefant — unul adevărat — mi-ar fi călcat în picioare toate oasele.

M-am rostogolit. Pe jumătate târându-mă, pe jumătate căzând, am ieșit din gura cuptorului și am aterizat pe podeaua de piatră de dedesubt. M-am izbit de podea, simțind noi junghiuri în tot corpul. Am rămas întins, incapabil să mă mișc.

Ochii mă usturau. Nările îmi erau înfundate cu pulbere de cupru și cu praf. În locul în care maestrul meu mă înghiontise, acum mă înțepa ceva. Mi-am dus un braț la spate. În carnea spatelui era înfiptă o bucată de piatră, ca un capăt de săgeată.

Am smuls-o. Primul sunet pe care l-am scos a fost un urlet.

Acum era lumină, dacă se putea spune așa. Văzduhul era plin de piatră pulverizată. Totul împrejur era ca o ceață cenușie. Am privit în jur, la resturile laboratorului.

Tavanul se prăbușise, strivind mesele de lucru de dedesubt. Toate foile erau împrăștiate, pluteau, ardeau, însoțite de bucățele de sticlă ce străluceau asemenea pulberii de diamante. Într-un colț, un morman de pergamente mocnea.

Am privit în gura cuptorului – adăpostul nostru împotriva celor cinci cilindre din Focul Arhanghelului, pe care le lipisem de tavan. Lordul Ashcombe zăcea întins în cuptor, iar pieptul lui se ridica și se lăsa încet. Cazanul cuptorului era cenușiu din pricina cenușii. O parte era îndoită înspre interior, de parcă ar fi fost lovită de proiectilul unui tun imens.

Acolo stătusem eu cu capul. Mi-am atins părul. Mi-am provocat o durere, care s-a întins pe toată pielea capului. M-am încovrigat gâfâind pe podea, până când durerea a slăbit.

Am încercat să mă ridic. Picioarele nu mă ascultau. Pe piatra de sub chipul meu picurau stropi roșii. Abia după un minut mi-am dat seama că se scurgeau din mine. Urechile îmi sângerau.

Sângele mi-a adus aminte că acolo nu eram doar eu și lordul. Sau poate că acum rămăseserăm doar noi. Praful s-a mai risipit puțin, dar tot nu-i puteam vedea pe ceilalți. În locul în care stătuseră Oswyn și Elefantul era acum doar o grămadă de moloz.

Dar mai era ceva. Cineva. Motivul pentru care maestrul meu mă trezise.

Wat.

Wat, care se târâse într-un colț chiar înainte de explozie, scăpase de surparea tavanului, dar nu nevătămat. Zăcea rezemat de o grămadă de pietre. Brațul stâng îi atârna fără vlagă din umăr. Jumătatea stângă a feței era înnegrită și sluțită. Pe mâneca stângă a cămășii sale o limbă de foc încă tremura. Ochiul lui drept — singurul care îi rămăsese — mă țintuia. Apoi a clipit.

Bine, Christopher, mi-am zis. *Ridică-te.*

Dar Wat a fost cel care s-a mișcat. Și-a tras trupul mătăhălos dintre ruine. S-a clătinat, apoi a căzut în genunchi. A gâfâit și a scuipat pe podeaua de piatră. În tot acest timp, nu mă slăbea din priviri.

Christopher, ridică-te.

Wat s-a ridicat în picioare, clătinându-se. A făcut un pas. Apoi încă unul. Degetele lui înnegrite strângeau pumnalul. Cum de-l mai avea?

Mintea mea țipa. Nu mă puteam clinti. Lordul Ashcombe s-a mișcat și s-a târât afară din gura cuptorului, dar nici el nu era în stare să-l oprească pe ucenic. M-am târât pe piatra crăpată, încercând să scap.

Zadarnic. Un picior mă durea din șold, făcându-mă să mă răsucesc cu fața în sus. Wat m-a încălecat. Capul i se legăna, ca și cum nu s-ar fi putut concentra.

Dar vederea îi era încă destul de bună. A ridicat pumnalul.

Apoi, de undeva, dintr-o parte, asupra lui s-a abătut un făcăleț.

Visez, mi-am spus.

Făcălețul — de un roșu-aprins — era lung cât un braț de om și gros cât un trunchi de copac. L-a trosnit pe Wat în țeastă. Ochiul lui bun s-a dat peste cap.

Încă o lovitură zdravănă l-a nimerit în moalele capului. Wat s-a prăvălit la pământ. Mă holbam prostește la trupul lui inert.

Tom s-a aplecat deasupra mea. Mi-a pus o mână pe piept. Fața îi era schimonosită de îngrijorare.

— E...i... ăăă...? m-a întrebat.

Parcă ar fi vorbit sub apă. Am scuturat din cap, ca să alung dangătele din țeastă. N-a fost o idee bună. M-am răsucit pe o parte și am vărsat. Fiere acră amestecată cu pulbere de piatră, amară. Am icnit iar.

Tom mă ținea în brațe. De data asta, deși urechile îmi vuiau, l-am auzit.

— Ești teafăr?

— Te-ai întors, am șoptit eu.

— Firește. M-ai pus să fac o promisiune neghioabă.

— Îmi pare rău.

M-am prăvălit peste el.

— Chiar l-ai lovit cu un făcăleț?

Tom părea stânjenit.

— E singura armă pe care știu s-o mânuiesc.

Mai târziu, Tom mi-a spus că am urcat scara de unul singur. Nu îmi aduc aminte. Dar îmi amintesc că prietenul meu l-a dus pe umăr pe Lordul Ashcombe și că ne-a scos în stradă, unde aproape că am fost striviți de o trăsură cu patru cai.

Vizitiul a tras de frâie, iar trăsura s-a oprit. Un cal agitat m-a izbit cu botul în cap, suflându-mi salivă în ureche.

Vizitiul ne-a făcut cu ou și cu oțet. Nobilul asudat din trăsură și-a scos capul pe geam și era gata să ne blesteme, la rândul lui. Apoi a văzut că eram însângerați și a băgat de seamă pe cine ducea Tom pe umăr.

Lordul Ashcombe și-a deschis singurul ochi teafăr și a mârâit:

— La Turn.

Nobilul s-a albit la față. Picăturile de sudoare s-au transformat în pâraie. A coborât în grabă din trăsură și s-a împiedicat de o treaptă, căzând lat pe caldarâm.

Tom ne-a urcat în trăsură. Vizitiul ne-a dus acolo unde ceruse Lordul Ashcombe, biciuind caii și gonind pe străzi cu o grabă nesăbuită.

Soldatul care era de planton la Turn a privit curios cum Tom l-a scos din trăsură pe Temnicerul Regelui. Când și-a dat seama cine era, a scăpat sulița din mână. O duzină de gărzi au dat fuga să-l ajute.

Pe jumătate inconștient, Lordul Ashcombe a făcut semn spre mine.

— Luați-l, a spus el, și apoi a leșinat.

Brațe viguroase m-au înșfăcat din toate părțile. Nu m-am împotrivit. N-aș fi putut, nici dacă aș fi dorit.

Gărzile Regelui m-au târât într-un salon pustiu. Doi soldați m-au împins într-un scaun cu spătar, s-au postat

lângă mine și au așteptat. După un timp — mi s-a părut că a durat mai mult de un ceas —, a venit un dregător înveșmântat în haine fine de bumbac alb. M-a măsurat pe sub perucă din cap până-n picioare.

— Vino cu mine, mi-a spus.

Am încercat să mă ridic. Soldații au fost nevoiți să mă ajute să urc treptele. Am mers atât de mult, iar eu eram atât de slăbit, încât atunci când am ajuns gărzile aproape că mă duceau pe brațe. Dregătorul ne-a călăuzit dincolo de ușa de lemn, încinsă cu benzi de metal, care dădea spre unul dintre dormitoarele Turnului. Ajunși acolo, gărzile regale m-au lăsat pe podea.

Razele soarelui se revărsau pe fereastră, învăluind odaia într-o strălucire caldă. În fața șemineului stins stăteau două jilțuri tapițate cu perne albastre, asortate cu mătăsurile care împodobeau patul cu baldachin. Pe așternuturi era întinsă o cămașă verde-smarald, tot din mătase, și nădragi albaștri, de bumbac, iar pe podea aștepta o pereche de cizme din piele moale de căprioară. Pe o masă trainică din lemn de stejar am văzut un bol de cristal care dădea pe-afară de fructe: mere, portocale, rodii, struguri.

— Lordul Ashcombe a poruncit să rămâi în Turn, ca să fii în siguranță, mi-a spus dregătorul. Sper că iatacurile acestea sunt mulțumitoare.

Mi-a arătat ușa din stânga.

— În salon te așteaptă baia. E deja pregătită.

Din spatele ușii venea parfumul apei de trandafir, amestecându-se cu izul metalic al sângelui meu.

— Îndată ce isprăvesc cu Lordul Ashcombe, medicii regelui îți vor obloji rănile, a adăugat dregătorul. Între timp, ai trebuință de vreun lucru?

Glasul meu a răsunat slab:

— Unde e Tom?

— Cine?

— Prietenul meu. E aici? E teafăr?

Dregătorul a ridicat din umeri.

— Lordul Ashcombe a cerut să fii adus doar tu.

Covorul era cald, iar urzeala acestuia îmi dezmierda tălpile. Mi-am coborât privirea. Undeva, pe drum, îmi pierdusem cizmele.

M-am zgâit la bolul cu fructe.

— Vă rog, pot să iau unul?

— Firește. Pesemne că ești lihnit. Îți aduc îndată de mâncare.

Omul s-a ținut de cuvânt și, douăzeci de minute mai târziu, s-a întors însoțit de patru servitori. Au așezat pe masă tacâmuri de argint. Gâscă rumenită, friptură de vită cu sos, pește cu mirodenii, legume picante cu sos alb și o jumătate de prăjitură cu căpșune. Simțeam aroma uleiului dulce cu care fusese unsă gâsca. Carnea încă aburea.

Abia după ce au plecat am început să plâng.

3 iunie — 21 iunie 1665

Sfârșitul primăverii

Capitolul 37

La trei zile după ce m-au închis în Turn, m-au dus la Lordul Ashcombe. Omul zăcea întins pe pat, într-o odaie care semăna cu a mea, iar în jurul lui se învârteau medicii regelui. Capul îi era înfășurat cu un bandaj gros, alb, care îi acoperea partea stângă a chipului. În dreptul obrazului, pânza era pătată cu purpuriu. Mâna stângă îi era bandajată. În locul unde toporul lui Wat îi retezase degetele, bandajul avea pete roșii, uscate.

Lordul Ashcombe i-a alungat pe medici de parcă ar fi fost muște. Mi-a făcut semn să mă apropii și a bolborosit ceva printre bandaje.

— Nu... nu înțeleg, am spus.

Lordul Ashcombe a părut iritat — nu știu dacă din pricina mea sau a bandajelor de pe chip. A încercat din nou, mai încet, vorbele sale de-abia deslușindu-se.

— Ai întins... o capcană...

Mi-am plecat capul.

— Iertare, milord. Nu am vrut să fiți rănit. Am vrut ca Maestrul Colthurst să mărturisească, așa încât să știți că el este ucigașul. Nu am știut că va aduce atâția oameni cu el.

Lordul a fluturat din mână, ignorându-mi scuzele.

— Nu... în laboratorul subteran... Focul Arhanghelului...

— Da, milord. Nu puteam să risc ca Oswyn să-l găsească și să fugă cu el.

— Capcana ta... Știai... Puteai să-l prinzi în capcană... dacă ar fi coborât.

— Așa nădăjduiam.

— Și totuși... Mai întâi... l-ai lăsat... să te schingiuiască. Cu lichidul acela.

Mi-am atins pieptul. Înainte ca medicii regelui să-mi oblojească rănile, văzusem carnea topită. Propria mea hartă a iadului, înscrisă pentru totdeauna pe pielea mea.

— Așa e.

— De ce?

Oswyn îmi spusese că gândise totul cu câteva mutări înainte. Însă eu știusem asta, mă învățase un om mult mai nobil decât ar fi putut Oswyn să spere că ar putea fi vreodată. Secrete care ascundeau alte secrete. Coduri care ascundeau alte coduri.

Capcane și iar capcane.

— Oswyn știa că îl iubesc pe maestrul meu. Știa că, după ce Maestrul Benedict se străduise din răsputeri să ferească de ceilalți Focul Arhangelului, dacă eu i l-aș fi oferit — lui sau altcuiva — pe tavă, aș fi trădat tot ce-mi dăruise maestrul. Dacă i-aș fi spus de la început despre laborator, Oswyn ar fi putut bănui că i-am întins o altă capcană. Nu puteam risca. Trebuia să creadă că m-a înfrânt. Trebuia să creadă că a câștigat.

Lordul Ashcombe și-a înclinat capul.

— Te-ai folosit... de natura sa... și ai întors-o împotriva lui.

Am încuviințat.

Lordul Ashcombe m-a privit o clipă. Apoi și-a lăsat capul pe pernă și a închis ochiul.

Am fost condus înapoi în iatacul meu.

Am mai rămas în Turn două săptămâni, timp în care Lordul Ashcombe — care se vindeca încetul cu încetul — conducea din patul său de convalescență vânătoarea: oricine avea vreo legătură cu uneltirile lui Oswyn de a-l răsturna pe rege trebuia prins. Lordul a descoperit mai mulți oameni implicați în complotul pus la cale de Oswyn — inclusiv doi spițeri, trei proprietari de pământuri și un duce, al unsprezecelea la rând la tron. Mai era și garda trădătoare; după ce garda fusese interogată, fuseseră prinși ceilalți. Dregătorul mi-a spus că toți — mai puțin soldatul, care murise în timpul interogatoriului — aveau să-și primească pedeapsa în piața publică aflată la nord de Turn. Mi-a zis că, dacă doream, mă puteau duce acolo. Nu am vrut. În ziua aceea, am auzit mulțimea adunată în piața publică. Urla, însetată de sânge, și aclama de fiecare dată când cădea câte un cap. Am închis fereastra, dar nu mi-a folosit la nimic. M-am întins pe pat și mi-am astupat urechile, încercând să nu mai aud zgomotul.

Cu excepția acelei zile, nu m-a deranjat să stau în Turn. Oricum nu aveam unde să mă duc. Dregătorul m-a anunțat că vornicul îmi strigase nevinovăția în oraș, dar mă îndoiam că asta l-ar fi făcut pe tatăl lui Tom să-și schimbe părerea despre mine. Aș fi vrut ca Tom să fie cu mine. Am întrebat dacă-l puteam vedea, însă garda a mormăit: „Fără vizitatori". Țineam fereastra deschisă, sperând ca Bridget să mă găsească, dar nu a venit.

Între timp, primeam de mâncare, precum și vești de afară. Unele erau bune — după ce de curând declaraserăm război olandezilor, flota engleză se luptase cu mai bine de o sută de nave inamice, în apropiere de Lowestoft, și repurtase o victorie răsunătoare —, dar îmi făceam griji auzind despre cazurile tot mai numeroase de ciumă din parohiile din vestul Londrei. Deocamdată, niciun locuitor care trăia în interiorul zidurilor cetății nu se îmbolnăvise, dar la periferie numărul morților ajunsese la patruzeci, iar acum mureau tot mai mulți, în fiecare săptămână. Mă temeam că, odată cu venirea căldurilor în iunie, lucrurile aveau să se înrăutățească.

Dar nu puteam face nimic altceva decât să aștept. În cele din urmă, când m-au lăsat să plec, gărzile regale m-au însoțit până la o trăsură care mă aștepta dincolo de bariera-ghilotină. Vizitiul mi-a spus că primise poruncă să mă ducă direct la Palatul Breslei Spițerilor, unde Consiliul Breslei avea să țină o întrunire, pentru a hotărî ce vor face cu mine.

— Dar e duminică, am spus eu.

Vizitiul a ridicat din umeri.

— Fac ce mi s-a spus să fac.

Nerăbdător, mi-a făcut semn să urc în spate. M-am pregătit pentru o călătorie incomodă.

Întrunirea avea loc în Sala Mare. Ultima dată când fusesem acolo, Oswyn stătuse la masa uriașă, copleșindu-mă cu întrebări, în vreme ce alți spițeri, așezați pe rânduri, asistau.

De data asta, în mijloc se așezase Marele Maestru Sir Edward Thorpe, epuizat. Valentine Grey, Secretarul

Breslei, stătea în dreapta sa, și părea chiar mai agitat decât ultima oară când îl văzusem. Jilțul din stânga lor era gol.

Sir Edward nu a pierdut vremea.

— Am discutat despre situația ta, m-a anunțat. Membrii Breslei au căzut la învoială că ai fost nedreptățit. Drept compensație, îți dăruim zece lire, pe care le vei primi după ce această întrunire se încheie. Pe deasupra, îți vom plăti alte zece lire în contul unei noi ucenicii, în sânul unei alte bresle.

— Dar... ce s-a întâmplat cu vechea mea ucenicie?

Sir Edward și-a dres glasul.

— Având în vedere împrejurările, membrii Breslei au considerat că ar fi mai bine dacă nu te-ai mai pregăti pentru a deveni spițer.

Stomacul mi s-a întors pe dos. Mă temusem de ce era mai rău și se pare că întocmai asta se întâmpla.

— Vă rog, Mare Maestru... Să devin spițer e tot ce vreau. Vă conjur, lăsați-mă să rămân.

— Devotamenul tău îți face cinste, a spus Sir Edward. Dar nu putem îngădui... ca incidentele recente... să fie legate în continuare de Breasla noastră.

— Nu a fost vina *mea*, am spus. Nu am făcut nimic rău!

— Chiar și așa, credem că soluția noastră e cea mai bună. Și, domnule Rowe, la drept vorbind, nu avem niciun loc pentru tine. Deocamdată, niciun maestru nu are trebuință de un ucenic. Cred că înțelegi.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Câțiva spițeri care asistau pe margini mă priveau curioși. Cei mai mulți îmi evitau privirea.

Am simțit un gol în stomac. Într-adevăr, înțelegeam. Se temeau. Cel care m-ar fi primit ca ucenic ar fi lăsat impresia că dorește să afle ce știam despre Focul Arhanghelului.

Complotul lui Oswyn și pedepsele împărțite de Lordul Ashcombe făcuseră din mine un om de temut.

— Atunci... ce-o să se aleagă de prăvălia Blackthorn?

— Prăvălia se va întoarce în proprietatea Breslei, mi-a răspuns Sir Edward.

— Dar testamentul Maestrului Benedict?

— Nu-l găsim.

— Asta pentru că Oswyn l-a furat, am spus eu, ridicând vocea.

— Nu există nicio dovadă, m-a contrazis Valentine. Compensarea pe care ți-am acordat-o e de ajuns pentru a...

— Nu vreau banii voștri! am strigat. Îmi vreau viața înapoi!

Valentine s-a înroșit. Era pe cale să spună ceva, când ușa grea din spatele meu s-a întredeschis. Valentine s-a uitat dincolo de mine, iritat.

— Ce e?

— Iertare, Domniile Voastre, a spus aprodul, ștergându-și fruntea. Au sosit doi solicitanți, care doresc să vorbească dinaintea Consiliului.

Aprodul a aruncat neliniștit o privire în spate.

— Unul dintre ei e Lordul Ashcombe.

Sir Edward i-a aruncat o privire lui Valentine, care s-a ridicat de pe scaun, încă roșu la față.

— Să intre!

Temnicerul Regelui a pășit în sală. Bandajele dispăruseră. Peste ochiul lipsă purta un petic simplu, negru. Obrazul încă îi era cusut, iar firele desenau o linie roșie care se întindea de sub peticul negru până la colțul gurii, pe care îl trăgeau într-o parte. Pe mâna vătămată purta o mănușă.

Dar surpriza cea mai mare era... bărbatul care pășea în urma lui. Isaac, negustorul de cărți, venise să se înfățișeze dinaintea Consiliului. Părul lui alb și rar se unduia în

mers. În mână ducea o bucată de pergament. În timp ce s-a așezat lângă Păzitorul Regelui, ochii lui înceţoșaţi abia dacă mi-au aruncat o privire.

Sir Edward a dat din cap.

— Richard. Și... Isaac, nu-i așa? Bine ați venit! Ce putem face pentru voi?

— Pentru mine? a întrebat Lordul Ashcombe. Nimic.

Tăietura din obraz părea să-i asprească glasul și mai mult.

— Mă aflu aici în numele Maiestății Sale Carol al II-lea, prin mila Domnului, rege al Angliei, Scoției, Franței și Irlandei, Apărătorul Credinței.

Înainte, sala fusese tăcută. Acum ai fi putut auzi și un ac căzând.

— Înțeleg, a spus Sir Edward. Cu ce îi putem fi de folos Maiestății Sale?

— Regele dorește să se știe că Christopher Rowe, ucenic în Breasla Spițerilor, este un prieten devotat al Coroanei. Mai mult, Maiestatea Sa a înțeles că faptele lui Oswyn Colthurst nu s-au bucurat de susținerea Breslei și își confirmă legătura strânsă cu Breasla, care l-a sprijinit cu credință împotriva puritanilor trădători, când s-a întors din Franța.

Sir Edward a aprobat din cap, încet.

— Suntem recunoscători pentru încrederea pe care Maiestatea Sa ne-o acordă.

— De asemenea, regele speră că noul maestru al lui Christopher va fi la fel de blând cu el și la fel de priceput la administrarea averii sale, precum onorabilul Benedict Blackthorn.

Valentine a clipit.

— Averea?

Isaac a ridicat pergamentul.

— Îmi permiteți, Sir Edward?

A păşit şchiopătând în faţă şi i-a înmânat Marelui Maestru pergamentul.

— În ultimele câteva luni, Benedict îşi făcuse griji pentru siguranţa băiatului. Ştiu că a înregistrat un testament nou la Breasla Spiţerilor. Mi-a lăsat şi mie un exemplar, a zâmbit negustorul. Pentru orice eventualitate.

Sir Edward l-a citit cu voce tare.

— „Prin acest zapis las toate bunurile mele pământeşti lui Christopher Rowe, ucenic în prăvălia Blackthorn. Acestea vor fi administrate de Hugh Coggshall, până în ziua în care Christopher va deveni cetăţean liber al acestui oraş."

Eram înmărmurit.

Nici lui Valentine nu-i venea să creadă.

— Să văd şi eu.

A smuls pergamentul din mâinile lui Sir Edward şi l-a privit.

— Cum putem şti că e autentic?

— Au fost martori, i-a răspuns Isaac, arătându-i iscăliturile din josul paginii.

— Martorii sunt Hugh Coggshall şi Henry Mortimer. Amândoi au trecut la cele veşnice.

— Dacă e necesar, Maiestatea Sa va întări cele scrise în testament, a spus Lordul Ashcombe.

Sir Edward s-a foit în scaun.

— Sunt încredinţat că putem considera acest testament valid. Dar chiar şi aşa, avem o problemă. După cum a spus Valentine, Hugh e mort. Văduva lui, care după lege ar putea deveni tutorele băiatului, nu face parte din Breaslă şi nu poate administra o spiţerie. Iar Christopher — maestrul a şovăit o clipă — e încă ucenic.

Inima mi-a tresărit în piept.

— Maiestatea Sa a luat şi acest fapt în considerare, a spus Lordul Ashcombe. Se oferă să fie custodele prăvăliei şi să-i păstreze profitul, până la majoratul lui Christopher. Între timp, regele se angajează să plătească un stipendiu însemnat pentru a acoperi salariul viitorului maestru al lui Christopher.

— Şi care va fi acela? s-a interesat Sir Edward.

Lordul Ashcombe a ridicat din umeri.

— Asta depinde de dumneata. Maiestatea Sa nu se va amesteca niciodată în treburile Breslei.

Nu cred că Valentine s-ar fi putut înroşi mai mult de-atât. Sir Edward a zâmbit trist.

— Nu, firește că nu.

Mi-am aplecat capul într-o parte, am închis ochii şi am lăsat razele soarelui să-mi încălzească faţa.

— Christopher!

Radiind de bucurie, Tom fugea prin agitaţia din faţa Palatului Breslei Spiţerilor. A ocolit turma de porci care bloca strada şi m-a strâns cu putere în braţe.

— Ooh! am exclamat eu.

Tom m-a dărâmat la pământ.

— Cum de ai ştiut că sunt aici? l-am întrebat.

— Isaac mi-a trimis vorbă. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit. Nu-i venea să creadă.

— Ai propria ta prăvălie?

— Păi, de fapt nu-i tocmai a mea. Deocamdată, sunt doar ucenic. Abia peste câţiva ani va fi a mea.

— Vei avea un alt maestru, nu? Pe cine?

— Nu ştiu.

Gândindu-mă la viitorul meu maestru, mă simţeam neliniştit. Mă întrebam dacă nu cumva cineva ca

Valentine — sau, mai rău, ca defunctul Nathaniel Stubb — avea să accepte rolul, doar din răutate.

— Măi, măi...

Isaac a ieșit pe ușa enormă a Palatului, sprijinindu-se cu o mână de umărul Lordului Ashcombe.

— Cei doi tartori.

Temnicerul Regelui a băgat o mână la cingătoare și a scos la iveală un obiect argintiu.

— Asta îți aparține. De acum, în mod oficial.

Mi-a întins cubul enigmatic. L-am strâns la piept.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc amândurora.

Am ridicat privirea către Lordul Ashcombe.

— Vă sunt nespus de recunoscător pentru ce ați făcut.

Lordul a mormăit.

— Nu e cazul. Nu ți-ai câștigat prieteni în Breaslă datorită mie.

— Dar... Maiestatea Sa a spus...

— Nimeni nu se va întoarce împotriva ta pe față. Unii te vor linguși, încercând astfel să intre în grațiile Maiestății Sale. Alții îți vor purta pică și se vor strădui să te sape. Și mai e posibil ca în Breaslă să fi rămas câțiva care l-au sprijinit pe Oswyn. Va trebui să-ți alegi prietenii cu mare băgare de seamă.

M-am uitat la Tom, care încerca să evite mulțimea de porci guițători, apoi la Isaac, care a încuviințat cu un semn din cap.

— Din păcate, sfatul ăsta prinde mereu bine, mi-a spus Isaac, apoi s-a întors către Lordul Ashcombe: Milord, pot vorbi o clipă cu Christopher?

Când Lordul Ashcombe a încuviințat, Isaac și-a pus o mână pe umărul meu și m-a condus câțiva pași.

— A trebuit să-l îngropăm pe Benedict în timp ce erai în Turn, mi-a spus încet negustorul. Dar cred că ar fi frumos

să organizăm o slujbă restrânsă, doar pentru aceia care l-au iubit.

Am aprobat din cap, recunoscător.

— Mi-ar plăcea tare mult.

— Atunci vino mâine la mine și vom face pregătirile trebuincioase.

Isaac a surâs.

— Am să-ți spun câteva istorisiri pe care cred că vrei să le auzi.

Isaac și-a luat rămas-bun de la noi și a pornit spre casă. Gândul la slujba în amintirea maestrului meu m-a făcut să mă întreb iar cine avea să fie noul meu maestru. După tot ce îmi spusese Temnicerul Regelui, aveam și mai multe motive să mă îngrijorez.

— Milord, chiar credeți că o parte din acoliții lui Oswyn sunt în libertate?

— Indiferent pe cine slujesc, există mereu în libertate oameni de soiul ăsta, a răspuns Lordul Ashcombe. Pe deasupra, știi că Wat nu a fost încă prins.

Nu știam asta. Vestea mi-a dat fiori reci pe spinare.

— Dar... soldații dumneavoastră s-au dus după el când leșinase în laborator.

— Așa e. Dar când s-au întors acolo, Wat dispăruse.

Privirea mi-a fugit spre capătul străzii.

— Credeți că se va întoarce? l-am întrebat.

Să se răzbune, am adăugat în sinea mea.

Lordul Ashcombe a ridicat din umeri.

— Mai degrabă cred că a fugit din oraș. Nu-i ușor să stai ascuns, când îți lipsește o jumătate de față.

Temnicerul Regelui și-a trecut degetele peste cicatricea oribilă de pe obraz.

— Că tot veni vorba: nu ne-am întors în laborator numai pentru Wat. O parte dintre hârtii au scăpat cu

bine din explozie. Chiar acum, spițerii Maiestății Sale le cercetează.

Am înghițit în sec.

— Da, milord?

— Se pare că nu găsesc rețeta pentru Focul Arhanghelului.

M-am înroșit la față.

— Era pe masa de lucru, chiar acolo unde stătea Oswyn. Poate că... poate că explozia a distrus-o.

Lordul Ashcombe m-a măsurat din creștet până-n tălpi.

— Din câte-mi amintesc, Wat spunea că rețeta *nu* era acolo.

— Wat nu era tocmai isteț.

— Într-adevăr, a spus Lordul Ashcombe, mijindu-și ochii. Nu cred că era isteț.

Lângă mine, Tom își muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Sunt încredințat că-mi vei spune dacă afli ceva, a adăugat Lordul Ashcombe.

Am dat din cap. Nu mă simțeam în stare să îngaim niciun cuvânt.

Temnicerul Regelui i-a vorbit lui Tom:

— Cât despre tine, băiete, te pricepi tare bine să lovești cu făcălețul.

A venit rândul lui Tom să roșească.

— M-mulțumesc, milord, s-a bâlbâit el, neștiind dacă trebuia să se simtă mândru sau stânjenit.

— Vino la Turn, dacă vrei să înveți cum se mânuiește o armă adevărată.

Tom a făcut ochii mari.

— Adică... să fiu soldat? Eu?

— Dacă treci de perioada de instruire.

Tom s-a zgâit la cei doi soldați din garda regelui, care îl așteptau pe Lordul Ashcombe. La rândul lor, cei doi îl priveau uimiți.

— Eu? a repetat Tom, roșu la față de bucurie.

— Te-ai pricepe de minune, i-am spus, apoi m-am întors către Lordul Ashcombe: Ar trebui să-l vedeți luptându-se cu un urs de prăvălie.

Lordul Ashcombe s-a îndepărtat clătinând din cap.

— Nici măcar nu vreau să aflu ce înseamnă asta.

Plăcuța tot mai atârna deasupra intrării. BLACKTHORN. LEACURI PENTRU TOT SOIUL DE UMORI RELE. Lemnul avea nevoie de un strat nou de vopsea. Trebuia să refac și cornul inorogului, decolorat după ani de intemperii londoneze. În afară de asta, nu voiam să schimb nimic. N-aș fi schimbat nimic, niciodată.

Însă prăvălia avea nevoie de o dereticare temeinică și nu voiam ca noul meu maestru să-mi spună *în sarcina cui* cădea curățenia. Îndată ce am intrat, Tom m-a ajutat să încep curățenia, apucându-se să măture paiele care se revărsaseră din animalele împăiate.

— Christopher!

— Da.

— Nu e adevărat ce i-ai spus Lordului Ashcombe, nu-i așa?

Tom s-a oprit din măturat și s-a sprijinit de mătură.

— De fapt, rețeta pentru Focul Arhanghelului nu era pe masa de lucru.

Am clătinat din cap.

— Nu voiam s-o las la vedere, la îndemâna lui Oswyn.

— Și atunci, ce-ai făcut cu ea?

— Am strecurat-o în spatele hrubei cu gheață. Înainte de a merge în grădină, am înmuiat-o în ulei, am înfășurat-o în piele și am ascuns-o în spate, sub cărămizi.

Tom a făcut ochii mari.

— Înseamnă că e încă acolo?

— Nu știu. Probabil că gheața s-a topit deja. Dacă apa a trecut prin pelicula de ulei, înseamnă că cerneala s-a întinat.

Am privit pe fereastră.

— Sincer, chiar nu știu.

Focul Arhanghelului. Nu mă mai gândisem la el de săptămâni întregi. Nu mă mai gândisem la nimic din toate cele întâmplate în acea zi. În locul în care aprinsesem focul se vedea un petic înnegrit și câteva urme de pași prin ingredientele împrăștiate. Nici nu voiam să mă gândesc ce învălmășeală mă aștepta în laborator. Dar prăvălia rămăsese în picioare. Poate că era posibil să salvez o parte dintre ingrediente și instrumente. Pe urmă, totul avea să fie ca mai înainte.

Nu, nu totul, mi-am zis.

Am privit în spatele tejghelei, acolo unde agățasem brâul maestrului meu. Ochii mă usturau de lacrimi.

Încă îmi lipsiți, mi-am spus în adâncul inimii. *Dar v-am păstrat taina și i-am oprit pe cei care v-au ucis. M-am descurcat bine? Sunteți mândru de mine?*

În geam a răsunat un ciocănit.

M-am întors într-acolo. Afară, pe pervazul ferestrei, un porumbel cenușiu, pestriț, pășea de colo-colo. Și-a clătinat capul și a lovit din nou cu ciocul în geam.

Am dat fuga la ușa din față și am deschis-o. Bridget a sărit de pe pervaz, fluturând din aripi, și a pășit înăuntru.

A uguit către mine. Am luat-o în palme și am lipit-o de obrazul meu. I-am simțit moliciunea penelor, bătaia inimii sale micuțe. M-am întors, ca să putem privi spre căminul nostru, și i-am vorbit pentru ultima oară.

Vă mulțumesc, Maestre.

Câteva informații de importanță istorică

În epoca în care a trăit Christopher, ortografia nu era standardizată. De exemplu, era obișnuit ca „Clerkenwell Green" să fie scris „Clarkenwell Greene", „Clerkenwelle Grene" sau în oricare variantă care i se părea corectă scriitorului respectiv. În această carte, numele de persoane, de titluri și de locuri au fost scrise după standardele moderne. (Unele locuri menționate în carte încă există, așa că, dacă mergeți pe străzile — astăzi nepietruite — ale Londrei, puteți să descoperiți câteva dintre locurile prin care a trecut Christopher.)

O altă modificare e cea a calendarului. În 1665, în Anglia încă se folosea vechiul calendar iulian (introdus în anul 46 d.Hr. de către generalul roman și politicianul Iulius Cezar), în timp ce restul Europei trecuse la noul calendar gregorian (impus în 1582 d.Hr. de Papa Grigore al XIII-lea), calendar care se folosește și în ziua de azi. Deși aproape identice, cele două calendare prezintă câteva diferențe notabile. În primul rând, în Anglia, conform calendarului iulian, anul începea la 25 martie, nu la 1 ianuarie. În al doilea rând, felul în care calendarul iulian acumula zile în plus în cazul anilor bisecți presupunea că,

încă de la începutul folosirii sale, acesta era cu zece zile în urmă față de calendarul gregorian (prin urmare, ziua de 21 iunie — solstițiul de vară — ar fi fost ziua de 11 iunie, conform calendarului iulian).

Evident că aceste diferențe ar fi putut crea confuzie. De pildă, un călător petrecea patru zile parcurgând drumul pe mare dintre Rotterdam și Londra, plecând din Olanda la 28 martie (după calendarul gregorian) 1665 și ajungând în Anglia la 22 martie (după calendarul iulian) 1664 — cu mai bine de un an înainte de a porni! Pentru a evita astfel de confuzii și pentru a stabili evenimentele conform calendarului nostru curent, toate datele au fost notate conform sistemului modern, adică gregorian.

Mulțumiri

Multă magie se petrece în spatele cortinei. Doresc să le mulțumesc următorilor vrăjitori:

Agentului meu literar, Dan „Vrăjitorul" Lazar, Ceciliei de la Campa și lui Torie Doherty-Munro.

Le mulțumesc redactorului meu de la Editura Alladdin, Liesa „Batgirl" Abrams, Marei Anastas, lui Mary Marotta, Jon Anderson, Katherine Devendorf, Karin Paprocki, Julie Doebler, Emma Sector, Jodie Hockensmith, Michael Selleck, Gary Urda, Christina Pecorale și întregii, minunatei echipe de vânzări – Lucille Rettino, Carolyn Swerdloff, Michelle Leo și Stephanie Voros.

Mulțumiri și redactorului meu de la Editura Puffin UK, Ben „Jefuitorul de Temple" Horslen, Francescăi Dow, lui Wendy Shakespeare, Jacqui McDonough, Hannah Maloco, Carolyn McGlone și tuturor destoinicilor furnizori de aventuri de la Editura Puffin.

Le mulțumesc compatrioților mei de la Editura Simon and Schuster Canada: Kevin Hanson, Shara Alexa, Michelle Blackwell, Amy Cormier, Amy Jacobson, Lorraine Kelly, Brendan May, David Millar, Nancy Purcell, Felicia Quon, Andrea Seto, Martha Sharpe și Rita Silva.

Le mulțumesc tuturor editurilor din lume care au dorit să publice *Cheia Maestrului*.

Mulțumiri oamenilor prietenoși din cadrul Latin Discussion Forum, în special lui Pacis Puella; le mulțumesc lui Terry Bailey și Almei pentru ajutorul lor în vederea traducerii. Toate greșelile care au rămas îmi aparțin.

Și în sfârșit, mai presus de orice, îți mulțumesc ție, dragă cititorule, pentru care această poveste a fost spusă. Îți mulțumesc că i-ai oferit un cămin lui Christopher.

După ce a absolvit universitatea cu două diplome în fizica teoretică, **Kevin Sands** a lucrat ca profesor, cercetător și consultant în afaceri. Locuiește la Toronto, în Canada. Cheia Maestrului este primul său roman.

Debutantul Sands a scris o poveste incitantă despre alchimie și secrete adânc îngropate. Kevin Sands alternează abil părțile mai întunecate ale romanului cu momente de umor și destindere, adăugând detalii picante în descrierea personajelor și a contextului istoric. Toți cei interesați de chimie, istorie, puzzle-uri complicate ar trebui să citească romanul.

PUBLISHERS WEEKLY

KEVIN SANDS

YOUNG

12+

Maestrul Benedict Blackthorn, membru de vază al Breslei Spițerilor, este pe cale să descopere cea mai de seamă rețetă a tuturor timpurilor: cea prin care se obține Focul Arhanghelului – puterea supremă pe Pământ. Pe urmele lui se află un coleg de breaslă, care vrea să fure rețeta și să folosească Focul pentru înlăturarea regelui Carol de pe tronul Angliei.

Când Maestrul Benedict simte că este în pericol de moarte, îi încredințează ucenicului său Christopher Rowe misiunea de a salva rețeta și, totodată, viața și tronul lui Carol, precum și soarta Angliei.

www.edituratrei.ro

9 786067 195309

TREI